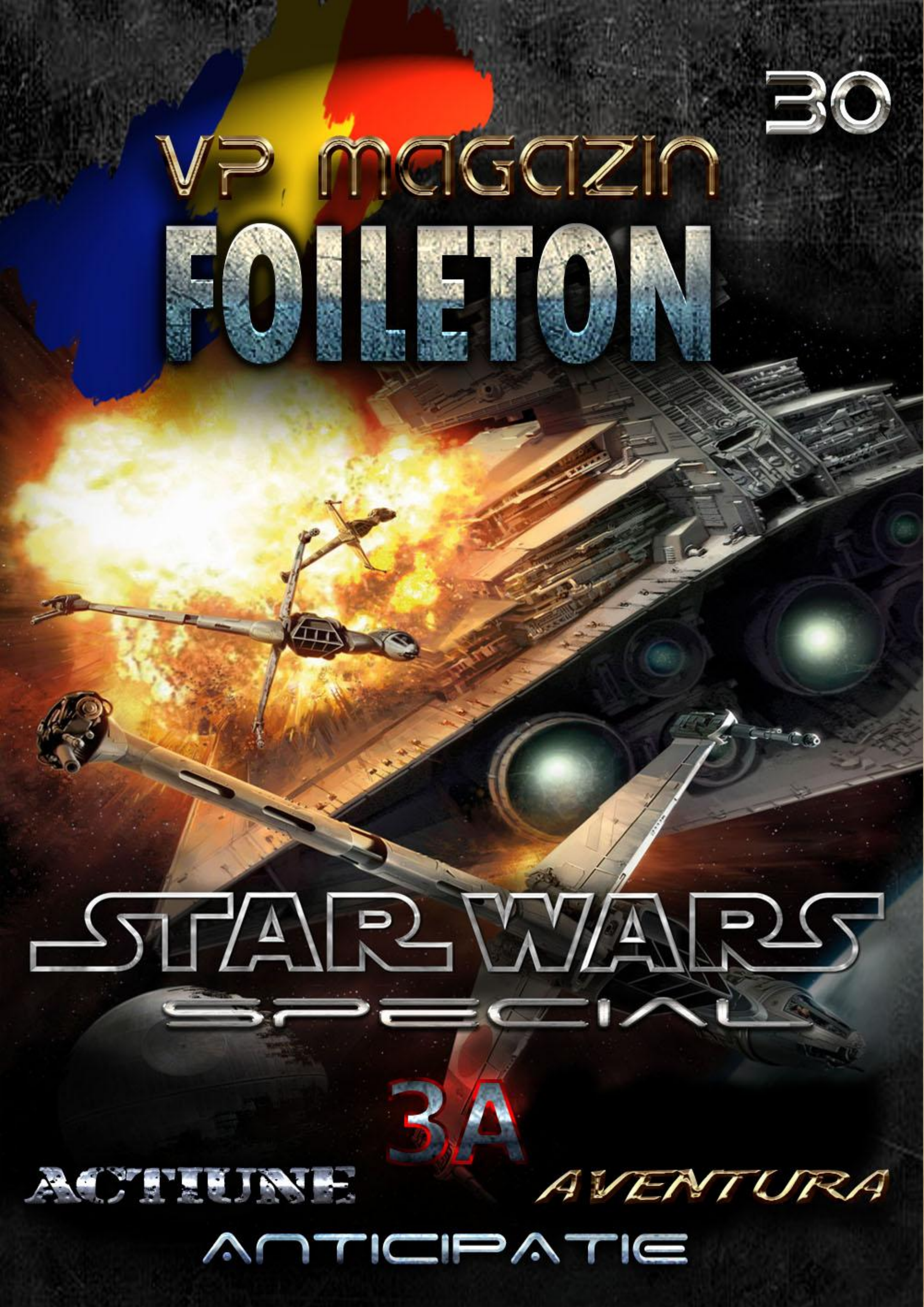

30
VP MAGAZIN
FOILETON
STAR WARS
SPECIAL
3A
ACTIUNE
AVENTURA
ANTICIPATIE

VP Magazin

FOILETON 3A

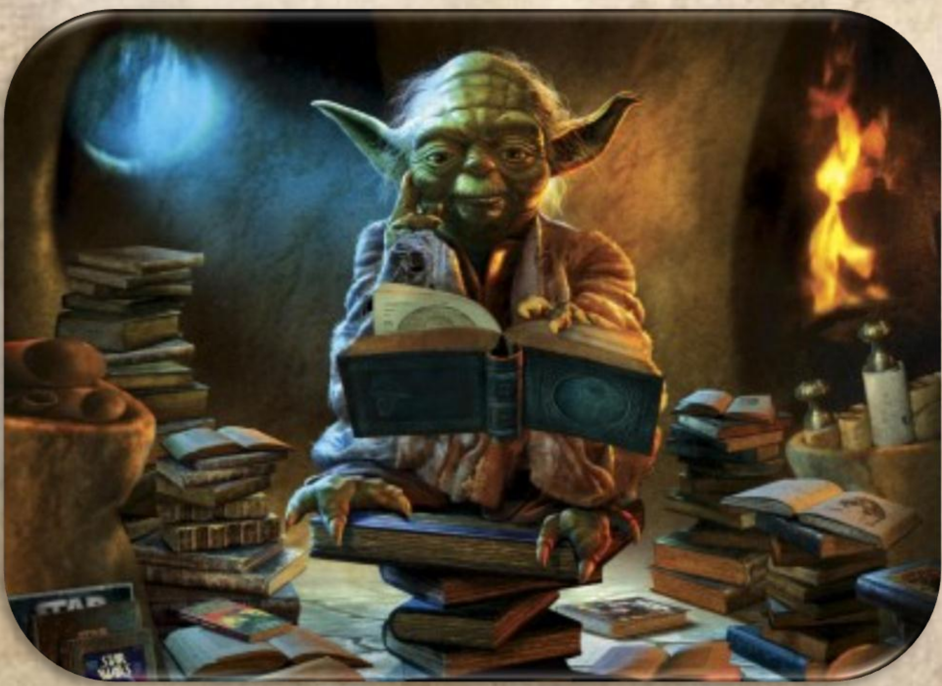
Acțiune – Anticipație – Aventură

În acest număr Special de Crăciun, ca să fim în ton cu Luna Cadourilor, printre noutăți vă dăruim și un episod din universul STAR WARS

Blade Squadron

Lectură plăcută, Forța fie cu voi!

La multi ani și Craciun Fericit !
Echipa VP MAGAZIN

numărul 30 - Decembrie 2016

NEW!

David J. WILLIAMS & Mark S. WILLIAMS
Blade Squadron

Rodica BRETIN
Amurgul Elkilor

NEW!

NEW!

Isaac Hooke
O zi obişnuită

Sergiu SOMEŞAN
Dragonul cu aripi ascunse
Episodul III

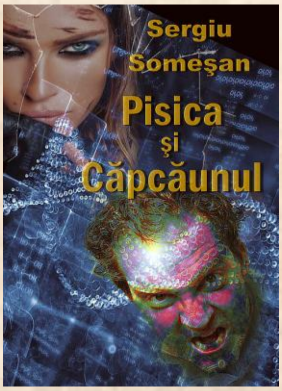
Ryan CLIFFORD
Combat Temporal
Episodul VI

Luminiţa DOBREA
Krakstar
Episodul VI

Michael PALMER
Frăţia asistentelor
Episodul VIII

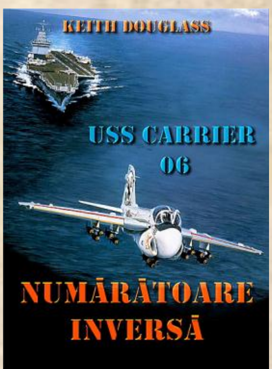

Sergiu SOMEŞAN
Pisica şi Capcaunul
Episodul IV

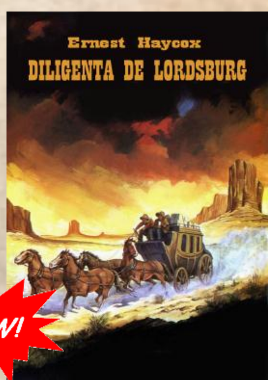
William MITCHELL
Spiritul Dunei
Cap. 15-17

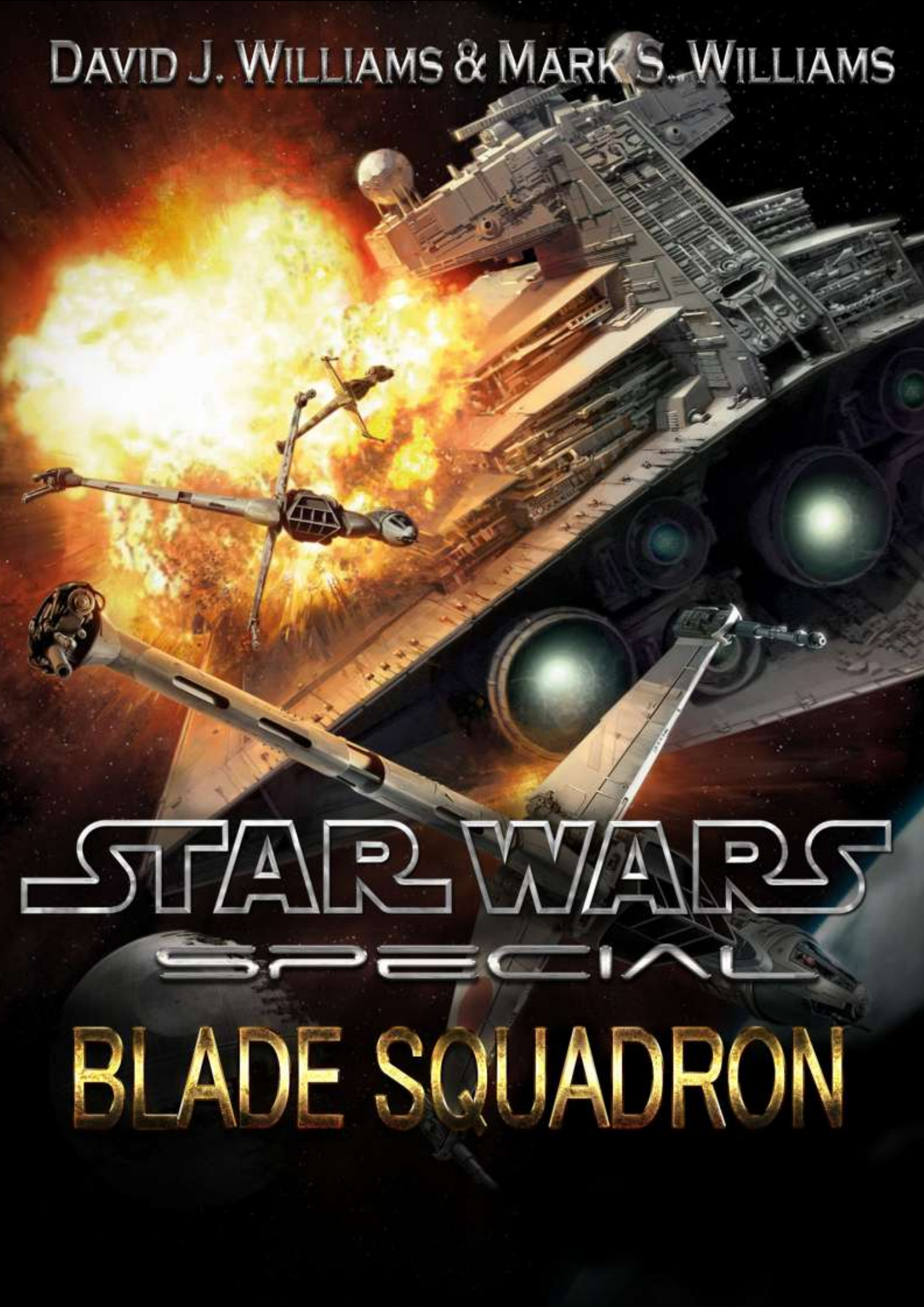
Keith DOUGLASS
Numărătoare inversă
Episodul XII

Ernest HAYCOX
Diligenta de Lordsburg

NEW!

VP Magazin

DAVID J. WILLIAMS & MARK S. WILLIAMS
STAR WARS
SPECIAL
BLADE SQUADRON

David J. Williams & Mark S. Williams

BLADE SQUADRON

Partea întâi

versiunea în limba română
uncris

În Bătălia de la Endor, un grup de rebeli, piloți pe *starfighter*, se confruntă direct cu un *Star Destroyer*.

Gina Moonsong a săltat cupola cockpitului și a extins scara până la nivelul punții de zbor. Când și-a scos casca, a ieșit la iveală părul roșcat tuns scurt, pe care-l purta așa încă de la Dantooine, apoi și-a șters broboanele de sudoare de pe chipul măsliniu. Înainte de a avea timp să predea carnetul de zbor șefului de echipaj, vocea tunătoare de bariton a adjunctului comandantului de *wing* a stârnit ecouri în hangar.

— Cadet, la mine!

Moonsong a încremenit în salut, cu umbra unui zâmbet la limita insubordonării, când locotenentul Braylen Stramm și-a apropiat fața negricioasă de a ei. Părea la fel de iritat precum orice ofițer care vede cum este ratat un exercițiu vital de antrenament – cu atât mai mult când ordinul de ofensivă pentru Flota Imperială poate sosi în orice zi.

— Tu ce crezi că ai făcut acolo, Cadet?

Moonsong a ezitat pentru că toți piloții ieșiți din nave erau adunați în jurul ei. Expresiile de pe fețele lor exprimau de la contrariere – iar face probleme outsiderul? – până la interesul profesional: Cum va trata ultima abatere comisă de copilul-problemă al *squadronului* comandantul cel atât de „ca-la-carte”?

S-a uitat în ochii lui Stramm și a zâmbit.

— Am executat misiunea cu succes, *sir*.

— Cu succes? Computerele arată altfel. Ai fost <u>distrusă</u>.

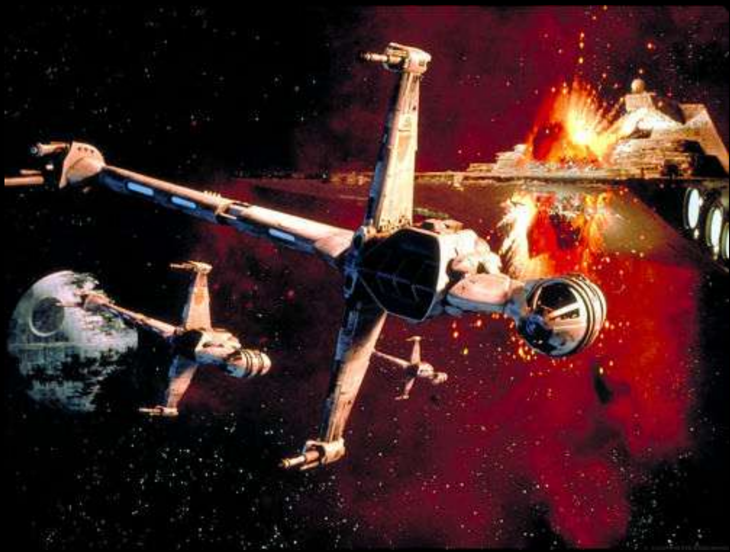
Împreună cu jumătate din *squadron*.

— *Sir*, am înregistrat trei lovituri directe asupra lui *Star Destroyer*. *Sir*.

— Doar că nu a fost un *Star Destroyer*. A fost o grămadă de drone în spațiu simulând poziția unui *Star Destroyer*. După care ai fost anihilată.

— Cu tot respectul, *Sir*, calculele trimise de comandantul de *wing* nu erau corecte.

— Deci, după mai puțin de cincizeci de ore ești expertă în zborul cu B-*wing*[1]? Nu e același lucru cu a te lua de contrabandiștii de pe Coruscant, Cadet. Când vom intra în luptă nu va fi împotriva vreunui *cruiser* pentru securitate locală. Ne vom confrunta cu Flota Imperială.

— Păi, dvs știți totul despre asta, nu-i așa?

Un moment de liniște înmărmurită. Apoi Stemm a tras aer adânc în piept gata să o sancționeze disciplinar pe Moonsong pentru infracțiunea comisă. Dar înainte de a putea spune ceva se auzi:

— Destul!

Comandantul de wing Adon Fox îi domina pe amândoi. Grăsuț și cu fața roșie, compensa lipsa fizicului de războinic cu agilitate mentală și reflexe pe măsură. Era cunoscut în Flotă ca un lider de mâna-ntâi al piloților. Iar acum făcea tot ce putea pentru a-i împiedica pe cei doi să se încaiere.

— Am să mă fac că ultimele cinci secunde nu au existat, a spus. Pentru că acest cadet are dreptate. Numerele mele au fost greșite.

Moonsong a încercat să spună ceva, dar Fox i-a tăiat-o:

— Însă, în loc să faci pe vedeta, ar fi trebuit să ne spui mai întâi ce vrei să faci.

— *Sir*, nu am avut timp…

— Fă-ți timp.

A spus-o cu atâta răceală în voce, încât Moonsong știu că era mai bine să tacă.

— Ideea atacului *squadronului* B-*wing* este că acțiunea coordonată a navelor acționează ca un multiplicator de forță. Dacă ne integrăm vectorii de atac, avem o șansă mai mare să ne terminăm misiunea cu succes – și în viață. Ai înțeles?

— Da, *sir*.

— Eu cred că nu a înțeles deloc, a mormăit Stramm.

— Și-a executat misiunea, Locotenente; n-a spus nimeni niciodată că acesta va fi un război ușor.

Fox s-a întors din nou către Moonsong. Ochii săi negri i-au reamintit de bătrânul ei mentor, Barthow Quince. Aveau același aer dezaprobator care i-a pus un nod în gât.

— Acesta nu este un război personal, Cadet. Dacă aș crede că e de vreun folos, ți-aș revoca pe loc statusul de zbor, dar sincer, nu avem destui piloți.

---

[1] A/SF-01 B-wing starfighter – pe scurt B-wing sau Blade Wing – starfighter /bombardier rebel, monoloc, puternic înarmat.

A ridicat puțin glasul, ca să fie auzit în tot hangarul.

— Tocmai am primit ordine de la amiralul Ackbar. Mâine are loc marele spectacol. Flota se deplasează la Endor. Dar noi nu vom participa la asaltul principal. Vom păzi liniile de comunicații ale Flotei și vom asigura arier…

— Ariergarda? Moonsong nu-și putea ascunde dezamăgirea. N-am făcut atâta drum doar ca să…

— Destul, Cadet. Aste sunt ordinele noastre. Liber!

Fox s-a întors cu spatele și a plecat de pe puntea de zbor. Avea sentimente amestecate în legătură cu faptul că *squadronul* nu va merge în zona de combat. Pe de o parte, era doritor să dea o lovitură puternică Imperiului. Dar (oricât de puțină plăcere îi făcea să recunoască) *squadronul* nu era pregătit. Cât despre Stramm – el era bine intenționat, dar se străduia mult prea mult. Ceea ce era de așteptat; Stramm era un fost ofițer naval Imperial care era obișnuit cu disciplina strictă și ierarhia de comandă. Trebuia să priceapă faptul că Alianța nu avea aceleași resurse ca să-și antreneze piloții. Mulți dintre ei nu au zburat niciodată în viața lor un *snubfighter*[2]. La naiba, majoritatea noilor cadeți zburători proveneau din lumi izolate, pacifiste, și aveau puțină sau chiar deloc experiență militară.

Caz concret, Gina Moonsong. Precum mulți alții care s-au alăturat Rebeliunii, nu avea instrucție profesională și învățase să zboare pe rutele de contrabandă de lângă Coruscant. Moonsong părea să aibă o aversiune permanentă față de reguli și regulamente, dar nu se putea nega că este un pilor formidabil. Cu siguranță mai bun decât el însuși, probabil la fel de bun ca Wedge Antilles.

Fox nu-și putu reține un zâmbet când s-a gândit la adevăratul motiv al fricțiunii dintre cei doi piloți. Ei credeau că nu lasă să se vadă nimic, dar Fox era o persoană perceptivă și a observat chimia dintre ei încă din momentul primei priviri schimbate de cei doi. Fie că au împins lucrurile mai departe de atât, fie că nu – ei bine, nu era treaba lui. Relațiile cu subordonații erau necunoscute în Imperial Navy, dar, în rândurile Rebelilor, erau considerate cu mai multă indulgență, pentru că nu existau atâtea restricții dincolo de limita pe care o stabileau comandanții de *wing*. Și nu numai că Fox avea motive mult mai mari de îngrijorare, dar nici nu voia să aplice dublul standard. Toată lumea era la curent cu bârfele despre căpitanii contrabandiști și „prințesele" lor, dar nici Rebelii nu erau mai breji. Relațiile neregulamentare din *squadron* nu erau problema lui; antrenamentul da. Oamenii săi erau încă necopți. Încă înfricoșați.

---

[2] Snubfighters/snubships – termen argotic pentru un fighter cu unu/doi oameni la bord. Echipate pentru atacul obiectivelor de la sol sau a navelor de război, împreună cu alte fightere. Sunt dotate cu rachete, torpile, tunuri laser. Au motor pentru viteze superluminice.

Și el a fost la fel, cu nu prea mult timp în urmă. Când a început Bătălia de la Hoth, avea mai puțin de o sută de ore de zbor și totuși se aștepta de la el să distrugă blocada cu al său *x-wing*[3]. Părea a fi o misiune sinucigașă, dar a executat-o totuși și a supraviețuit. Nu s-a așteptat însă ca transportorul pe care se afla soția sa să fie distrus de *Star Destroyer* în timp ce el era în misiune. După aceea, Fox nu s-a mai temut de nimic. Adevărul era că nici nu mai avea vreun sentiment. Și se împăcase cu situația. S-a întins în cușetă, deși știa că n-are nici o șansă să doarmă înaintea operațiunii de mâine. Știa exact ce fel de vise îl bântuiau și considera că era mai bine să nu viseze deloc, decât să se lupte cu fantomele trecutului.

Stramm nu dormea nici el.

Băuse niște cafea și acum studia schemele *B-wing, X-wing, TIE-fighter*[4] și *Star Destroyer*. Fără a mai pomeni de *Death Star*. A citit toate rapoartele referitoare la Bătălia de la Yavin – concentrându-se în special pe cele ale lui Antilles și Skywalker. Ei au realizat imposibilul, dar nici măcar ei nu au trebuit să se confrunte cu navele importante ce păzeau stația. Stramm știa că de data aceasta Flota Navală Imperială nu se va lăsa atât de ușor, mai ales că stația nu era funcțională.

Cunoștea logistica Imperială, desigur – în mod direct. Trebuie să aibă aibă cel puțin câteva *Star Destroyer*e ca gardă și probabil că vor folosi o mulțime de *TIE-figter*e cu rază mare de acțiune. Planul Amiralului Ackbar de a ieși din hiperspațiu cât mai aproape posibil de *Death Star* părea a fi unica soluție aplicabilă, dar, la gândul că vor acționa astfel Stramm simțea un nod în stomac.

Totuși nu de moarte se temea. Ci de eșec. Credința sa față de Rebeliune nu era chiar nețărmuită; nu li se alăturase pentru că a crezut că vor învinge. Ci doar pentru că a obosit să lupte pentru o forță opresivă care-și pune cizma pe grumazul tuturor celor a căror singură vină era aceea că nu s-au ploconit destul de repede. A trecut doar un an de când a dezertat din postul său din garnizoana Imperială din Naboo și a fugit în Outer Rim[5] pentru a se alătura Alianței. A considerat că e mai bine să moară luptând împotriva tiraniei decât să continue a fi supusul ei servitor.

Iar acum se părea că, în cele din urmă, i se va îndeplini dorința.

Bătaia în ușă i-a distras atenția.

Stramm a fost mai mult decât surprins când a deschis și a văzut-o pe Moonsong. Ochii ei verzi străluceau deasupra unui zâmbet discret. A tras-o de mână în compartiment.

— Te-a văzut careva?

---

[3] The X-wing – starfighter versatil al Alianței Rebelilor cu mare viteză și putere de foc. Armate cu patru tunuri laser și două lansatoare de torpile protonice. Se pot confrunta cu orice navă a Imperiului.
[4] TIE fighter – starfighter specific Imperiului.
[5] Outer Rim – cea mai extinsă regiune din galaxie, cu lumi diverse și planete sălbatice/primitive.

— Pe bune, oamenii alte motive pentru care să-și facă griji.

Moonsong făcu un gest către rapoarte.

— Ceva studii de ultim moment, Locotenente?

— Tu ce crezi, Cadet?

O clipă s-au privit unul pe altul. Apoi…

— Vreau să-mi cer scuze.

— Asta e ceva nou.

— Pentru ce am spus în hangar. Nu voiam să pun la îndoială loialitatea dvs. Am fost furioasă și am depășit limita.

Stramm a ridicat din umeri.

— Ai subliniat doar o stare de fapt.

— Știți ce vreau să spun.

— Desigur. Și eu m-am cam aprins… doar pentru că…

Moonsong a făcut un pas înainte și i-a pus ușor mâna pe piept.

— Știu de ce.

Stramm și-a pus mâinile peste ale ei.

— Trebuie să ne oprim aici.

— Nu spune ceva ce nu-ți dorești.

— Ce vrei să spun?

— Adevărul.

— Adevărul este că nici unul dintre noi nu știm ce se va întâmpla mâine.

Replica o făcu să râdă tare.

— Ce-i așa de hazliu?

— Nici unul dintre noi nu știm ce se va întâmpla… exact de aceea avem o șansă.

Acestea fiind spuse, el a zâmbit larg și a tras-o către el.

Amiralul Jhared Montferrat era iritat de toate aceste țipete.

Nu era zgomotul pe care-l auzea de obicei la bordul lui *Devastator*. Echipajul său era cel mai bun dintre toate, iar mândria lor era justificată de palmaresul unic al navei. Și chiar acum, mândria lor era maximă. După luni întregi de atacuri asupra rutelor de comerț ale rebelilor, nava s-a raliat cu Vader și flota sa la Endor. Bătălia finală a războiului putea fi „pe țeavă”, iar asta însemna că efectiv nu era timp pentru ceva ce distrăgea atenția. Așa încât, atunci când *Devastator*, pe drumul către interiorul sistemului, a capturat niște contrabandiști suspecți, ordinele lui Montferrat au fost pe cât de simple, pe atât de crude.

Ceea ce a însemnat multe țipete.

Montferrat i-a privit pe cei patru oameni încătușați, cu singurul lui ochi cenușiu. A ascultat destul protestele lor disperate, cum că n-ar fi spionii rebelilor. Cu siguranță că era o mică șansă ca ei să spună realmente adevărul referitor la faptul că ar fi comercianți, dar până la urmă, nu avea nici o importanță. În mulții săi ani la comandă, Montferrat a înțeles că cel mai bine este să-și țină oamenii concentrați asupra misiunii. Aceasta era una dintre numeroasele lecții învățate în zilele în care *Devastator* era nava amiral personală a

lui Darth Vader. Un echipaj concentrat era unul mai puțin predispus să greșească. Iar Montferrat credea în eliminarea greșelilor rapid și definitiv.

Așa că era întotdeauna binevenită o oportunitate pentru a demonstra cum este pedepsită încălcarea legii.

A făcut un semn scurt din cap către *stormtrooperi*; aceștia au închis trapa sasului, retezând țipetele. Unul dintre contrabandiști a început să lovească în fereastră, dar Montferrat nici nu s-a obosit să privească. Spera că dacă îi va veni vreodată vremea, el va da dovadă de mai multă demnitate decât oamenii pe care îi condamnase. Stormtrooperii au depresurizat sasul și țipetele au încetat. Sergentul a făcut un pas înainte.

— Ce trebuie să facem cu nava lor, Amirale?

— Lăsați-o în derivă și pune tunarii să practice tragerea asupra țintei. Supraveghează exercițiul și informeasă-mă dacă cineva nu a reușit să obțină un procent de 100% lovituri în plin.

Fără să aștepte răspunsul, Montferrat s-a întors cu spatele și s-a îndreptat înapoi spre Puntea de Comandă. Desigur, a luat-o pe drumul cel mai lung. Întotdeauna străbătea punțile înainte de o operațiune importantă; îi plăcea ca ofițerii și echipajul să știe că le supraveghea fiecare mișcare. Acesta era un alt lucru pe care l-a învățat de la Lord Vader. Adevărul fie spus, nu se aștepta la prea multă acțiune în operațiunea următoare; nu era nici o șansă ca rebelii surprinși să fie în stare să se împotrivească uimitoarei etalări de forță comasată de Împărat pentru a pune capăt odată pentru totdeauna rebeliunii lor lipsite de sens. Chiar și așa, mintea sa analitică a revăzut iar și iar detaliile misiunii pe care intenționa să o ducă la îndeplinire exact așa cum a fost planificată.

Montferrat a sosit pe Punte unde l-a găsit pe Comandantul Gradd echipat în imaculatul său costum de zbor. Fără nici o îndoială, Gradd era cel mai bun pilot de *TIE-figter* din întreaga flotă, dar Montferrat considera felul său de a fi ostentativ, drept un motiv de continuă iritare. A tușit scurt.

— Comandante, vreau să-ți iei interceptoarele și să ocupi poziție în pupa navei.

Gradd a ridicat o sprânceană și și-a trecut degetul peste mustăcioara subțire cât un creion.

— Credeam că vom susține operațiunile de luptă, Amirale.

— Așa veți face, doar că acum vă veți menține aproape de această navă până ce ne apropiem de flota rebelă.

— *Sir*, pot să sugerez…

— Nu. Luând în considerare că până și cele mai mici nave ale lor au motoare *hyperdrive*[6], nu vreau să fiu luat prin surprindere de nici un atac cu *snubfighter* și mai vreau să am libertate de manevră împotriva navelor lor importante imediat ce primim ordinul de atac.

Gadd s-a înclinat ușor și i-a zâmbit fals lui Montferrat.

— O modificare sensibilă a planului, *Sir*. Permiteți-mi să vă felicit…

— Scutește-mă, Comandante. După ce bătălia va fi câștigată sunt sigur că va fi destul timp pentru felicitări potrivite. Liber!

Pilotul s-a îndreptat spre ieșirea de pe Puntea de Comandă. Egoul său nu era chiar atât de mare încât să nu încapă pe ușă, dar în urma sa, Montferrat fierbea în tăcere. Nimeni nu a îndrăznit să comenteze ordinele lui Vader atunci când comanda acestă navă. Montferrat putea depune personal mărturie că așa a fost, Vader a sufocat mai mulți nefericiți ofițeri imperiali în fața ochilor săi. Montferrat a trăit cu spaimă în fiecare zi atunci când era subordonatul lui Vader la bordul lui *Devastator* – și a fost (deși n-ar fi recunoscut-o niciodată față de el însuși) mai mult decât ușurat când Vader și-a mutat Comanda pe *Executor*.

Nu că Vader trebuia să se afle pe aceeași navă pentru a aplica pedeapsa. Și oricum, *Executor* era vizibil pe ecrane chiar acum – o navă imposibil de mare, *Star Destroyer*ele părând ca niște plevușcă pe lângă un rechin. Privind la noua navă-amiral, Montserrat își cam dorea ca Vader să-l ia ca ofițer pe Puntea de Comandă a lui *Executor*. Dar știa că asemenea dorințe sunt prostești. Montferrat era purtătorul unei moșteniri vitale – o credință sacră. *Devastator* a fost martorul unor bătălii istorice – a participat la blocada de la Hoth, iar odată a capturat-o pe Prințesa Leia Organa. Cine știe, poate va avea încă o șansă împotriva ei în bătălia ce va urma. Nava a fost redotată de nenumarate ori cu ultimele sisteme și arme, menținând-o mai mult decât competitivă cu cele mai importante nave operaționale în prezent. Prin urmare, *Devastator* a rămas una dintre cele mai prestigioase Comenzi din Flotă. Montferrat era primul care spunea că era norocos să fie acolo unde se afla, dar era binecunoscut tuturor subordonaților săi că Amiralul credea cu fermitate că nu există asemenea „animal” numit *noroc*.

Și-a revenit din reverie văzând un ofițer agitat care gesticula către ecranul tactic.

— Amirale, flota rebelă a ieșit din hiperspațiu.

Șoc era un termen prea blând pentru ceea ce au simțit cei din flota rebelilor când și-au dat seama că scutul parțial terminat al *Death Star* era ridicat. Dar și mai alarmant era faptul că erau efectiv împrăștiați între navele celei mai mari flote de *Star Destroyer*e adunată vreodată la un loc – o masă de nave ce se întindea pe tot cerul. Erau prinși în capcană. Fox a lăsat să-i scape un blestem când comunicațiile cu *A-wing* s-au umplut de voci agitate ale altor comandanți de *wing* care cereau instrucțiuni. A luat situația în mâini; forța principală de atac condusă de Generalul Lando Calrissian din *Millennium Falcon* a întrerupt atacul asupra stației de luptă și se înfrunta cu roiuri de *TIE-fighter*e lansate de Flota Imperială. În urma sa, *Star Destroyer*ele se apropiau pentru a intra în

---

[6] The hyperdrive – tip de propulsie ce permite atingerea vitezelor superluminice și călătoria prin hiperspațiu.

luptă. Ecranul tactic al lui Fox părea o rețea de păianjeni multietajată de interferențe electromagnetice. Nu a fost deloc surprins când a primit ordin să anuleze misiunea de ariergardă și să-și redistribuie *wing*ul imediat.

— Era și timpul, a spus Moonsong.

— Păstrează-ți comentariile, *Blade 3*, s-a răstit Stamm.

Moonsong a tăcut pentru că Fox transmitea ordine noi. Nu era timp să le explice situația. Nu era treaba lor să gândească – de fapt, în acest moment, cu cât gândeau mai puțin, cu atât mai bine. Deși șansele lor au fost minimale, comandourile rebele care au debarcat pe satelit au reușit, nu se știe cum, să dezactiveze scutul, iar Flota trebuia să vireze rapid și să se vectorizeze către *Death Star*. Fiecare secundă urma să conteze. Și nu vor avea timp să lupte pe drumul printre tot mai multe *Star Destroyer*e. Unu, mai ales, se plasase drept în calea optimă de apropiere de structura incompletă a lui *Death Star*.

Fox l-a recunoscut ca fiind *Devastator*.

Nava pe care a comandat-o cândva Vader. Nava care i-a ucis familia. A strâns din dinți și a activar microfonul.

— *Blade Leader* către *Blade Squadron*. Urmați-mă pe direcția 1-7-0-delta.

Blade squadron a degajat independent, apoi s-au regrupat ca un stol de păsări în săgeată pe direcția navei uriașe. Fox și-a simțit vehiculul rotindu-se constant odată cu el pe măsură ce se alinia către *Devastator*. Dar orice speranță ar fi avut pentru un atac rapid împotriva leviatanului, aceasta a dispărut când două duzini de interceptoare TIE au apărut de după pupa navei, năpustindu-se frontal asupra lor. Fox le-a urmărit pe măsură ce-i invadau ecranul cu un sentiment de descurajare. În adâncul sufletului știa că majoritatea piloților săi abia dacă au înțeles tehnicile necesare pentru executarea unui atac asupra unei nave deosebit de puternice. Iar acum vor trebui să se lupte direct, pentru viața lor, cu niște foarte agresive *TIE-fighter*e. Și totuși, situația lor era la fel cu a oricui altuia din flotă. Erau înconjurați. S-a terminat.

Fox a zâmbit strâmb. Poate că nu aveau cum să câștige, dar cel puțin, le vor oferi Imperialilor o luptă pe care n-o vor putea uita nicicând.

— *Blade Squadron*… începeți secvența de atac!

Partea a doua

Totul a contribuit la ajungerea în situația prezentă.

Acum, Gina Moonsong era convinsă; putea vedea toate căile și evenimentele din viața sa care au adus-o, inexorabil, aici; undeva în spațiul de lângă Endor, un satelit absolut insignifiant, care acum era – mulțumită deciziei Imperiului de a construi aici o stație de luptă – cel mai important loc din galaxie. Toată vremea cât a fost contrabandistă pe Coruscant, toate hotărârile prin care să fie cu un pas înaintea legii și de a nu se implica niciodată… eh, n-au mers. S-a trezit implicată… și încă cât!

Nu mai era nici o cale de întoarcere. Moonsong a avut ocazia să vadă destule *cruiser*e de securitate și poliție – fie a zburat cu ele, fie a fugit de ele, practic, toate tipurile de nave existente – dar nu a mai văzut niciodată un *Star Destroyer*. Desigur, s-a uitat la milioane de holografii, a participat la nenumărate atacuri simulate, a studiat schemele tehnice până ce i se împăienjeneau ochii… dar asta era ceva diferit. Aceasta era o monstruoasă dală metalică împănată cu blindaje și tunuri, cu un echipaj destul de mare încât să populeze un oraș… tipul de navă de care nici o alta nu se apropia dacă mai voia să aibă parte de încă o aterizare. Toate instinctele lui Moonsong îi strigau să-și întoarcă *B-wing*ul și să fugă – dar, într-un fel sau altul a reușit să-și controleze nervii și să mențină cursul, accelerând spre *Devastator*. Pentru prima oară după ce s-a alăturat Rebeliunii și-a dat seama de adevărata magnitudine a situației sale; distracția și jocurile s-au terminat.

Tot ce i-a mai rămas era să moară vitejește.

A intrat în formație în urma lui *Blade Leader* și a rotit aripile navei la 30^0 față de cabina stabilizată giroscopic în care se afla; *Blade 4*, *wingman*ul lui Moonsong, a executat aceeași manevră. Ea nu avea nevoie să verifice scanerele pentru a ști că Locotenentul Baylent Stramm și *wingman*ul său se aflau pe același curs cu al ei și cu aceeași viteză. Toată neîndemânarea și greșelile din misiunile de antrenament erau uitate; acum situația era reală, iar *squadron*ul era la înălțimea momentului, acționând, în sfârșit, împreună precum un tot. Când au intrat în formație de atac, navele semănau cu un fel de stol păsăresc. Pe ecranul tactic al lui Moonsong *Devastator* părea un imens glob de contramăsuri electronice din care izbucneau razele tunurilor laser. În timp ce navele accelerau către monstrul uriaș, Moonsong putea simți vibrația aripilor-S și se străduia să mențină cursul, deși loviturile încasate din partea tunurilor laser de pe *Destroyer* îi secau puterea scutului și-i scuturau serios nava. Din nefericire, erau puține opțiuni pentru apropierea de *Star Destroyer*, în afară de a se îndrepta direct spre ea. Dar, pentru moment, focul tras asupra lor era cea mai mică grijă a lui Moonsong; se apropiau prea

repede pentru ca trăgătorii de la tunuri să poată ochi precis, și chiar atunci era nevoie de o suită de lovituri directe pentru a distruge un *B-wing*. Începu să creadă că vor reuși să ajungă până la *Star Destroyer*, când…

— Mențineți formația! Se apropie interceptoarele!

Vocea Comandantului de *Wing* Fox a răsunat în căști când interceptoarele TIE au trecut pe lângă *Star Destroyer* și s-au îndreptat asupra lor. Probabil că zburaseră în formație de așteptare imediat în pupa navei, dar acum se mișcau cu hotărâre împotriva amenințării reprezentatte de *B-wing*. Pe hârtie, diferența era considerabilă: *B-wing* erau *fightere* de asalt dotate cu avionica rezervată de obicei navelor importante, dar de dimensiuni mai mici. Piloții se bazau pe sistemul complex de navigație pentru a obține lovituri la țintă – dar într-o *dogfight* navă-contra-navă, *B-wing* erau considerabil dezavantajate. Tot ce puteau face era să accelereze spre țintă, sperând că măcar unii dintre ei se vor apropia destul de mult ca să-și poată lansa încărcăturile explozive. Moonsong a văzut cum *TIE-fighterele* rup formația și trec pe lângă ei, executând viraje strânse care să le aducă în coada *squadronului*, după care au lansat o ploaie de explozii de foc peste tot în jurul *B-wing*.

#

Amiralul Montferrat nu putea crede cât de îndrăzneți erau aceste gunoaie rebele. Oare nu-și dădeau seama că se confruntau cu *Devastator*? Cândva nava amiral a lui Vader, mândria *Death Squadron*… Montferrat se mândrea cu faptul că are cel mai bun echipaj din întreaga Imperial Navy. Încă de când a preluat comanda ei în bătălia de la Hoth, Montferrat a verificat personal și cu extremă severitate întreg efectivul, recrutând și promovând doar pe acei ofițeri și specialiști care corespundeau standardelor sale meticuloase și pretențioase. Și chiar dacă îl considera dezagreabil pe Comandantul Gradd, nu era nici un dubiu asupra capacităților sale ca as în luptă, aproape la fel de bun ca Darth Vader însuși. Montferrat privea desfășurarea confruntării pe giganticul ecran tactic de pe *Devastator*. Câteva *B-wing* fuseseră deja distruse; cele rămase încasau lovituri grele din partea interceptoarelor TIE. În această fază niște piloți cu mintea la cap ar fi degajat din atac pentru a-și înfrunta urmăritorii, dar rebelii au așteptat până ce au ajuns adânc în anvelopa de *flak*[7] a lui *Devastator* înainte de a executa propriul viraj în forță, asigurându-se că *dogfightul* urma să se defășoare în proximitatea inconfortabilă a gigantei nave monolit. Și factorul uman irațional nu s-a oprit aici: Montferrat văzu doar un singur *fighter B-wing* spiralând înapoi direct în centrul *squadronului* lui Gradd. Pilotul era perfect conștient de ceea ce făcea: câștiga timp pentru camarazii săi; un pilot TIE surprins a murit într-o salvă de laser trasă de tunurile quadruple de pe *B-wing* înainte chiar de a ști ce l-a lovit. Apoi pilotul rebel și-a redus brusc viteza, permițând ca două TIE să-l

[7] Flak – artilerie antiaeriană.

depășească, după care le-a executat cu foc la gura țevii din tunurile ionice. Ar fi putut să aibă și a patra victorie dacă Grad nu l-ar fi spulberat în bucăți. Montferrat a strigat plin de furie la unul dintre ofițerii de la tunuri care continuau să tragă asupra navelor încleștate în *dogfight*, și care, deși a lovit un *B-wing*, a ratat cu puțin doar două interceptoare TIE.

— Încetați focul idioților, o să loviți proprii noștri piloți!

Ofițerul tunar s-a făcut palid la față – a încetat focul, iar Montferrat s-a întors la ecranul tactic, studiind poziția flotei în ansamblul bătăliei ce se desfășura peste tot în jurul lor.

— Timona, schimbă cursul cu șapte grade, ai grijă să rămânem între forțele de atac rebele și *Death Star*. Ne vom asigura că nici una dintre navele lor nu va ajunge la stație.

#

Comandantul Gradd nu se putu abține să nu zâmbească atunci când a încadrat în colimator un alt *B-wing*. Panicat, pilotul rebel a început să facă manevre evazive dezordonate. Zâmbetul lui Gradd s-a lățit când a ajuns în spatele lui și a spulberat cu o singură lovitură sistemul quaderuplu de motoare al *starfighter*ului.

Nici măcar nu s-a mai deranjat să privească la nefericitul *fighter* atunci când a trecut pe lângă el. Gradd nu avea nici o îndoială că piloții rebeli erau mult inferiori, dacă nu chiar total incompetenți. Auzise multe despre *B-wing* înainte de această bătălie – despre cum ar pune pe *Star Destroyer* într-un pericol fără precedent dacă vor avea suficient spațiu de manevră pentru a-și folosi armamentul. Dar Gradd nu avea intenția să le acorde acest spațiu. Oricum n-ar fi contat; indiferent care ar fi fost performanțele tehnice ale *B-wing*, Gradd a avut întotdeauna mai multă încredere în om decât în mașină. Deși era primul care admitea că această maximă era cu două tăișuri; îl irita la culme faptul că cel mai faimos pilot din galaxie era un băiat de la țară, de vreo douăzeci și ceva de ani, care a reușit, cine știe cum, să distrugă prima stație *Death Star*. Dar, norocul era o amantă nestatornică. Din păcate, speranțele secrete ale lui Gradd de a spulbera legenda lui Skywalker printr-o confruntare față-n-față au fost diminuate când a auzit că Împăratul însuși l-a trimis pe Darth Vader să i-l aducă pe băiat viu. Lui Gradd nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să compenseze oportunitatea pierdută ucigând cât mai mulți piloți rebeli. Își dădea seama că cel ce conducea *wing*ul rebelilor avea destulă experiență de luptă. Asta făcea ca uciderea tuturor să îi aducă și mai multă satisfacție. Cercetă scanerul în căutarea *fighter*ului care genera cel mai intens trafic de comuicații; era o șmecherie veche de care se folosea pentru a-l identifica pe *wing leader*ul inamic. Tactica nu l-a dezamăgit nici acum: *leader*ul *B-wing* a fost identificat, iar Gradd l-a fixat cu computerul de ochire.

#

— Degajați! Degajați! a strigat Fox în microfon.

Blade Squadron a rupt formația la câteva mii de metri deasupra lui *Devastator* și s-au angajat în luptă navă-navă, un stol furios de interceptoare TIE și *B-fighter* roind în jurul navei gigantice. După numai câteva secunde situația s-a înrăutățit considerabil; scanerele cu rază lungă ale lui Fox au depistat o acumulare electromagnetică enormă în jurul noii *Death Star*. Înainte ca măcar să ghicească ce face stația, o rază luminoasă verde a izbucnit din tunul ei radial și a incinerat un întreg *cruiser* rebel.

Stația era operațională.

Vocile Amiralul Ackbar și Generalului Calrissian au răsunat pe toate canalele de comunicații, ordonând întregii flote să se angajeze în luptă cu *Star Destroyer*ele Imperiale. Dar Fox se confrunta cu probleme mult mai presante, cu nu mai puțin de trei interceptoare în coada sa și cu alte două ce se apropiau din față. Îl identificaseră ca fiind liderul și încercau să-l distrugă cu orice preț. Fox a redus viteza, încercând să evite focurile trase de înterceptoarele din spate. Unul a trecut în mare viteză pe deasupra sa, obligând navele de pe direcție să vireze ca să evite coliziunea. *Wingman*ul lui Fox a reușit să plasese o rafală reușită care a secționat una dintre aripile delta, făcând interceptorul să intre într-o spiralare necontrolată ce l-a izbit de un altul. Dar triumful lui *Blade 1* a fost scurt pentru că două interceptoare l-au prins în foc încrucișat atât de rapid și precis, încât probabil, nici nu a știut ce l-a lovit. Înterceptorul rămas și-a sincronizat viteza cu Fox, rămânând în spatele său în ciuda manevrelor evazive. Fox și-a încleștat dinții și s-a aplecat spre înainte.

— OK, amice, deci vrei să te joci…, a mormăit. Hai să vedem cât de bun ești… - și a virat strâns, înscriindu-și nava într-o succesiune amețitoare de manevre.

Dar interceptorul nu numai că le-a copiat pe toate, dar chiar a reușit să se apropie. Senzorii lui Fox indicau că laserele exterioare erau pregătite pentru lovitura fatală.

#

Gradd a zâmbit când computerul de ochire s-a fixat pe *B-wing*. Bordul s-a luminat în verde când Gradd a dezlănțuit un baraj de foc din tunurile laser ale interceptorului – mai întâi în scutul puternic al lui *B-wing*, pe care l-a penetrat repede. Părți din nava rebelă au început să ardă. Gradd era uimit de mărimea avariilor pe care i le-a produs, dar nu numai că era în continuare operațională, ba chiar avea nevoie de întreaga sa putere de concentrare pentru a ține pasul cu manevrele evazive ale pilotului rebel. În zilele de început ale Rebeliunii, Gradd a fost impresionat de acești piloți în care abilitatea se îmbina cu îndrăzneala și voința. Până acum însă, ucisese prea mulți dintre ei pentru a mai lua în seamă maniera lor neortodoxă de pilotaj.

De aceea, ce s-a întâmplat în continuare l-a luat complet prin surprindere.

#

În ultima clipă posibilă Fox și-a răsucit *B-wing*ul, smucind tare de manșă pentru a executa un viraj în mare forță G pe sub interceptorul atacant. Pilotul imperial a profitat de avantajul urmăririi și a lansat o ultimă lovitură, direct în sistemul de propulsie al lui

B-wing, dar care, surprinzător, nu s-a soldat cu avarii fatale. Probabil că a murit întrebându-se de ce, când Fox a ieșit din viraj în spatele său și l-a spulberat în bucățele. Dar Fox nu avea timp să-și savureze victoria; toate avertizoarele de urgență s-au aprins inundând cockpitul cu lumină roșie, iar el a fost vag conștient că este în pragul leșinului. Deschise canalul de comunicații.

— *Blade Leader* către grup; dacă reușiți să treceți de ecranul de *fightere*, executați misiunea primară. Terminat.

#

Stamm a văzut nava lui *Blade Leader* ieșind din atac în spiralare, evident luptându-se să mențină controlul și se gândi „*cam asta e cu Fox*!". Nu era timp să se întrebe dacă liderul lor va supraviețui. Era doar un factor în haosul bătăliei în acțiunea sa de mobilizare a unui atac asupra obiectivului prin mijlocul unri *dogfight*. Dar strigătul isteric din căști nu era de nici un ajutor.

— Prea multe *TIE fightere*! Trebuie să ne cărăm de aici!

— Negativ *Blade 4*! Lasă canalul liber, fără palavre!

Computerul său de atac îi arăta că *Blade 3* și *4* sunt cu el în interiorul anvelopei defensive a lui *Destroyer* – și știa că navele pot să-și sincronizeze sistemele de control al focului, coordonând automat un set de atac cu lasere și muniție protonică.

— Văd ca ai datele de atac pregătite, nu-i așa *Blade 3*?

— Mă mișc căt de repede pot! a spus Moonsong.

Atenția ei era distrasă considerabil. În ciuda morții comandantului lor de *wing*, interceptoarele TIE și-au dublat furia atacurilor; le putea vedea luminile sclipitoare când manevrau pentru a ajunge în spatele *fighter*elor rebelilor. Atunci Stramm a rupt formația de atac și a virat pentru a se confrunta frontal cu interceptoarele din coada lor.

— Ia datele de atac; eu am să-i țin pe loc.

Moonsong și-a mușcat buzele. Nu și-a putut stăpâni îngrijorarea pentru Stamm. Știa ce voia să facă.

Ea putea doar să spere.

#

Ecranul tactic era ca o rețea de lumini multicolore pâlpâitoare și indicatoare care ocupau întreg spațiul dintre orbita superioară a lui Endor și bătălia titanică dezlănțuită între cele două flote în apropiere de noua *Death Star*.

Era un loc potrivit în care să se pună capăt Rebeliunii.

Și totuși – în ciuda satisfacției sale – Montferrat se simțea rușinat că partea sa de contribuție nu a fost perfectă. Se putea doar minuna de nivelul de incompetență expus de Gradd. Nu numai că aroganța sa l-a ucis, dar a și crescut amenințarea, inițial minusculă, reprezentată de *fighter*ele rebele ce-l atacau pe *Devastator*. Dar nu era îngrijorat – cel puțin deocamdată.

— Controlul de luptă, raportează.

Un ofițer inferior cu fața cenușie a pășit înainte.

— Rebelilor le-au rămas mai puțin de jumătate de duzină de nave, *sir*.

— Și ecranul nostru de *fightere*?

— Am înregistrat avarii majore la puntea noastră de zbor și nu putem lansa sau recupera nici un interceptor. Să semnalizăm unei alte nave pentru acordarea de ajutor cu *fightere*?

Montferrat i-a aruncat o privire înghețată.

— Toți sunt puțin cam ocupați. Setați toate bateriile de arme pentru foc la gura țevii și deschideți foc de voie.

#

Moonsong avea un plan. Nu era cine știe ce, dar era cel mai bun pe care-l putea face computerul în situația de față. Sistemul ei de navigație a aliniat unghiurile și a găsit calea prin rețeaua electronică defensivă. A setat rapid noul vector de atac și a apăsat și butonul de transmisie, în timp ce alinia grilele proiectate pe HUD în cască. Bordul s-a luminat în verde, semn că *Blade 2* și *3* au primit datele și le-au activat. Ultima greșeală a lui *Blade 4* nu a mai lăsat timp pentru confirmarea verbală a vectorului: în clipita care i-a trebuit să spună „am înțeles” un interceptor TIE l-a spulberat. Moonsong a fost convinsă că următoarea rafală va pune capăt scurtei sale cariere de pilot, în schimb ambele interceptoare au explodat când *Blade 2* a virat în spatele lor și le-a terminat cu focuri precise pe care doar un expert le putea executa. Torpilele lansate de ei au trecut pe lângă Moonsong, ratând-o, apoi au percutat – dar fără efect – blindajul lui *Star Destroyer*. Moonsong știa că nu trebuie să irosească timpul mulțumindu-i lui Stramm; în loc de asta, a setat ruta de zbor împreună cu el. Amândoi au accelerat, rotindu-și aripile cu 180^0. Și-au activat tunurile ionice și au lansat torpilele protonice obținând lovituri reușite în punctele slabe din scutul navigațional al lui *Devastator*. Hipermotorul navei a explodat, provocând explozii în lanț care au ajuns la generatoarele primare ale lui *Star Destroyer*.

#

— *Sir*, trebuie să abandonăm nava!

Montferrat a scos pistolul și l-a împușcat pe ofițerul panicat. Asta era pedeapsa pentru insubordonare. În timp ce sirenele vuiau și luminile de avertizare erau aprinse peste tot din jurul său, Montferrat a traversat Puntea de Comandă către pupitrul de comandă al motoarelor. L-a dat la o parte pe ofițerul mort care îl manevrase pentru a vedea de ce secțiunea motoare nu mai răspundea ordinelor sale frenetice de a mări

puterea. Răspunsul era pe cât de simplu, pe atât de definitiv: o încărcătură ionică a distrus conductele de răcire și izolatorul magnetic al hipermotorului, ceea ce însemna că oricine s-a aflat în compartimentul de propulsie era sau mort, sau pe moarte, iar nava începea să se dezmembreze.

— *Sir*! a urlat un ofițer plin de arsuri grave. Scutul lui *Death Star* a căzut!

Montferrat a privit în jur la ecranele moarte. Întregul moment părea a fi un vis. Cum de a fost posibil? Cum s-a putut ca cea mai mare forță reunită vreodată să fie covârșită de o adunătură de neadaptați, de nemulțumiți, de paria? A aruncat o ultimă privire pe Puntea de Comandă și și-a scos mănușile cu încetineală, lăsându-le pe consola avariată. Putea simți dalele podelei vibrând, apoi se ridică în aer când gravitația artificială a cedat. Se simțea ușor ca o pană, și din nici nu știa ce motiv senzația i se părea a fi foarte firească.

#

Moonsong și Stramm au accelerat la maximum de viteză, *Devastator* rămânând în urmă cuprins de incendii. Stramm a deschis un canal radio.

— *Blade 2* către Amiralul Ackbar – calea e liberă. Spuneți-i generalului Calrissian că tot spațiul până la *Death Star* este gol.

— Recepționat, *Blade 2*. Bună treabă.

Stramm a schimbat înapoi pe frecvențele *squadron*ului.

— *Blade 2* către toate unitățile supraviețuitoare, intrați în formație alături de mine. Această luptă nu s-a sfârșit încă.

Dar tot ce putea auzi Moonsong era ecoul zgomotului static care a făcut-o să se simtă mai singură ca niciodată.

— Cred că suntem singurii supraviețuitori, a spus.

— Nu chiar, i-a răspuns o voce.

*B-wing*ul lui Fox venea către ei. Chiar în momentul când s-au reunit, *Devastator* a explodat în spatele lor, luminând cele trei nave, mici meteori pe cerul de deasupra Endorului.

Dar entuziasmul lui Moonsong s-a diminuat cu repeziciune, pentru că senzorii îi arătau faptul că nava lui Fox avea nenumărate avarii critice la sisteme.

— Catapultează-te, *Blade Leader*. Te recuperăm noi. Părăsește imediat nava.

Dar Fox era resemnat cu inevitabilul.

— Am încercat deja. Sistemele de închidere sunt blocate. Nu mă vor lăsa să mă ejectez.

— Menține cursul. Te interceptez și…

— Negativ, Moonsong. Regrupați-vă și intrați în formație pentru a asista flota. Nimeni nu va opri războiul pentru mine.

Moonsong a ezitat.

— L-ai auzit pe comandant, a spus Stramm.

Oare vocea sa tremura? Moonsong nu putea spune cu siguranță. Se îndârji, menținându-și cursul alături de Stramm; cele două *B-wing* au virat către restul forței

rebele. Acum, lupta se dezlănțuia în jurul lui *Death Star*. Scutul era căzut și forțele rebele se mobilizau să atace stația neterminată. Mai erau încă un număr de *Star Destroyer*e care încercau să stăvilească valul aparent nesfârșit de interceptoare rebele.

În spatele lui Moonsong, nava lui Fox dispărea de pe ecrane.

În față creștea *Death Star*.

Rodica BRETIN
Amurgul elkilor

Rodica BRETIN

AMURGUL ELKILOR

Valul mişcător înghiţea dună după dună: călăreţi în veşminte negre, cai cu trupuri de beznă. Veneau dinspre răsărit – mereu de acolo – şi erau mulţi, atât de mulţi... Ceva ca o aripă uriaşă a trecut peste zare, învolburând nisipul. Cînd văzduhul s-a limpezit străinii suiau un povârniş abrupt; erau pe munte, călcaseră ultimul hotar şi... iarăşi fluturarea aripii cât cerul, aducând un amurg de negură şi văpaie. Călăreţii aveau veşmintele muiate în sânge, caii săltau peste grămezi de trupuri ciopârţite, corbii începuseră să se adune, tăişurile fulgerau tot mai rar înserarea. Împrejur, moarte şi cenuşă. Călăreţii intrau în grote cu săbii şi torţe, se iveau trăgând după ei femei despuiate, copii ce se zbuciumau, însă plânsetele, ţipetele rămâneau mute, toate se petreceau într-o tăcere nefirească. Layna nu-şi auzea decât inima bătând, măsurând timpul elkilor...

A deschis ochii spre bolta pe care şerpii de fum se încolăceau, se muşcau. Usturimea de sub pleoape, piatra ce-i frigea spatele... Layna s-a ridicat, încă nedezmeticită: lumina torţelor scălda mormintele aiwarilor, semnele de pe pereţii grotei, negre, nenumărate, asemeni călăreţilor. Îi văzuse trecând pustiul de nisip – şi aveau să-l treacă. Îi văzuse aducând Uitarea-cea-Mare – şi aveau s-o aducă. Străinii veneau, elkii or să piară. Curând, foarte curând...

Afară, patru bărbaţi aşteptau în picioare, nemişcaţi sub soarele dogoritor. Edric i-a auzit primul paşii, privirea lui căuta, cerea un răspuns – adevăr sau minciună? Buzele Laynei s-au mişcat anevoie, abia împingînd vorbele: „Deşertul nu i-a oprit.“

Edric s-a întunecat la chip, ceilalţi s-au uitat unul la altul; nu pricepeau, nu voiau să creadă. De zile şi nopţi iscodeau nesfârşitul dunelor aşa cum ea, Layna, le ceruse. Zadarnică trudă: dinspre răsărit, vântul nu aducea decât nisip... A răsunat doar un glas, apoi Dark a amuţit şi el, la încruntarea căpeteniei.

Layna şi-a stăpânit mânia. A lăsat tăcerea să se prefacă-n nelinişte, încordare. Într-un târziu a vorbit. Era aiwara elkilor, iar cuvântul ei devenea lege... La fiece poruncă Edric îşi pleca fruntea, numai la ultima a privit-o cu mirare. Winona?!

Un tunet, ca un ecou al paşilor ce se îndepărtau... Aiwara a rămas singură, ascultându-şi gândurile. De ce Winona? Fusese o pornire nedeslușită, fără noimă; ori poate că nu.

Fulgerări tot mai dese aprindeau cerul deasupra pustiei. Bubuiturile, tremurul văzduhului, norii vineți adunându-se către răsărit vesteau dezlănțuirea unei furtuni – nimic nu putea s-o întârzie, s-o întoarcă din drum.

Şi Layna a ştiut că furtuna aceea va fi altfel decât cele dinainte.

*

Fulgerul despicase bolta de la o zare la alta, lumina a spălat văzduhul şi i-a văzut, cal şi călăreț îngemănați într-o singură făptură aidoma beznei ce-o zămislise. Un targui. Nu mai întâlnise vreunul, dar a cunoscut îndată *vrăjmaşul.* O nouă strălucire izvorând din rana cerului, orbitoare… Călărețul negru era tot acolo, el şi umbra lui, însă ceilalți pândeau undeva, între dune, pe când elkii uitaseră – uitaseră?! – că, odată, oamenii nisipurilor se vor întoarce.

Winona s-a tras înapoi, pas cu pas; n-avea unde se ascunde, împrejur nu erau decât tufe uscate, ivindu-se din pământ asemeni coarnelor unor cerbi demult îngropați. Brusc, a încremenit. Targuiul o ațintea cu ochi îngustați, şi-a înfipt călcâiele în coastele calului şi toate s-au petrecut într-o veşnicie: frâul lunecând pe grumazul asudat, omul potrivind o săgeată în arc, încordându-l… Winona a ridicat securea. Nu-l putea ajunge pe străin însă, ciudat, nu-i era frică, şuierul vântului îi făcea sângele să clocotească năvalnic. O volbură de nisip a înghițit cal şi călăreț, ba nu, veneau, erau aproape, mereu mai aproape… Coarda întinsă, săgeata gata să țâşnească, ochii străinului, în care ardea un foc rece… Deodată, calul s-a săltat în două picioare, ca înaintea unui zid. Targuiul îl strunea din genunchi, coborâse arcul, s-a uitat la elkă, la securea pe care-o încleşta şi, pe neaşteptate, a izbucnit în râs… Într-un târziu a tras de frâu, zvâcnind spre deşert cu furtuna pe urme.

Winona rămăsese locului, neîncrezătoare. Fiul pustiei o cruțase – de ce? S-a răsucit la rându-i, îndepărtându-se cu un mers prefăcut curând în fugă… Pe munte, vântul nu mai avea tărie, stihia îşi rupsese colții în piatră, dar simțea încă privirea bărbatului hăituind-o şi a suit fără răgaz potecile ştiute, până ce ultima a scos-o dincolo de trecătoare.

O râpă adâncă, firul de apă şerpuind alene, grote sfredelind malurile asemeni unor vizuini: Sălaşul Elkilor. Winona a trecut pe lângă femeile care frigeau peşti pe bolovanii încinşi. Câteva s-au uitat lung la ea, altele au ridicat din umeri, numai Tarsia a început să murmure stârnită. Winona şi-a scuturat de nisip pletele, veşmântul; colbul auriu o trăda şi-acum, ca odinioară. „La dune, iarăşi?“, clătinau din cap elkele şi fetița îşi simțea obrajii în flăcări, nu voia dar se furişa iarăşi, până într-o zi, cînd hotărâse să plece în văzul tuturor… Şi-a înălțat fruntea, însă sfidarea de azi era o mască prea strâmtă, gata să crape, să se fărâme, lăsîndu-i pe ceilalți să-i ghicească spaima.

Din fierărie se ridica o şuviță de fum: Ulf era acolo. Despuiat pînă la brâu, cu barba încâlcită şi trupul şiroind de sudoare, făurarul izbea şi izbea; încordarea spatelui, a brațelor îi desluşea cazna, însă limba roşiatică scăpa mereu, se

prelingea, luneca, trebuia s-o biruie, s-o țintuiască într-o luptă necurmată cu fierul, cu flăcările, cu răsuflarea ce-i țâşnea anevoie din piept.

Winona a întins mâna spre baroasele înşirate lângă vatră, a şovăit, apoi l-a ales pe cel mai greu – Ulf abia putea să-l salte, dar ea l-a luat, a izbit din răsputeri. Era rândul lui Ulf, a urmat Winona, iarăşi el, loviturile stârneau roiuri de scântei, răsunau asemeni bătăilor unei inimi de piatră. Arma începea să capete formă şi Ulf s-a dat la o parte. Privind-o pe Winona, a încuviințat în tăcere: nu-şi irosise vremea, fata deprinsese meşteşugul Celor Vechi. *Era* un Făurar. Cînd sabia a fost gata şi când au cufundat-o în apă, şuierul aburilor a părut strigătul unei făpturi atunci venite pe lume.

„Atâtea focuri… Şi nu se stingeau vreodată“, a rostit Ulf, încet. Winona s-a uitat la vetrele dimprejur, înecate de zgura împietrită. Fusese altfel, odinioară: flăcările ardeau zi şi noapte, bubuitul ciocanelor umplea valea, fierarii dormeau pe apucate, făureau necontenit săbii, securi, vârfuri de săgeți, cărăuşii plecau încovoiați de poveri şi tot nu era destul, faima elkilor chema alte caravane, străinii aduceau sare, blănuri, mirodenii. Şi voiau arme, mai multe arme… Apoi au venit targuii. Închiseseră drumurile din pustie, țineau calea caravanelor, ardeau oazele, orice făcea umbră nisipului – până când nimeni nu s-a mai încumetat să calce în ținutul dunelor, iar elkii au trebuit să lupte…

Ulf rămăsese adâncit în aduceri-aminte, dar Winona l-a scuturat cu nerăbdare. El, cel dintâi, să cumpănească ce văzuse la hotar, cum să le spună elkilor… N-a avut răgaz să-şi sfârşească gândul. Intraseră doi bărbați cu chipuri şi mişcări aidoma. „Layna“, a rostit Valder; „acum“, a răsunat glasul lui Ordun ca un ecou. Winona s-a încruntat: nu-i plăceau trimişii, nici porunca. Însă Ulf tăcea şi, supusă, fata a pornit în urma celor doi frați.

Layna, păstrătoarea înțelepciunii, Călăuzitoarea; Layna care ştia totul, vedea totul.

Layna, sora ei.

Înaintea grotei, Valder şi Ordun s-au oprit. Înăuntru, nimic nu se schimbase, aceleaşi blănuri, aceleaşi măşti, țeasta de urs… Fiecare chema o amintire: culcuşul din colț, de lângă vatră, arcul dăruit de Galsuin. Purtau încă atingerea lui, piatra şi lemnul îi păstrau vorbele, răsunetul glasului. Galsuin – tatăl ei şi-al Laynei. Crezuse c-o să uite, dar nu fusese aşa. Durerea rămînea, se ascunsese mai adânc, acolo, în piept.

„Nici eu n-am uitat.“

Layna se ivise asemeni unei umbre – ca-ntotdeauna. Îşi desfăcuse cozile groase şi părul îi cădea pe umeri, apă de aur. Winona şi-a dat la o parte o şuviță ce-i luneca pe obraz. Oricât le netezea, pletele i se prefăceau îndată în cârcei negri, iar vântul… Când era mică, n-auzea decât: „De ce? De ce nu eşti ca Layna?“. Încercase – prea multă vreme. Până ce pricepuse că aşa era ea, Winona, chiar dacă elkilor nu le plăcea asta.

Layna vorbea. Liniştit, fără grabă. I se întâmplase ceva în zori, ceva însemnat, ce anume?… Winona şi-a înghițit uimirea. Soră-sa ştia ce nu mărturisise încă nimănui. Dar cum, de unde? S-a pomenit spunându-i totul.

Cealaltă a ascultat-o, apoi întrebarea a venit ciudată, năucitoare:

„Ce-ai face în locul meu?“

Râdea de ea? Ochii albaştri rămâneau limpezi, mai presus de vină, însă Winona s-a ridicat şi vorbele-i au spart tăcerea în cioburi de neputință şi mânie.

„Eu? *Tu* eşti aiwara!“

*

„Într-o zi, copilul *celorlalți* ne va fi de folos“, spusese Galsuin. Într-o zi… dar nu astăzi.

Winona a ieşit. Valder şi Ordun aşteptau doar un semn ca s-o oprească – la ce bun? Winona era mai înaltă decât ei, decât oricare dintre elki – şi nu văzuse decît cincisprezece ierni.

De ce, tată, de ce… Masca neagră avea orbitele goale şi un rânjet strâmb, chinuit, care i-a adus aminte de ziua – atât de îndepărtată, de cețoasă… – în care elkii îşi aşteptaseră vrăjmaşul la vad, luptând până târziu, după asfințit. Erau toți acolo, numai femeile şi copiii se ascunseseră… Layna a rămas în grota aiwarilor, ațintind chipul de lut, la fel de aspru, de încremenit ca al ei, până ce lacrimile i-au şiroit fără voie şi a priceput că targuii n-aveau să mai cutreiere vreodată dunele, biruința era alor săi.

Galsuin s-a întors ultimul; se clătina de istovire, un braț îi atârna nefiresc, zdrobit, o tăietură prelungă îi brăzda obrazul. Cu mâna zdravănă strângea la piept ceva înfăşurat în blănuri şi Layna a desluşit un chip roşu, doi ochi de tăciune… Ştia că, la targui, femeile luptau alături de bărbați, chiar cu pruncii în spate; dar de ce aducea tatăl ei vlăstarul străin? Galsuin a zâmbit: „Winona va fi sora ta“, iar Layna l-a privit uimită. Winona, Cea-care-coboară-în-Vale, ce nume pentru o elkă! În Vale… Ce văzuse Galsuin în pâcla celor ce aveau să fie?

O adiere i-a înfiorat trupul, cineva intrase: Odra. Rămânea în prag, fără o vorbă, Layna a oftat, a chemat-o şi Odra a păşit sfioasă înăuntru, ghemuindu-se lângă stînca oaspeților. Layna s-a aşezat în fața ei, cu picioarele încrucişate: o aiwară trebuia să-i asculte pe cei în nevoie – acesta-i era rostul, menirea.

A luat tigva, a făcut să răsune glasul pietrelor, apoi a răsturnat-o şi bulgării roşii, negri, verzi s-au rostogolit de-a valma. Layna s-a uitat la ei atât cât se cuvenea, fără să-i vadă. Nu ascundeau nici un înțeles, nici o taină – erau doar nişte pietre. Însă Odra credea, le privea frământându-şi mâinile, dorind şi temându-se să afle, de parcă ele i-ar fi hotărât soarta – şi, într-un fel, i-o hotărau.

Layna şi-a coborât pleoapele, iar femeia a început să-i pună întrebări – aceleaşi, de fiecare dată. Aiwara îi răspundea tot ca întotdeauna: Styr, bărbatul Odrei era bine, se va întoarce la ea, într-o zi… S-a înfiorat, amintindu-şi ce *văzuse*: nisip, schelete uscate de soare, Galsuin şi toți cei pe care zadarnic

încercase să-i oprească! Elkii nu cunoşteau pustiul; căutaseră o cale, alta şi alta, negăsind decât moartea… – şi gândurile aveau arsura neputinţei. Nici măcar nu-i uciseseră targuii, ci arşiţa, setea, soarele alb. Nouă femei îşi plângeau morţii – a zecea îl aştepta, încă, pe Styr…

Odra a încuviinţat, mulţumită. Aiwara îi spusese ce voia să audă, acum putea pleca. Layna a zâmbit amar – adevărul era un drum ocolit şi nu singurul. Pentru femeia cu minţile rătăcite adevărul ar fi fost un tăiş înfipt în inimă; născocirile însă, îi dădeau puterea să trăiască. *Numai cei tari se hrănesc din durere.*

Afară a răsunat glasul lui Valder, o şoaptă răspunzându-i, apoi pieile s-au dat iarăşi la o parte, a văzut un petec de cer şi Edric a păşit înaintea ei.

„Sarea…“. Căpetenia elkilor s-a oprit – poate că aiwara aflase… Layna a clătinat din cap. Ştia multe, dar nu totul. „Ieri noapte au dispărut ultimii bulgări de sare. Cineva…“. Bărbatul amuţise şi Layna i-a întregit gândul. *Unul dintre noi.* Un elk jefuindu-i pe ceilalţi de viaţă; căci sarea nu mai venea, Galsuin pricepuse că elkii aveau să ajungă şi aici…

Căpetenia tăcea, aşteptând. Dintotdeauna, în clipe de cumpănă, elkii îi lăsau pe alţii să le fie călăuze, să hotărască pentru ei, în locul lor.

Targuii veneau şi nu mai era sare.

„Layna, eu…“

S-a răsucit spre Edric, punându-i un deget pe buze. *Eşti gata să împlineşti orice ţi-aş cere. Pentru toţi… sau pentru mine. Aiwara îţi ştie gîndurile, dar Layna…* Poate mai târziu, când va fi vreme. Acum, trebuia să afle Calea.

I-a spus-o şi el a tresărit, înfricoşat. *Layna, nu! Orice, dar nu Visul de Dincolo!* Însă cuvintele au rămas nerostite. Ca şi ea, Edric n-avea de ales.

*

„Numai Duna putea…“

Glasul Tarsiei, răspicat, ţâşnind din ghemul de trupuri, de şoapte. Winona şi-a încetinit fără voie paşii: „Duna“ era numele ei de ocară. Tarsia i-l găsise, demult, cînd stârnea vrajbă împotriva lui Galsuin. Şi acum risipea peste tot vorbe otrăvite, căci, iată, cineva furase ultimii bulgări de sare, şi cine dacă nu cea care călca mereu rânduielile… Winona i-a privit pe elki unul după altul, până ce şoaptele au încetat; nimeni nu cuteza s-o învinuiască, iar Tarsia tăcuse, cu un zâmbet greu de înţelesuri.

Le-a întors spatele, îndepărtându-se cu paşi mari; ar fi vrut să fugă, să se ascundă, să nu-i mai vadă. Ori să şteargă mulţumirea de pe chipul grăsanei cu câţiva ghionţi… – gândul o ispitea într-atât că nu l-a zărit pe bărbatul ce-i tăiase drumul ca din întâmplare. Dark, fiul Tarsiei… Şi-a plecat ochii, dând să-l ocolească, dar el a prins-o de mijloc – „vino la noapte“, i-a murmurat –, Winona l-a îmbrâncit şi a pornit mai departe. *Odată, Dark, odată vei plăti…*

În trecătoare i-a ţinut calea o femeie: Odra voia din nou să vină cu ea în deşert, printre dunele care-i înfricoşau pe elki, care aveau să i-l aducă pe Styr. Winona a

mângâiat-o pe obraz, pe plete, vorbindu-i cu luare-aminte, ca unui copil. Nu încă; dar o să meargă împreună după Styr, o să-l găsească şi totul va fi ca înainte. Odrei nu i-a trebuit mai mult. Ochii îi străluceau, trupul întreg îi fremăta, întinerise, taina aceea, numai a lor o făcuse iarăşi frumoasă. Se încredea în Winona şi a plecat, ascultătoare, când fata i l-a arătat pe Ulf coborând cărarea.

Fierarul a trecut pe lângă Odra fără s-o ia în seamă. S-a uitat cu asprime la Winona şi, alungându-i cuvintele – targuii, Tarsia puteau să aştepte – a rostit dintr-o suflare: „Layna vrea să intre în Visul de Dincolo“. Atât. Nu mai era nimic de spus, de făcut, Winona ştia. După cum ştia că va fi în grota aiwarilor, lângă soră-sa, care nici măcar n-o voia cu sine.

A alergat prin pădurea de pini, printre desişuri, până ce n-au mai fost copaci, nici iarbă, doar stânci, bolovani, pietre sfărâmicioase, apoi nisip, pretutindeni nisip.

Dună lângă dună, înşirându-se la nesfârşit, şuierul vântului, foşnetul grăunților rostogoliți fără contenire. Nenumăratele glasuri ale nisipului chemând-o, stăpâinindu-i gândurile, cerul plin de lumină, lumea încremenită şi preschimbându-se veşnic… Deodată a desluşit pe creasta unei dune o lucire verzuie. Acolo stătuse targuiul, îi zărea parcă, armăsar şi călăreț neclintiți sub aripa furtunii. Iar acum, în nisip zăcea un jungher cu teaca de bronz şi mânerul presărat cu pietre mărunte, strălucitoare. Lama lungă, cu două tăişuri, părea ieşită din fierăria elkilor – însă nu era. Arma vreunui străin răpus de arşiță – dar de ce o lăsase targuiul? Ca să îmblânzească deşertul? Pe ea?

Şi-a înclinat fruntea, şi-a dus palma la piept, la buze; pornirea venise din adâncul minții şi nu se împotrivise, pustiul avea ochi nevăzuți, iar el va înțelege… A şovăit o clipă, apoi şi-a lepădat în nisip cingătoarea din piele de şarpe – era darul lui Ulf, însă trebuia să lase ceva, o veste, un semn. Curând targuiul va ieşi la pândă, noaptea era aproape…

S-a scuturat ca dintr-un vis şi a început să urce povârnişul spre primele stânci, străji tăcute ale Muntelui Elkilor.

*

Adâncuri de o înşelătoare limpezime – *Izvorul Uitării*, moartea celor mai multe făpturi; pentru aiware însă, Deschizătorul de Căi.

O boabă străvezie luneca pe cornul de piatră; s-a mărit, a tremurat în văzduh, apoi s-a desprins, a căzut – prea încet – în fântâna ce se adunase picătură cu picătură, din vremuri mai vechi decît elkii… Layna şi-a trecut palma peste tâmpla asudată. Doar două aiware încercaseră Calea aceea: Liren, Prima Călăuzitoare, şi Hyra, când neamul ajunsese aproape de pieire. Dar ce erau ghețurile pe lângă Moartea Neagră care pândea în deşert?!

O altă picătură, îngropându-se în unde fără să le spargă, să le încrețească măcar. Pe Hyra, câteva înghițituri din apa îngroşată ca mierea o cufundaseră într-

un somn din care nimeni n-a izbutit s-o întoarcă… Liren se trezise; însă nu era decât un trup, o spaimă mai presus de fire îi rătăcise minţile pentru totdeauna.

Layna a şovăit: Izvorul Uitării deschidea înăuntrul frunţii un al treilea ochi, văzător al celor nevăzute, dezlegător al înţelesurilor ascunse… Nu voia, dar a băut, dintr-o răsuflare şi, când s-a întins pe lespede avea în gură gustul dulceag. A rămas nemişcată, ascultându-şi bătăile inimii: rare, înăbuşite – ori erau picăturile Apei Moarte? Pe neaşteptate, un tunet a spart tăcerea: vasul îi căzuse dintre degetele ţepene. Pleoapele i-au alunecat, grele, aducând nu bezna ci o lumină roşiatică. Nu mai desluşea pereţii peşterii, nu simţea nimic. Plutea prin văzduhul mlăştinos, ba nu, era în adâncul fîntînii, iar strălucirea venea de la torţa de-afară. Curând o vor ajunge întunericul, odihna fără de sfârşit. Hyra le găsise acolo, sub ape. De ce n-ar rămâne cu ea?

Layna a alungat gândul. Căuta altceva şi ochiul minţii i s-a deschis larg, lăsând-o să vadă cerul alb, colbuit, bolovanii ce presărau câmpia până departe, în zare. Soarele era sus, vărsând şuvoaie de metal topit, Muntele Elkilor rămăsese mult în urmă – *în urmă?* Atunci păşea prin Deşertul de Piatră, pustia mai necruţătoare decât cea de nisip! Deşertul unde stăpân era Karfur, Vântul-ce-usucă-totul. Şi totuşi… La marginea lumii desluşea o lucire albăstrie – munţi, păduri?

A grăbit pasul. Dacă dincolo de Deşertul de Piatră era ceva… Începuse să alerge, însă zările alergau şi ele, nu le mai vedea capătul, iar cerul se întuneca mereu. Fusese zi şi, iată, era noapte: fără stele sau lună, fără adieri. Apoi, din bolta neagră a prins să cadă o ploaie fierbinte, leşioasă. O ploaie de cenuşă.

Un pas, încă unul, răsuflarea ieşindu-i din piept anevoie, şuierătoare. După o veşnicie, vuietul spărgându-i ţeasta.

„Ştiam c-o să te întorci, Liren“, spunea Glasul, iar bezna s-a căscat să o înghită. O atingere aspră zgâriindu-i pielea, răzuind-o parcă, a făcut-o să tresară. „Iarăşi, Liren?…“ a rostit cineva şi scrâşnetul – de colţi, de gheare – i-a învolburat gândurile. Însă negura din jur se îndesise, zadarnic se zbuciuma să-i scape, era ca o plasă ţesută de făptura care o aşteptase, pe ea sau pe alta, de multă, foarte multă vreme…

„Layna!“

O chemare slabă, îndepărtată; dar mâinile cuiva au spart noaptea şi Layna s-a încleştat de ele, s-a lăsat trasă, smulsă, a auzit în urmă-i urletul celui rămas fără pradă.

… Zăcea pe lespede, strângând degetele Winonei. Avea gâtul uscat, parcă plin de nisip, iar vorbele au rămas nerostite: *Ai venit după mine, acolo unde numai aiwarele pot ajunge…* Winona s-a aplecat şi, peste umărul ei i-a văzut pe Edric, pe Ulf… „De când?“ „Patru zile şi patru nopţi“. Fierarul îi întindea vasul şi, o clipă, amintirea Apei Moarte a făcut-o să se înfioare; dar era apă proaspătă şi a băut îndelung, însetată.

Winona nu mai era în peşteră. Venise, pleca – firesc, cum zboară păsările, cum înoată peştii. Chemând o aiwară de la capătul lumii le dăruise viață, ei şi elkilor, şi nici măcar nu ştia ce făcuse.

Copilul *celorlalți* se vădea, într-adevăr, de folos.

*

Deşertul era roşu. Winona îl văzuse albind în zori, strălucitor ca aurul sub arşița amiezii, negru în furtună… Dar, în amurgul acela, deşertul era roşu.

A coborât între stînci. Ajunsese târziu, ca niciodată – dacă el plecase? A mângâiat jungherul, şarpele de bronz încolăcindu-i brațul. Darurile targuiului: arma ca un colț de viperă, brățara… Pentru elki, şarpele era deşertul, de-a pururea vrăjmaş. Pentru targui? „Oamenii pustiei sunt altfel decât noi; nici mai buni, nici mai răi – altfel“, îi spusese odinioară Galsuin.

S-a uitat împrejur, apoi spre duna lor, unde nu lucea decât nisipul. Suind povârnişul, asculta, pândea. Şi, deodată, a simțit că nu mai e singură. S-a întors dintr-o zvîcnire şi l-a văzut: rezemat de o stâncă, avea chipul ascuns de văl, dar ochii aceia…. Era călărețul furtunii, targuiul ei.

A pornit încet spre cel care nu-i luase viața atunci, în prima zi. Voia altceva? Însă fiii pustiei nu alegeau căi ocolite – să fi fost el altfel? Targuiul şi-a desprins vălul cu un foşnet de frunze uscate. Nas aidoma ciocului de şoim, buze subțiri, palide, barba abia mijită – era mai tînăr decât crezuse.

Îi despărțea doar un pas când Winona s-a oprit. Străinul i-a atins obrazul, i-a răsucit o şuviță pe degete, a rostit ceva, iar elka l-a privit cu uimire. Nu-i pricepea vorbele, însă graiul lui îi trezise o amintire veche, uitată.

Fără veste, targuiul i-a smucit veşmîntul, rupându-l, dezgolind-o până la şolduri. Winona l-a lăsat s-o tragă spre el, apoi l-a izbit. Dark ar fi fost în țărână, urlând; străinul a scrâşnit doar, fără să-i dea drumul. I-a încleştat sânii, i-a strivit, pedepsind carnea şi gândul împotrivirii. Winona şi-a muşcat buzele ca să nu țipe. Îi desluşise în ochi, în purtare, foamea de ea. Bărbatul acela nu ştia să aştepte – o voia a lui, toată, aşa cum nisipul soarbe lacrimile cerului până la ultima… După o vreme, Winona a gemut: era durere şi nu numai, era umilința că străinul îi stăpânea trupul prea lesne, poruncindu-i fiece tresărire, fiece răsuflare întretăiată… S-a pomenit în nisipul fierbinte, sub cel ce o despuia fără grabă, oprindu-se ca să-i înfioare pântecele cu gura-i lacomă.

Şi, la fel de brusc cum începuseră, bărbatul, colbul ridicat în luptă, vântul au încremenit. Targuiul asculta zările; când țipătul de şoim a răsunat din nou a pornit într-acolo, a treia chemare i-a iuțit paşii, apoi dunele i-au ascuns, om şi umbră.

Winona zăcea în patul de nisip, tremurând. Pe buze i se prelingeau picuri de sânge, îi era frig, dar nu putea, nu *voia* să-şi acopere goliciunea, aştepta încă, fără să ştie ce, sub nenumărații ochi ai deşertului.

Abia când primele stele se iveau pe boltă, a luat-o înapoi. Elkii dormeau, Layna… Cînd o văzuse pe lespede, în somnul Apei Moarte, vorbele din urmă ale lui Galsuin – da, fuseseră pentru ea, doar pentru ea – i-au răsunat în minte: „Ocroteşte-ţi sora!“ Şi apucase mâinile Laynei, şoptindu-i numele, chemând-o fără încetare, până când fulgerul le îngemănase pentru o clipă în străfundul prăpastiei de neguri.

A scuturat din cap să alunge nălucirea.

Mâine, targuiul meu va fi aici.

Şi gândul, vijelios, le-a înecat pe toate celelalte.

*

… Plutea, pasăre albă în văzduhul înalt şi limpede, unde lumina cădea ca o ploaie, unde zările erau nu departe, ci dedesubt. Spre apus întrezărise un abur verde: *Valea*. O bătaie din aripi şi, iată, trecea peste zidul desişurilor uscate, stavilă şi hotar deşertului de la capătul lumii. A desluşit spinii groşi, lungi cât nişte suliţe, însă zbura prea sus, în tăriile necuprinse – de ce să-i pese?… N-avea ochi decât pentru Valea ce creştea, mereu mai aproape. N-a văzut crengile-gheare ţâşnind s-o apuce; spinii i-au străpuns aripile şi ea s-a zbătut o vreme în ţepuşele care-o sfârtecau de vie, apoi a rămas ţintuită, între pământ şi cer, să-şi strige durerea cu glasul păsării albe…

Layna s-a săltat într-un cot. Veşmântul muiat în sudoarea îngheţată, trupul ce ardea acolo unde spinii… Noapte de noapte acelaşi vis, aceeaşi spaimă. Era *Acela*, la pândă în prăpastia somnului, el, care nu dormea niciodată. Iar visele n-aveau să înceteze până ce… – până nu va păşi pe Calea-fără-întoarcere.

Glasuri, chemări, plânsete şi Ordun a năvălit înăuntru.

„Au venit“, a murmurat Layna, întinzînd mâna spre cingătoare.

Înaintea peşterii, mulţimea de umbre, de şoapte s-a despicat în grabă. „Aiwara ştia… ştia…“. Nu crezuseră? Acum *vedeau*.

La poalele muntelui, bezna era străpunsă de nenumărate licăriri: foc lângă foc, tabără lângă tabără. Targuii umpluseră pustia. Veniseră cu femeile, cu pruncii, cu tot avutul lor. Şi nu ca să mai plece.

Layna s-a uitat la deşertul vrăjmaş, la chipurile elkilor. Sfârşitul era aproape – nu al unuia, ci al tuturor. Cei vii aveau să piară laolaltă cu cei nenăscuţi, cu amintirea celor ce fuseseră odinioară. Poate un neam întreg să se ascundă, să fugă – unde, încotro?… Numai un drum le rămăsese deschis elkilor. Însă nu-l ştiau şi nu erau pregătiţi pentru el; nu încă.

Privirea i s-a întâlnit cu a Winonei, care şi-a ferit-o de îndată. La fel ca atunci când alesese fierăria lui Ulf, lăsând-o singură în sălaşul aiwarilor. N-o oprise. Nu izbutea să ierte, să uite: Galsuin ţinând pe genunchi copilul străin, râzând, jucându-se aşa cum n-o făcuse vreodată cu al lui… Mai târziu a înţeles; pentru ea era aiwar, era Cel-care-te-învaţă. Pentru Winona, doar tată.

Glasul lui Edric i-a alungat gândurile. Ceilalți se întorseseră în grotele lor, numai căpetenia aştepta. Sau bărbatul gata s-o apere, să moară la un semn… Layna s-a înfiorat: nimeni n-avea s-o scape din ghearele *Aceluia*! I-a vorbit cu silită asprime, neşovăitoare şi Edric a plecat fără un cuvânt. Când luase hotărârea? Văzând-o pe Winona ori mai înainte? Galsuin, care nu greşea, făcuse din fiica lui o aiwară.

Acum era prea târziu – nici chiar Layna nu putea să schimbe asta.

*

Păstrăvii se zbuciumau în apa prea mică, solzi frecându-se de solzi într-un vălmăşag de trupuri albastre-aurii. Câte unul țâşnea, doar ca să cadă peste pietrele malului, dogoritoare; ceilalți rămâneau să piară în mâlul ce se întărea aidoma unei cruste…

Winona a trecut albia fără să se ude. Ieri, râul spumega încă, astăzi secase. Elkii năruiseră stăvilarul, iar şuvoaiele se scurgeau sub pământ, umplând puțuri şi galerii – fierul avea să fie îngropat în pântecul muntelui, într-un lac cu ape roşii.

Pe celălalt mal, femeile aprinseseră Focul Sacru, ca să-l trezească pe Sihala, Răzbunătorul… Era rândul Ummei; a azvârlit un lemn în flăcări şi vântul i-a dus vorbele mai departe: „să aveți tihna nisipului, pacea dunelor“. Au urmat alta şi alta, în şiruri poticnite. Targuii veneau. Poate că Sihala… Şi murmurele, şuierul văpăilor creşteau necontenit.

Winona a lepădat şi ea o ramură, blestemul, şi-n flăcările înalte a văzut nălucirea călărețului negru – râdea, ca atunci, întâia oară! Credeau targuii în soartă?… Când a plecat, nici o privire nu s-a întors, nimeni nu i-a ținut calea.

Crângul, pinii gemeni, bârlogul lupilor… – nicicând drumul nu-i păruse atât de lung. Paşii o purtau tot mai repede, alerga, în sfârşit ultimul povârniş, apoi zările s-au lărgit, pustii. Winona a lăsat răsuflarea să-i scape din piept, ca un suspin – Jebal nu era acolo.

Prima dună, stâncile ivindu-se ca o turmă adormită. Winona s-a ghemuit în spatele uneia şi a început să aştepte. Piatra ardea, vântul îi muşca buzele, aidoma lui Jebal. Căci acum străinul avea nume, îl aflase în foşnetul nisipului răscolit de trupurile lor, după durerea dintâi, bruscă, sfâşietoare. Apoi fuseseră fiorii, nevoia abia născută, făcând-o să scrijelească umerii bărbatului, să strige, să cheme încleştarea furioasă ce-i trezea sângele…

A tresărit. Nechezatul răsunase undeva, aproape, însă deşertul înşela ades… S-a furişat, a suit pe creasta stâncii. Şi a văzut: între dune, şase cai îndurau zăduful, scuturându-şi la răstimpuri coamele. Alături, tăcuți, targuii pândeau – pe cine?

Unul a făcut un semn, ceilalți şi-au scos jungherele. O femeie cobora povârnişul muntelui. Odra! Se ținuse după ea, îi luase urma? Winona a strâns mânerul securii să-l sfarme, însă cea cu mințile rătăcite venea drept spre locul unde targuii se mişcau fără zgomot, închizând capcana.

Deodată, Odra s-a oprit. S-a uitat la bărbații ce răsăreau de după dune – siluete, chipuri ascunse de vălurile negre –, apoi Winona i-a auzit glasul şi, înțelegând, s-a cutremurat.

„Styr! Te-ai întors…“

Au răspuns doar vântul şi încremenirea targuiului chemat cu numele unui mort; însă Odra a pornit spre el netulburată, cu brațele întinse, cu vorbe îngemănate în râs şi suspine.

Bărbatul ce nu era Styr a lăsat-o să-l atingă. Ceilalți s-au apropiat fără grabă, au apucat-o de plete, de veşmânt, femeia s-a împotrivit, voia să rămână cu omul ei, de ce nu-i dădeau pace? Targuii trăgeau tot mai aprig, mâinile li se preschimbaseră în gheare, cusăturile plesneau, până ce zdrențe, piei, încălțări au dispărut. Odra se zbătea neputincioasă, dar nu mai atingea nisipul şi strigătele-i răguşite nu chemau pe nimeni: omul ei, *targuiul* îi storcea sânii, întindea carnea ce se alungise, îşi pierdea forma. Femeia şi-a smuls un braț, a izbit şi, încercâînd să se agațe de ceva, a rupt vălul lui…

JEBAL?! Winona şi-a dus pumnul la gură, a înfipt dinții fără să simtă durerea, şiroirea sângelui. Brusc, şi-a luat seama: pe *ea* o aşteptau, pe *ea* o sortise Jebal să se zvârcolească în văzduhul încins, în locul Odrei ce răscumpăra nebunia… Nebunia cui? A femeii ce-l pierduse pe Styr în deşert sau a celei care s-a încrezut în fiul deşertului?!

Ar fi vrut să nu mai vadă, să nu mai audă. A rămas însă acolo, plângând – ca singura-i ispăşire. Şi s-a uitat la Odra, strună vibrând, lovind în vălmăşagul de trupuri şi veşminte negre.

Targuii hârâiau cu poftă şi ură, ca lupii la ospăț. Se încrâncenau asupra femeii, care se arcuia în spasme de sălbăticiune rănită; era toată numai o apă, şuvițe groase i se lipiseră de obraji, spinarea, şalele îi trosneau. Țipetele îi creşteau năvalnic, dar ei i-au încleştat fălcile, amuțind-o. O clipă, zece, o veşnicie de zbucium şi chin. Şi, deodată, Odra a istovit, s-a muiat, lăsându-se scuturată de fiece smucitură a lor, tresărind tot mai rar. Brusc, un urlet: din pântecele sfârtecat au prins să curgă măruntaie, bulboane de sânge, cheaguri… Stârniți, bărbații s-au îmbulzit să rupă, să muşte – până ce, într-un tîrziu, s-au dat la o parte.

Odra era moartă. Winona se uita la ea fără s-o vadă, cu lacrimile arzându-i obrajii, când zvonul de glasuri a dezmeticit-o: sătule, fiarele se depărtau de pradă.

Ca să ardă, ura trebuie să aibă chip, nume. Şi ura ei avea un chip, JEBAL, un nume, TARGUII…

Călăreții pustiei nu mai erau decât un nor de colb în zare, vulturii se roteau deasupra mlaştinii ruginii a soarelui şi Winona a coborât, într-o tăcere nefirească.

*

„Cândva, i-am răzbit pe targui. O vom face iarăşi!“ Vorbele fierarului bubuiau peste capetele mulţimii şi Layna îi auzea gândul nerostit: *Galsuin ar fi luptat, ar fi învins.* I-a răspuns, tot fără glas: *Nu, Ulf. Nu de data asta.*

Făurarul s-a aşezat, iar în mijlocul cercului de trupuri a păşit Dark. Numai miere şi venin – ca-ntotdeauna. Elkii se adunaseră să asculte, să cumpănească. Targuii erau la poalele muntelui? Poate se găsea o cale, un târg… Taina fierului – de ce nu? Ori să le dăruiască arme, cât mai multe arme. Şi aur şi piei şi…

Văzduhul s-a umplut de murmure. *Va fi ca atunci, străinii or să vină şi or să piară*, spuneau încruntarea, pumnii strânşi ai celor ce duseseră război cu targuii. Alţii însă, gândeau asemeni lui Dark… Layna privea chipurile răvăşite de spaimă, de mânie, asculta pornirile amestecate. Erau poporul ei – sau aşa crezuse. Viteji, laşi, puternici ori neîmpliniţi i-a văzut zăcând cu ţestele sparte, cu găvanele ciugulite de corbi…

S-a înălţat, cerând tăcere – şi s-a făcut. Era rândul Călăuzitoarei. Din vechime, aiwarii vegheaseră asupra celor încă neîntâmplate – ce ei vedeau, elkii aveau să trăiască. Layna le simţea nerăbdarea şi a răsuflat adînc, coborându-şi pleoapele.

Apoi le-a spus despre Vale. A vorbit multă vreme, şi, deschizând ochii, a ştiut că elkii le văzuseră pe toate aevea, aşa cum ea îi făcuse să vadă: fluviul cu ape limpezi, pădurea, coastele scobite de peşteri şi fierul, pretutindeni stânci, bolovani ce ascundeau fier sub cruste abia închegate. O altă soartă pentru elki şi locul unui nou început îi aşteptau.

Un freamăt a trecut prin mulţime – cum, unde? – apoi elkii au tăcut, dar o priveau altfel, ca o singură făptură, gata s-o urmeze până la capătul Timpului; sau al Lumii.

A venit clipa, a strigat ceva înăuntrul Laynei şi glasul i-a răsunat răspicat, fără şovăială… Între muntele lor şi Vale se întindea Deşertul de Piatră – cale de nenumărate zile şi nopţi. N-aveau să ajungă toţi, căci drumul acela nu era ca oricare. Era Drumul Neamului către Viaţă, al unora către întunericul fără de sfârşit.

„Este calea Apei Moarte; şi e singura cale.“

Tăioase, vorbele lui Edric vădeau destule înţelesuri, dar, mai-naintea altora, că voia aiwarei şi voia căpeteniei erau una.

Layna şi-a întors privirea, iar Edric a întregit, cu şoapte repezi:

„Porunceşte, aiwară. La vremuri noi, o rînduială nouă.“

Însă aiwarii nu porunceau – erau ascultaţi sau nu. Laynei i se păruse că ţine firele nevăzute care-i mişcau pe elki. Dar palma îi era goală. Le putea arăta calea, nu s-o aleagă pentru ei…

Atunci, dinspre intrare au răsunat glasuri stinghere, înăbuşite. Mulţimea se desfăcea, se trăgea dinaintea Winonei, care păşea încet, încovoiată sub povară.

A lăsat-o jos pe Odra, cu grijă, ca şi cum nu voia s-o trezească. Însă femeia nu dormea şi Layna a simţit un fior răscolindu-i măruntaiele, scuturând-o fără îndurare – trupul sfârtecat de muşcăturile care-i smulseseră bucăţi din carne, ruptura depărtând, alungind parcă picioarele vopsite în roşu-pământiu…

„Targuii“ a rostit, simplu, Winona. Înțelegerea îşi făcea loc anevoie în mințile elkilor – Odra îi silise să aleagă. După o veşnicie, Valder a dat glas gândului tuturor:

„Să fie calea Apei Moarte…“

Layna a încuviințat, fără să-i vadă. Se uita la jalnica goliciune a femeii care pierise pentru ca neamul să nu piară. Întâia jertfă. Care va fi cea de pe urmă?

*

Winona a privit înapoi, peste umăr: muntele nu mai era decât un muşuroi undeva, în zare. Ieri părea un dâmb. Mîine…? A clipit să alunge arsura de sub pleoape. Acolo rămăsese tot ce ştia, ce cunoscuse. Şi Odra, odihnind lângă izvorul Apei Moarte, în locul ce-ar fi trebuit să fie al lui Galsuin…

A pornit mai departe prin Deşertul Alb, sub cerul alb. Un pas după altul, pietrele ce-i scrâşneau sub tălpi, unele fărâmicioase, prefăcându-se în colb, altele ascuțite, crestând, împungând ca nişte colți ai pustiei.

A văzut-o pe Tarsia poticnindu-se, pe Edric cum o ajută să se ridice. Umma mergea legănându-şi brațele parcă desprinse de trup, burduful cu apă i-a căzut, dar femeia nici n-a băgat de seamă. În primele zile, fiecare aruncase din poveri, presărând drumul cu veşminte, cufere, ulcioare… „Luați doar ce puteți duce“, spusese Layna în noaptea cînd coborâseră povârnişul – umbre înşiruite pe poteca îngustă –, noaptea în care targuii urcau muntele de cealaltă parte… Spaima se potolise odată cu zorii. Nu-i hăituia decât arşița şi, unul câte unul, elkii au început să lepede tot ce crezuseră de trebuință şi nu era.

Edric grăbea s-o ajungă pe Layna. *Îşi iroseşte puterile*. Elkii se deprindeau greu cu deşertul: să meargă cu acelaşi pas, nici iute, nici încet, să răsufle rar, la trei bătăi de inimă, să-şi păstreze vorbele, apa. Winona le ştia pe toate; şi atâtea altele… Îi veneau în minte la nevoie, numai atunci. *Pustiu de nisip, pustiu de piatră – sunt aidoma, sunt lumea ta*. Cine rostise asta? Un glas iscând amintiri străine, care o umpleau de mânie: nu le chemase şi nu le voia. Se folosea de ele ca de jungherul lui Jebal – urându-le fiindcă n-o lăsau să uite.

Strigăte au curmat amorțirea amiezii: Valder şi Ordun. Winona i-a privit, neîncrezătoare. Dintotdeauna erau împreună, frați la orice cumpănă… Şi acum, unul băuse din apa pe care celălalt o numea *a lui*. Ordun a lovit primul; Valder şi-a strâns pumnii, izbind la rându-i. S-au rostogolit încleştați, în timp ce, împrejur, elkii se opreau. *Este deşertul*, i-a desluşit glasul şi ea a încuviințat, croindu-şi drum prin mulțime, căci Ordun apucase un bolovan, îl ridica…

„De-ajuns!“

Cuvântul Laynei a împotmolit piatra în văzduh, la o palmă de țeasta lui Valder. Apoi umbra lui Ulf s-a întins peste cei doi; fierarul i-a luat, pe unul de piept, pe altul de ceafă, săltându-i, scuturându-i ca pe nişte saci…

Deodată, i-a lăsat să cadă. Se uita în jos, cu ochii lărgiți şi atunci au răsunat primele țipete, iar elkii s-au tras înapoi, înfricoşați. Winona văzuse şi ea

crăpăturile ce se iveau pretutindeni, sub picioarele lor. Pământul părea o crustă de mâl plesnind sub dogoarea soarelui – şi era piatră! Una dintre crăpături se lăţea, se lungea, se adâncea necontenit. O albie despicând pustia de la o zare la alta, din care răbufneau flăcări galbene şi roşii. Era râul despre care pomeneau străbunii, prăpastia plină de sîngele clocotitor al pământului şi-n care tot ce era viu avea să piară?

Dar Layna mergea neabătută spre zidul de văpaie. Vântul îi învolbura pletele, veşmântul străveziu; încă un pas şi văpăile s-au înălțat în juru-i, înghițind-o. Încremeniți, elkii se uitau cum aiwara lor, Călăuzitoarea… Se uitau?!

Winona şi-a strâns pumnii – nici unul n-o urmase, nici măcar unul! A țâşnit în goană după Layna, şi, înaintea zidului de flăcări a închis ochii, murmurând cuvintele lui Galsuin: „Nu mă tem. Frica ucide, asemeni tăişului, a focului, a apei…“ Întunericul de sub pleoape i-a desluşit liniştea – n-auzea trosnetul văpăilor, vuietul vâltorii de jar… Şi nu simțea vreo durere.

Cu brațele încrucişate, zâmbind, Layna o aştepta.

„Năluciri ale deşertului“, a rostit, arătând hotarul de foc. „Ştiai?“

Winona a zâmbit la rându-i: „Nu. Dar am aflat.“

În spatele lor văpăile creşteau, umplând jumătate din cer, din zare. *Şi ceilalți? Or să cuteze?*

„Vor trece“, a spus Layna şi chiar atunci Edric a ieşit dintre flăcări. Apoi alții şi alții…

Fusese o încercare, cea dintâi. Layna păşea fără grabă, elkii veneau după ea. „*Tu eşti aiwara!*“ – vorbele răsunau înăuntrul Winonei, amestecându-se într-un tumult care-i făcea obrajii să ardă. Să fie aiwara, puterea neamului – cândva, gândul o ispitise.

Sunt unul din cei mulți, îşi spunea acum, ca fiecare dintre elki, cu mulțumirea celui ce nu înfruntă primul stihia.

*

„Aici ne albesc oasele…“

Din zori, glasul scrâşnea necontenit, însă patima, încrâncenarea se tociseră – nu erau decât vorbe măcinate în zadar. „Pe Munte“, se tânguia Tarsia, „moartea ar fi fost mai iute, mai îndurătoare.“

Layna privea cerul, aşteptând. Iată-i: două seceri de beznă ce se roteau în tării. Vulturi. Până la amiază aveau să vină alții, să coboare la ospăț. Lângă ea, Umma şi-a mişcat buzele crăpate. „Apă“, a gemut, dar băuse demult ultima picătură. De trei zile burdufurile erau goale; într-a patra, elkii n-au mai putut să meargă, să se târască măcar. Doar să-şi blesteme soarta – şi pe aiwară.

Şi au dreptate, tată! Nu sunt o Călăuzitoare, nu sunt nimic. Le-am făgăduit viață şi i-am dus la pieire! Unde se sfârşea Deşertul Alb, unde era Valea?

Vaietul Tarsiei se amesteca de la un timp cu izbiturile fierului de piatră. Îngenunchiată lângă tulpina unui copac țepos, Winona săpa cu securea,

desprindea bolovanii, pietrişul, până ce a dat de pământ moale. Groapa se adâncea, țărâna era tot mai întunecată – mai… umedă?! – şi, deodată, Layna a desluşit o clipoceală, nu putea fi… Dar venea dinăuntru, creştea, până ce apa s-a revărsat peste margini şi elkii s-au năpustit într-acolo, îmbrâncindu-se, luptând pentru o sorbitură. Curând s-au depărtat, însetați, cu priviri tulburi: izvorul secase.

Porunca lui Edric i-a dezmeticit, au prins să scurme lângă trunchiurile verzi, fără frunze, şi din gropi a mustit apă, destulă pentru toți…

Layna s-a ridicat: sora ei îi întindea burduful şi a băut cu lăcomie, înecându-se, pînă ce şi-a luat seama. Winona avea buzele însângerate şi venise să-i dea apa ei. Au împărțit câtă mai rămăsese, uitându-se amândouă la cerul limpezit de corbi. Targuii supuseseră deşertul, iar cea din neamul lor ştia ce nici nu bănuia că ştie. Amintirea venise târziu, aproape prea târziu, când setea zdruncinase un zăgaz altfel de neclintit. Străina le întorcea elkilor, din nou, soarta. Dar mai era Winona targuie? Elkii aşezaseră peste Odra o lespede de piatră, de uitare. Sora ei, nu. Şi n-avea să-şi ierte o vină ce nu era a sa.

„Fiecare cu norocul lui…“, a murmurat aiwara. Şi-a trecut palma peste fruntea Winonei, ca vorbele să rămână, să împace. Cealaltă a tresărit, înfiorată. Pielea-i era netedă, fără arsuri, căci soarele fusese blând cu fiica nisipurilor. Vântul, drumul, arşița, în loc s-o istovească îi dăruiau ceva ce-i lipsise. Trupul i se împlinea, primea dogoarea zilei şi frigul nopților cu nepăsare, căpăta culoarea aramei vechi. Uitându-se la femeia trezită în sora ei, Layna s-a pomenit zâmbind: frumusețea prea puțin dornică să se ascundă ar fi adus necazuri aiwarei – dar asta în altă lume, în altă viață… Pe Munte, Winona nu-şi aflase locul, rostul – aici, elkii erau străinii.

A privit soarele roşu. În zori vor porni iarăşi spre Vale. Trecuseră de năluciri, însă cu ochii minții vedea mereu pustiul şi, dincolo de zarea necuprinsă pe *Acela*, făptura fără chip, aşteptând-o.

Pe ea, numai pe ea.

*

„Winona!“ Chemarea venea de pretutindeni. Winona – scrâşnea nisipul, Winona – şuiera vântul, Wi-no-na – hohotea ecoul, prelung. Apoi, printre glasurile deşertului a desluşit unul omenesc… Odra se ivise dintre dune cu mers țeapăn, poticnit, cu măruntaiele atârnând, cu ochi ce vărsau flăcări. „Vino, Styr ne aşteaptă!“ a rostit, şi vântul învârtejea dunele, cerul se-ntuneca, iar pustiul a prins să vuiască: „ne aşteaptă… ne aşteaptă…“

S-a trezit cu gâtul uscat – țipase? Layna a încolăcit-o cu brațele şi Winona s-a lăsat strânsă, mângâiată, până ce tremurul i s-a potolit; simțea căldura trupului lipit de al ei, degetele care-i răsfirau părul, alergau pe tâmple, pe obraji – erau atât de firave mâinile Laynei, cu oase subțiri, ca de pasăre, gata să se frângă. Şi totuşi

era putere în mâinile acelea; puterea aiwarilor. Odinioară nu crezuse, dar acum… Cum îndura Layna vipia, setea, mereu înaintea tuturor, fără să şovăie vreodată?

O răsuflare uşoară în ureche: sora ei adormise, ceilalţi rămâneau cufundaţi în somnul zorilor, visând deşertul sau, poate, valea cea verde. Şi-a strâns pleoapele, zadarnic… După o vreme a privit iarăşi la elkii ce păreau nişte buşteni plutind pe-o apă îngheţată. Apoi a desluşit găurile – negre, prea multe şi prea mari. Vizuine!

S-a săltat, a apucat-o de umeri pe aiwară şi vorbele i-au luat-o înaintea gîndului: „Repede… trezeşte-i… repede!“

Layna s-a uitat în jur: aburul nopţii se prelingea în nenumăratele guri ale pustiului şi, pricepând într-o clipă a păşit după Winona, scuturându-i pe unii, strigându-i pe alţii cu glas aspru, şfichiuitor. Le cerea supunere, grabă – dar elkii se mişcau atât de încet… O priveau buimăciţi, nu era nici o primejdie, doar pustiul, la fel de alb, piatră lângă piatră; şi zările, limpezindu-se pentru noua zi.

Revărsarea soarelui a umplut cerul, pământul dintr-o dată şi tot atunci, printre elkii ce treceau pe lângă gropi cu nepăsare, Dark s-a poticnit. Câţiva s-au întors să rîdă, însă dintr-o gaură se târa ceva cu mişcări prelinse. Un şarpe. Ieşise pe jumătate, când altul a scos capul. Primul s-a înălţat pe inele şi-n ochii lui galbeni Winona s-a văzut micşorată, neputincioasă, tot mai departe.

Se holba la botul căscat al jivinei fără să se clintească, fără să răsufle măcar, când o fulgerare a retezat trupul negru, Edric a tras-o după el şi au luat-o amândoi la fugă. Elkii alergau, sărind peste vizuine, împlântau tăişurile, loveau, despicau, urlau de spaimă şi de mânie, se prăbuşeau, se ridicau iarăşi – dar nu toţi.

Pietrele musteau de sânge, şerpii hăcuiţi se zvîrcoleau cu turbare, câte un bărbat, o femeie dispăreau sub colcăiala jivinelor, acum Winona alerga lângă Ulf, Edric răzbise – Layna era cu el, trebuia să fie –, nu cuteza să se uite decât la picioarele ei, izbea cu furie, auzea gâfâitul fierarului, şuieratul ce umplea lumea, sudoarea îi scălda trupul, braţele îi amorţiseră…

Pe neaşteptate a lovit în piatra goală, Ordun a prins-o de mijloc, a tras-o sus, pe movila unde erau Layna, şi Edric, şi Umma, şi… Dar Ulf? S-a răsucit la vreme să-l vadă cum cădea, înfăşurat în inele, strângând în pumni căpăţânile negre, sfărâmând spinări şi rupând fălci – însă alte şi alte fălci muşcau, chipul omului se-nvineţise, „Nuu!“ a urlat Winona şi ceilalţi abia au putut s-o ţină, pe când fierarul se afunda în ţărâna răscolită luându-şi cu sine vrăjmaşii, într-o linişte netulburată, în sfârşit, de nimeni.

Cu ochii goliţi, orbi, Winona s-a lăsat dusă fără împotrivire. După Galsuin, Ulf. *Cu fiecare din cei dragi murim puţin. Cu fiecare… Cînd va sosi clipa, ce şi cât ne va rămâne?*

Layna o ţinea de mână, Edric îi purta securea. Era vie. Încă.

*

Tarsia țipa. Până ieri murmurase, otravă picurată în urechile altora – nimeni nu-i răspundea, nimeni nu-i cerea să tacă. Dar şoaptele dospiseră destul, în lungile nopți sub cerul pustiei, în zilele şi mai lungi, pe drumul fără de capăt. Venise vremea şi, întepenindu-se zdravăn pe călcâie, cu mâinile în şolduri, Tarsia vărsa şuvoaie de vorbe ce răbufneau de-a valma, curmându-i răsuflarea.

Layna n-o auzea. Împrejur se lăsase o tăcere plină de înțelesuri, elkii furişau priviri întunecate. *Nu e nici o Vale, nici o altă lume. Doar pietre, vipie şi Neamul care moare…*

„Când vom ajunge? Când?!“ Tarsia voia un răspuns. Toți voiau. Aiwara îi simțea însă nesiguri, turmă gata să se împrăştie la primul urlet de lup. De ce o sileau la asta?

„Vrei adevărul, Tarsia? *Adevărul?*“

Femeia a amuțit, dar numai pentru o clipă. Nu pricepuse. Îşi auzea doar ura, mânia, iar Layna şovăia încă, deşi… *Trăsnetul nu alege, loveşte; un pisc, bradul crescut mai înalt decât pădurea.* Tarsia îşi regăsise glasul: „Ne duci la pieire! Ne-ai mințit! Ne-ai…“

Icnetul, bufnitura trupului de pământ, murmurul neîncrezător al mulțimii au răsunat în aceeaşi clipă. Layna lovise ca un fulger şi izbitura a aruncat-o înapoi pe femeia grăsană, într-o ploaie de zdrențe şi cioburi. Tarsia era singura care nu lepădase nimic, care aduna după ceilalți, cărând atâtea că abia se vedea sub povară. Dar nu la lucrurile ce fuseseră ale lor – acum fără înțeles, uitate – priveau elkii, ci la burduful spart, din care se rostogoleau bulgări după bulgări de sare. Sarea furată, sarea ce le lipsise mai crunt decât apa…

„Tu!“ a izbucnit Ordun. „Tu, nu Winona…“, iar Layna s-a întors spre soră-sa, i-a văzut mâna încleştată pe secure; alături, Edric cobora sabia, o vâra în teacă. Amândoi ar fi pierit fără rost, împreună cu ea, pentru ea. *Cum opreşti stâncile ce se rostogolesc spre tine? Schimbându-le calea, dacă altfel nu se poate.*

A auzit glasul Tarsiei, răguşit de spaimă, mulțimea vuind şi iarăşi femeia ce se ruga, plângea, îl chema pe Dark s-o scape… Dar fiul ei avea alte griji şi s-ar fi vrut nevăzut. Maică-sa nu împărțise sarea cu el; de ce i-ar împărți osânda? Şi cine-l va crede că nu ştia, că nu se-nfruptase… însă nimeni nu-l lua în seamă, o legau pe femeie strângând frânghiile până ce se încrustau în carne şi Tarsia se zbuciuma, urletele ei înțepau văzduhul… Brusc, au încetat: îi astupaseră gura cu un bulgăre de sare.

„Când numărul dă măsura adevărului, mulțimea are întotdeauna dreptate.“

Vorbele lui Galsuin, rostite de Winona? Layna a cunoscut *semnele* şi s-a cutremurat. *Fiica targuilor, o aiwară?* Nu se putea. Şi totuşi… Winona gândea, simțea aidoma Călăuzitorilor. Oricare i-ar fi fost vina, Tarsia era o elkă şi Neamul nu trebuia s-o lase pradă deşertului – nici măcar pe ea.

Layna şi-a ascuns tulburarea rostind o poruncă. Zăboviseră îndeajuns – şi nu la vremea popasului. Înainte de a porni, s-a uitat spre femeia prefăcută într-un ghem de frânghii. Winona nu greşise: ca şi Odra, Tarsia era o jertfă.

Dar nu cea care o să le-aducă izbăvirea.

*

„Nu eşti de-a noastră. N-ai fost niciodată.“

Dark îi şuiera vorbele la ureche, să nu-l audă alții. Winona îi vedea doar jumătate din obraz, zâmbetul retezat în două, ochiul lucind de ură. Când l-a privit liniştită, fără o tresărire pe chip, bărbatul a scrâşnit:

„Nu crezi? Întreabă-ți *sora*!“

Winona a dat din umeri. De când îl ştia, Dark o dorise, asta se ghicea lesne, însă era mai mult de-atât, nu pricepea ce anume, dar nu-i păsa – în seara aceea se simțea împăcată cu toate…

Mirosul de ars i-a risipit gândurile. Carnea se înnegrise şi a azvârlit-o în jar, întreagă – nu-i mai era foame. S-a ridicat, pornind printre focuri. Elkii mâncau, câțiva au întors capetele, numai o clipă, era o noapte ca atâtea pe Marele Drum.

Oare? Umma înghițea prea repede, cu o lăcomie nouă, Valder şi Ordun se certau iarăşi, Edric ațintea flăcările micşorate, singur, neguros. Elkii se schimbau şi aşa trebuia să fie, căci vântul şi arşița nu macină doar pietre.

S-a uitat la nemărginirea vegheată de licăriri – acelaşi cer, aceleaşi stele… Deodată au prins să tremure, bolta s-a prefăcut într-o picătură de apă ce creştea, gata să se reverse peste Pustiul Alb, să-l înece. Stelele au rămas însă la locul lor şi o adiere i-a sorbit lacrimile. Apă irosită. Pribegii nisipurilor nu-şi plângeau morții, soarta. Nici ea n-ar fi trebuit să plângă – era de-un sânge cu targuii, o simțea… Iar elkii ştiuseră cu toții, dintru început. Şi nimeni nu scăpase un cuvânt, până când Dark nu mai putuse ține taina… De câte ori i-a spus „nu“ fiului Tarsiei?! Şi de fiecare dată el venea înapoi, s-o doboare măcar cu vorba dacă altfel nu cuteza.

Ceva a străfulgerat întunericul: căzuse o stea. Nici lumina aurie, nici dâra de strălucire ce tăia bolta nu trăiseră îndeajuns – dar ea le zărise şi asta era, poate, destul. Le va păstra înăuntrul minții, ca pe Galsuin, Odra, Ulf… Ca pe Jebal.

„Numai ura şi iubirea trăiesc veşnic.“

Vorbele au făcut-o să se răsucească. N-o auzise, însă Layna era acolo, ascultându-i gândurile. I-a căutat privirea, rostind, cu nesfârşită oboseală:

„De ce nu mi-ai spus?“

„Aşa a vrut tata.“

Tatăl meu… Cum să-l numească altfel pe bărbatul care-i dăduse viață a doua oară?! Buzele soră-sii nu se clinteau, dar Winona a desluşit limpede: *„Nu eşti elkă, nici targuie. Eşti Călăuzitoare, din neamul celor risipiți printre celelalte neamuri, mai vechi decât oricare, neamul pierdut de mine şi de tine. Pentru elki eşti viață, pentru aiwara, soră. Pentru Layna…*“

Mâini care se încleştau, inimi bătând să le spargă piepturile, răsuflări arzătoare… Winona s-a desprins cea dintâi, a luat-o la fugă; dar n-a ajuns departe. S-a prăbuşit lîngă un desiş, tremurând, în vreme ce Layna pornea spre focurile care abia mai pâlpâiau.

*

… Era sus, pe creasta ca un val încremenit între două zări: spre răsărit, albeau depărtările piatră lângă piatră; spre apus, un povârniş abrupt ducea în Vale. Fluviul, pădurea, colinele verzi… – le vedea înaintea ochilor, vii şi adevărate. *Valea ei.* Drumul se sfârşise. Le-a făcut semn elkilor să coboare, când, din ţărână a ţâşnit un tufiş uscat; apoi altul şi altul. Creşteau, se îndeseau, pădure de ramuri şi spini ce umplea lumea în hohotele Glasului: „N-ai să treci fără o jertfă. Încă una, şi apoi ultima…“

S-a trezit, cu o tresărire. Desişurile erau aievea. Dar scunde, spuză de uscături întinzându-se cât putea cuprinde privirea. Nimic ameninţător, nimic nefiresc în păienjenişul acela – însă era cu neputinţă de străbătut.

Au răsunat glasuri. Valder şi Ordun se întorceau, Layna i-a auzit şi s-a sculat, netezindu-şi veşmântul.

Bărbaţii au ajuns în faţa ei, cu ochii în pămînt. Dăduseră peste o trecere, în zori. Edric şi alţi doi au urmat cărarea îngustă şi nimeni nu-i mai văzuse; iar acum soarele stătea să apună…

Layna a retezat şuvoiul de vorbe. Până la locul unde se deschidea calea dintre tufe i-a dus ca-ntr-un vârtej; elkii veneau şi ei, şovăielnici, iar când Valder şi Ordun s-au oprit, ceilalţi rămăseseră risipiţi în hăţişuri fără să îndrăznească să se întoarcă, fără a năzui după aiwară. Căci Layna grăbea, mereu înainte, atât de iute că Winona abia putea ţine pasul.

Urme lăsate de labe uriaşe, de gheare ce scrijeliseră ţărâna, apoi săgeţi rupte, o secure, câteva zdrenţe. Şi sânge, mult sânge, pământul n-apucase să-l soarbă, să-l zvânte. Însă nici un trup… Sub nişte ramuri lucea ceva: sabia lui Edric. Layna s-a lăsat în genunchi, a apucat-o. Ultimele clipe de viaţă erau încă acolo, în fierul înfierbântat de soare.

A închis ochii şi toate s-au năpustit asupră-i: marile fiare galbene apropiindu-se cu mişcări furişe, Terg şi Run târâţi undeva, spre o rarişte, Edric curmând saltul unei sălbăticiuni doar pentru a simţi în ceafă răsuflarea alteia… După care n-au mai fost decât durerea cărnii sfârtecate, izul de sânge – sângele lui – şi ruga-dorinţă de dincolo de moarte. *Du-i în Vale, Layna. Nu le spune…*

Cum am murit. Uneori e mai bine ca primejdia să n-aibă chip, a întregit gândul Laynei.

„Ai grijă de aiwară“, ceruse Galsuin când să plece în pustie, iar Edric o veghease clipă de clipă. Căpetenie lângă Călăuzitoare, o singură voinţă în faţa elkilor; dacă era şi altceva, nici unul n-o recunoscuse. Ispita era prea puternică: măcar o zi, măcar o noapte să se fi ştiut doar un bărbat şi o femeie! Însă n-a fost să fie…

Winona o privea tăcută; picuri îi lunecau pe obraji şi Layna a priceput că erau lacrimile pe care *ea* nu putea să le verse… Winona: tot ce-i rămăsese, tot ce mai avea de pierdut. Şi-a înfipt unghiile în carne, zăgăzuind furia nebună. S-a răsucit

spre elki, le-a strigat să vină – şi ei au ascultat-o. Primejdia trecuse, le-a spus – şi ei au urmat-o, fără să murmure, fără să se uite pe unde calcă.

Totul era bine, fiarele se îndestulaseră.

Iar *Acela* nu mai voia decât o jertfă.

*

Lumina era tulbure, cenuşie; nici zi, nici noapte. Zorii aduceau bolta mai aproape de desişurile ce o zgâriau, rupând norii ca să reverse peste pământ o ploaie de zgură.

Dincolo de peretele țepos, elkii nu se treziseră. Aşezată lîngă o grămadă de tăciuni, Layna veghea neliniştile ei şi-ale Neamului – ca în fiecare noapte. Ce spaime n-o lăsau să doarmă?

Winona a luat pieptenul de os, l-a trecut încet prin pletele aiwarei; deşertul nu le asprise, dar aurul lor pierduse din strălucire.

„Cine e *Acela*?“

Layna i-a răspuns târziu, ca dintr-un vis:

„Tu n-ai nici o taină?“

Winona a tăcut. Jebal… Cum ar putea să-i spună? Amintirea călărețului negru o înfiora şi, uneori, noaptea, ar fi vrut să simtă din nou cleştele care-i strivea sânul, ura şi dorința se amestecau într-o volbură ce ardea, făcând-o să se zvârcolească în culcuş, năduşită, cu gura uscată.

„Un targui…“

A încuviințat din cap, simțind că sora ei n-avea nevoie de vorbe. O şuviță moale i-a atins obrazul. Layna s-a întors pe jumătate şi Winona a fost deodată dincolo de păreri de rău, de vină. Ce era cu ea, ce era cu Layna…? Atingerea buzelor fierbinți îi trezea aduceri-aminte mai vechi decât muntele elkilor, decât deşertul. Layna o numise Călăuzitoare şi ea ştia că era adevărat, de-atunci i se lămuriseră multe înțelesuri pe care le crezuse năluciri, de-atunci auzea glasuri ale minții ce îi şopteau taine ascunse-n atâtea alte taine…

„Eşti Cea-care-coboară-în-Vale“.

A vrut s-o întrebe de ce *ea*, dar Layna nu i-a îngăduit. Era prea aproape, ochii îi luceau şi Winona s-a pomenit sorbindu-i răsuflarea. Mâinile îi păreau străine, nu le putea stăpâni: desfăceau cingătoarea Laynei, trăgeau de veşmântul albastru, țesătura rărită se rupea pe alocuri, însă cealaltă nu se apăra, o lăsa să o răsucească, să o despoaie cu înfrigurare… Când a sfârşit, Layna era în picioare, o goliciune neîmplinită, ca de fetiță, cu capul dat pe spate, cu pletele curgând până la glezne. Winona i-a atins sânii abia ghiciți şi, într-o fulgerare l-a văzut pe Jebal: râdea, dar nu, foamea ei de Layna era alta – cum nu simțise în deşert –, tot sângele îi ardea, îi striga ce să facă. A trântit femeia-fetiță în țărână, amestecându-i pletele cu cenuşa vetrei, fără să ia în seamă unghiile care i se-nfigeau în carne, zvîcnetele pântecului ce unduia sub al său, privirea de fiară bolnavă a lui Dark, care, aplecat peste ele, întindea mâna…

Dark?! Întreg trupul i s-a arcuit, apoi au fost saltul, urletul de scârbă al gândului; încleştase securea şi se uita, răsuflând greu, la tufele ce se închideau după bărbatul care alerga ca de moarte. *Nu, de asta nu vei scăpa, Dark. Şi nici de mine!*

Layna, se ridicase şi bâjbâia după veşmintele îngropate în colb. O clipă, Winona a simțit din nou clocotul din sânge, vuietul tâmplelor, însă ceva nu mai era ca înainte, cenuşa ce le mânjea trupurile li se vărsase parcă în inimi, şi-au strâns lucrurile în tăcere şi au ieşit din luminiş, căutându-i pe elki.

*

Lovitură, trosnet, crengile uscate, tari ca nişte oase, căzând. Ordun s-a dat la o parte, Valder a înălțat securea, lemnul retezat se fărâma sub picioare cu un iz acru, înecăcios. De cîte zile îşi croiau cale prin osemintele pădurii? Elkii erau tot mai vlăguiți, dar Layna îi ducea spre apus; mereu spre apus. Nu se abătuse din drum, mergea sub cerul veşnic întunecat, prin văzduhul mâlos, mirosind a moarte şi ei veneau în urmă-i aidoma unui şir de umbre.

Valder istovise; Winona i-a luat locul. Frângea crengile cu izbituri piezişe, tăişul s-a înroşit curând, nu era sânge ci pulberea sevelor putrezite. Winona avea ochii aproape închişi – un timp, nu s-a auzit decât răsuflarea-i iuțită, pârâitul uscăturilor. Deodată, s-a oprit. Privea încordată, a părut să şovăie, apoi a început iarăşi să taie. Lovea repede, cu o îndârjire nouă şi elkii au zărit, nu departe, o rarişte. Sau, poate, pustiul de piatră.

Era o rarişte. Pământ sterp şi desişuri, păienjeniş de tulpini-ramuri-spini în care se deschideau două treceri.

Layna şi-a coborât pleoapele, dar înăuntrul ei nu era decât beznă.

„Aici se sfârşeşte drumul, Liren."

Elkii auziseră Glasul, însă nu desluşeau vorbele în vuietul ce făcea desişurile de oase să prindă viață. Asurziți, năuci de o spaimă altfel decât toate s-au strâns laolaltă, cu armele în mâini, când mii de Glasuri au răbufnit cu o patimă cumplită, prea îndelung înfrânată.

Fără să se tulbure, Layna a strigat la rându-i:

„Atunci, arată-mi calea!"

Oamenii se uitau împrejur, unul la altul, când freamătul tufelor străjuind una dintre poteci a încetat brusc.

Layna a apucat brațul Winonei, şoptind, rugăminte şi poruncă:

„Du-i în Vale, aiwara!"

Cealaltă a privit-o lung:

„Şi tu?"

Layna şi-a muşcat buzele. Nu putea să mintă, nu acum, când…

„Drumul meu e altul."

Era doar jumătate de adevăr şi Winona a măsurat-o cu bănuială; ochii negri stăruiau în cei albaştri, însă Layna n-avea de gând să spună mai mult. Winona s-

ar fi răzvrătit împotriva *Aceluia*, aşa cum înfruntase de-atâtea ori soarta ei şi-a Neamului… Şi mai era amintirea zorilor când acolo, în cenuşa rece, trupurile li se-ngemănaseră, trezind ce nici una nu crezuse să aibă tăinuit în sine.

Dar Călăuzitorii nu au de ales – viața sau moartea Neamului pe care l-au găsit *trebuie* să fie şi-a lor. Chipul Laynei rămăsese de piatră; Winona şi-a plecat fruntea, pornind fără să se uite înapoi. A păşit spre tufele zbuciumate de furtuna închisă între crengi, iar elkii au urmat-o, aşa cum Layna ştia că vor face. Ea sau fiica targuilor le era totuna – doar să-i călăuzească spre liman. Apoi, vor vedea.

Când ultimii s-au pierdut dincolo de hăţişuri, Layna a luat-o spre cealaltă trecere. Venise vremea ultimei jertfe. Cum va fi, oare? Era *Acela* om, fiară, stihie?…

Brusc, desişurile s-au deschis într-o cîmpie de țărână albă, plăci după plăci întărite de soare – ori poate era carapacea zbârcită, de cremene, a unei jivine îngropate de la începuturile Timpului. În mijloc, un copac uriaş, gheară de lemn avântată spre cer, a cărei albeață înghițea lumina aidoma craniilor uitate în deşert.

O creangă, o rădăcină au şerpuit spre ea, iar Glasul a tunat:

„Te aşteptam, Liren.“

Layna s-a uitat în sus, la Cel-fără-Chip:

„Nu sunt Liren…“

Şi n-a mai fost decât hohotul *Aceluia*, umplând lumea, gonind soarele într-un nor de sânge:

„Vei fi tot ce vreau *eu*!“

*

„Ridică-te!“

Umerii femeii au zvâcnit, parcă sub arsura unui bici. Winona a aşteptat-o să se scoale, să pornească mai departe. După câţiva paşi Umma s-a poticnit, însă n-a căzut; mergea cu capul în piept, mânată de poruncă. Toți se supuneau fără să murmure şi Winona le primea ascultarea mohorâtă, cu o încruntare care-i înfricoşa.

Slabi, cu ochii înfundați în orbite, cerşeau un răgaz ca să audă: „Nu. Doar morții se odihnesc!“ Elkii aveau să-şi urmeze drumul, şchiopătând, însetați, veşnic flămânzi, mereu spre apus, prin deşertul de piatră care se întindea după desişuri, aidoma celui dinainte. În zare stăruia un abur înşelător, subțire în zori, îngroşându-se spre asfinţit. Într-acolo îi ducea Winona – când în fața tuturor, când rămânând ultima, silindu-i să țină pasul pe cei nevolnici. Şi nu pierduseră un singur om, nici măcar bătrânii nu mai piereau, de parcă Layna ar fi plătit prețul pentru întreg neamul.

„Popas!“

Elkii nu aşteptau altceva şi s-au prăvălit acolo unde-i încremenise strigătul. Mulți au adormit într-o clipă; nu făcuseră focul, nu aveau străji, dar de cine să se

teamă în pustiul fără viață? Winona s-a ghemuit între doi bolovani, cu ochii la soarele ce apunea. Da, *Amurgul elkilor* era aproape… Pleoapele i-au căzut fără să ştie când, fără să-i pese.

… Stătea pe malul unui râu împreună cu Galsuin. Era noapte şi apele se umpluseră cu licăriri de stele. Împrejur, linişte, tihnă. „Tată, vreau ca Layna să fie numai a mea, să uite de elki, de menirea noastră, de tot. Este vreun rău într-asta?!“ „… Ce sunt Binele şi Răul, Winona? Cine le poate hotărî pentru altul? Înțelepții, făcătorii de legi, mulțimea? Toți sunt praf pe drumul vieții! Şi dac-o vrei cu adevărat, calcă, stârneşte colbul, dă-l vântului să-l risipească!“…

Adieri, miros de salvie. Împrejur, elkii se trezeau anevoie, buimăciți. Zările se limpeziseră şi dinspre apus veneau în goană Valder şi Ordun.

„Valea… acolo… aşa cum ne-a spus…“

Strigătul nu se stinsese încă şi Winona s-a pomenit alergând împreună cu ceilalți; văzduhul îi şuiera pe la urechi, spaima i se zbătea în piept – să fie o nălucire?

Elkii s-au oprit pe marginea rănii adânci, deschise în trupul pământului – Deşertul Alb se sfârşea, iar jos erau fluviul, pădurea, colinele. *O lume pentru elki, locul unui nou început.*

Bărbații, femeile plângeau. Pentru cei rămaşi în pustie, pentru cei neîntorşi de pe calea Apei Moarte, pentru… Winona a simțit o arsură sub pleoape. *Iată Valea ta, Layna. Mi-am ținut făgăduiala. Acum pot să mă întorc, să te caut. Până la capăt…*

Liniştea din jur a dezmeticit-o. Elkii se uitau la ea, aşteptând. Nici unul nu se clintise, o ațintea umili, rugători şi Winona a ridicat din umeri. Ce mai voiau?

Apoi, a priceput: era Cea-care-coboară-în-Vale. Ea trebuia să fie prima, să-i călăuzească în Lumea Verde… Chiar aşa?! Winona a sărit pe povârniş, iar Neamul a venit degrabă, ascultându-i râsul scrâşnit. *Nu voi aveți nevoie de mine! Undeva, în desişurile de oase este cea care v-a răscumpărat soarta, cea pe care o s-o smulg Aceluia, oricine ar fi el…*

*

Layna a deschis ochii, neîncrezătoare: mai era vie? Nu-şi simțea picioarele şi s-a uitat la pojghița albă ce le-acoperea. Se întinsese, creştea ca o altă piele, netedă şi tare.

S-a aplecat, a tras cu amândouă mâinile, a smucit; carnea i se lipise de trunchi, era una cu lemnul, durerea a țâşnit şi ea, dar durerea alunga amorțeala, întorcea viața.

O picătură roşie mustise într-o crăpătură a scoarței – *încă* era sânge. Şi-a amintit asfințitul când s-a rezemat de trunchi, aşteptând. La început fuseseră furnicături în glezne, o răceală care-i încetinise răsuflarea, cufundând-o într-un somn greu. Crezuse că nu dădea decât o viață, nu primea decât o moarte. Zorii veniseră odată cu înțelegerea şi atunci a urlat, s-a zbătut zadarnic, pe când *El* îi

desluşea cele ce-aveau să fie. Căci Copacul Alb era mort şi voia să trăiască, era lemn şi râvnea să simtă, era sterp şi ar fi vrut să stingă sămânța făpturilor de sub soare. Tot mai departe îşi întinsese umbra, căutând pe firul Apei Moarte până ce a găsit-o, şi-acum…

„Te-ai trezit, Liren?“

O creangă a smucit de pletele lungi, râsul a izbucnit neîndurător şi Layna a văzut-o cu ochii minții pe aiwara din vechime. O femeie înaltă, cu părul şi trupul roşcate – iar trupul acela plin de putere, de viață, părea al Winonei…

Brusc, şi-a luat seama. Nu trebuia să-i cheme amintirea când *El* pândea, asculta, hrănindu-se cu gândurile ei, scormonindu-le să găsească tot ce o mai ținea în lumea cealaltă, a oamenilor.

Layna s-a scuturat ca de o plasă, golindu-se de amintiri, de gânduri. Copacului nu-i plăcea asta. A vuit, întărâtat, furios. De-ar izbuti să-l țină afară, doar câteva clipe; nu cerea mai mult.

Şi-a strâns pleoapele cu disperare, şi, după o vreme a desluşit Valea: peşterile, fumul ridicându-se din fierării. Elkii aveau iarăşi un rost. Dar Winona?

A zărit-o ieşind din apă, învolburându-şi pletele, negură şi lumină. De după o tufă, Dark – iarăşi el! – o ațintea cu ochi de lup. A lăsat-o să se aplece după încălțări, apoi a fost asupră-i, răsturnând-o peste un buştean putrezit. Winona izbea cu călcâiele, însă el îi răsucise un braț gata să i-l smulgă şi femeia asuda, Layna îi vedea gura sfâşiată de urlet, un sân strivit de lemnul din care puhoiau gângănii mari, cățărându-se, înfigându-i fălcile în carne. Dark striga ceva, izbânda-i era aproape, i-a înfundat obrazul în scoarță silind-o să muşte şi Layna a simțit parcă gustul amar coborându-i în măruntaie. *De ce Winona, de ce te laşi aşa, fără luptă? Atunci, poate că şi eu…*

Un hohot i-a scrijelit mintea. Glasul era mulțumit:

„Asta-mi ascundeai, Liren? Nu te teme. De-acum va fi taina noastră! Cine e *ea*? O păstrai în tine şi nu e decât o femeie, nu-i destul pentru noi, priveşte-o cum se supune, cum…“

Dark se căznea să depărteze picioarele încleştate, nu reuşea, a lovit, a blestemat, însă Winona răbda şi, până la urmă, bărbatul i-a slobozit brațul. Dădea s-o salte, când toate s-au învălmăşit: o răsucire, trupul Winonei destins într-o săritură de fiară, cotul izbind în chipul uluit, un trosnet de os. Dark s-a rostogolit la pământ, scuipând sânge, ridicându-se doar ca să se pomenească înaintea femeii ce cumpănea securea. Apoi, fulgerarea tăişului, şuvoiul roşu țâşnind din umărul despicat, omul căzând încet, foarte încet, la picioarele celei care îl privea nepăsătoare…

Layna s-a uitat în sus, la bolta limpezită. Un zâmbet, primul de când era în puterea *Lui* i-a luminat chipul. Iar Glasul tăcea.

*

Pustiul: cer alb, pietre la fel, un pas, zece, bătăile iuțite ale inimii, mersul prefăcut în fugă. După o vreme s-a împleticit, istovită. Vântul ştersese urmele, risipise cenuşa vetrelor – oare va găsi drumul? Zăbovise în Vale doar cât să le statornicească elkilor porunci pentru mai târziu, cât îl ademenise pe Dark. La început, fiul Tarsiei se temea – Winona era aiwară! – însă o privire, o unduire a şoldurilor au chemat nesăbuința bărbatului care se încredea prea mult în sine, până ce, în zorii celei din urmă zi îl lăsase s-o atingă cu tot mai mare îndrăzneală. Pe neaşteptate îl lovise scurt, peste gură, şi plecase la izvor, ştiind că va veni, nebun de furie şi de dorință.

Acum Dark era mort, elkii îşi uitaseră aiwara, desişurile se apropiau, totul era cum se cădea să fie. Repede, mai repede – unde grăbea, de ce arunca priviri înfricoşate în jur, doar Layna trăia, simțea asta cu fiece picătură de sânge, cu fiece răsuflare… Spinii îi hărtăneau încălțările, o creangă i-a smuls veşmântul zdrențuit, însă ea alerga retezând, hăcuind ca într-o luptă tufele ce izbeau la rândul lor făptura vie, caldă, care le înfrunta.

Până ce, după o veşnicie, desişurile s-au dat în lături învinse, deschizând calea spre câmpia de os.

În mijloc, gheară care îşi încleşta prada, un copac uriaş. *Acela.* Şi Layna, în picioare, ca *atunci*, cu capul dat pe spate, cu pletele şiroind spre pământ. Dar coastele i se desluşeau deasupra pântecului supt, oasele şoldurilor împungeau văzduhul, umerii erau traşi înapoi de o povară nevăzută şi trupul întreg se încordase de parcă ar fi vrut să se smulgă, să scape. Numai brațele atârnau fără vlagă şi buzele se mişcau în neştire, ce şoaptea, *prea târziu*, nu Layna, cât trăim nu este prea târziu!

A privit o vreme la scoarța crescută pe picioarele lipite de trunchi. S-o desprindă cu grijă, Layna răsufla arar, n-avea să fie greu…

Un hohot a răsunat în liniştea câmpiei:

„Te aşteptam, Liren!“

Obrazul Winonei s-a spart într-un rânjet:

„Cu-adevărat?“

Şi n-a mai fost decât şuierul securii, țipătul lemnului, crengile zburând retezate, scoarța ce se crăpa ca ghețurile primăvara. Preț de clipe, prea multe, prea lungi, copacul nu s-a clintit. Dar când genunchii Laynei au ieşit de sub pojghița albă, când o rădăcină s-a frânt cu trosnet sec, Glasul a urlat. Apoi, nenumărate ramuri s-au abătut asupra femeii cu arma, prăvălind-o. Winona a fost în picioare de-ndată. Bucăți de lemn au căzut în câmpie, umerii o dureau, izbea la fel ca în şerpii negri, ca în Dark, avea să-l răpună pe cel Cel-fără-Chip, căci copacul lovea la întâmplare, nu întâlnise încă pe cineva care să-l vâneze pe *El.*

Salt, şfichiuire, un nod făcând pielea să plesnească, sângele ce şiroia sau poate era sudoare, securea ridicându-se şi coborând fără contenire, alte şi alte crengi, rădăcini venind, Winona se răsucea împotrivă-le, strecurându-se prin ochiurile plasei tot mai dese, fierul muşca din lemn, copacul se cutremura la fiece rană,

femeia aceea părea cu neputinţă de prins… Deodată, o bufnitură înfundată şi Winona a şovăit, a scăpat securea. Cu un vuiet de biruinţă, ramurile s-au împletit în juru-i, au săltat, au scuturat, au strâns, izbind de pământ trupul tot mai moale, până ce n-a mai mişcat.

Abia atunci, copacul s-a oprit. Trunchiul tremura încă, rădăcinile scrijeleau ţărîna, dar furia oarbă se stinsese – căci în prada cea nouă… da, era şi-n ea Liren, cum putea fi în două trupuri, în două minţi?! Târziu, foarte târziu, Winonei i s-a părut că aude un râs împăcat, mulţumit. Era în văzduh, plutea, o gheară ascuţită i-a brăzdat şalele, s-a târât în jos, alene, apoi durerea ca nici o alta i-a întunecat totul sub frunte.

*

Beznă. Somnul Apei Moarte. Pe neaşteptate, lucirea unor flăcări, o fetiţă cu cozi aurii trecându-şi mâinile prin văpaie fără să se ardă, un glas – al cui? – desluşindu-i: „E puterea ta, Layna“. Alte şi alte voci murmurau înfricoşate „Călăuzeşte-ne, aiwara!“ şi iarăşi fetiţa, ghemuită lângă o grămadă de pietre, aşezându-le în cerc. Cînd o punea pe ultima, piatra se topea aidoma unui bulgăre de gheaţă. Dar încerca din nou; trebuia să închidă cercul – poate că atunci bărbatul care-şi spunea Galsuin n-ar mai veni să-i tulbure tihna. Iată-l: palid, cu pletele cărunte, cu privirea mustrătoare. „Nu uita cine eşti, Layna… Layna…“

Cine era Layna? Liren şi-a mijit ochii: deasupră-i, cerul sprijinit în ramurile *Lui*, cenuşiu, apăsător. Văzuse cerul şi altfel, înalt, plin de lumină, mersese multe zile şi nopţi prin deşertul de nisip până să ajungă la Munte, la Neamul ce avea să fie al ei. O primiseră neîncrezători, femeile se uitau la pletele-i roşii, bărbaţii la trupul înveşmântat doar cu brăţări de aramă, dar ea a smuls sabia unuia, a rupt-o pe genunchi şi din bucăţi au ţâşnit scântei, vatra stinsă s-a umplut de flăcări, *glasurile* au cerut ascultare şi elkii s-au supus.

Apoi, căpetenia, Edric, i-a atins obrazul cu buzele, jurându-i credinţă – era doar un băieţandru, iar ea o fetişcană în veşmânt albastru –, Valder, Ordun îi spuneau ceva, sub tufe zăcea o sabie între bălţi de sânge, şi Winona plângea pentru Layna, care nu vărsase o lacrimă. „Winona este sora ta… a venit să fiţi împreună… până la capătul lumii… până la moarte…“

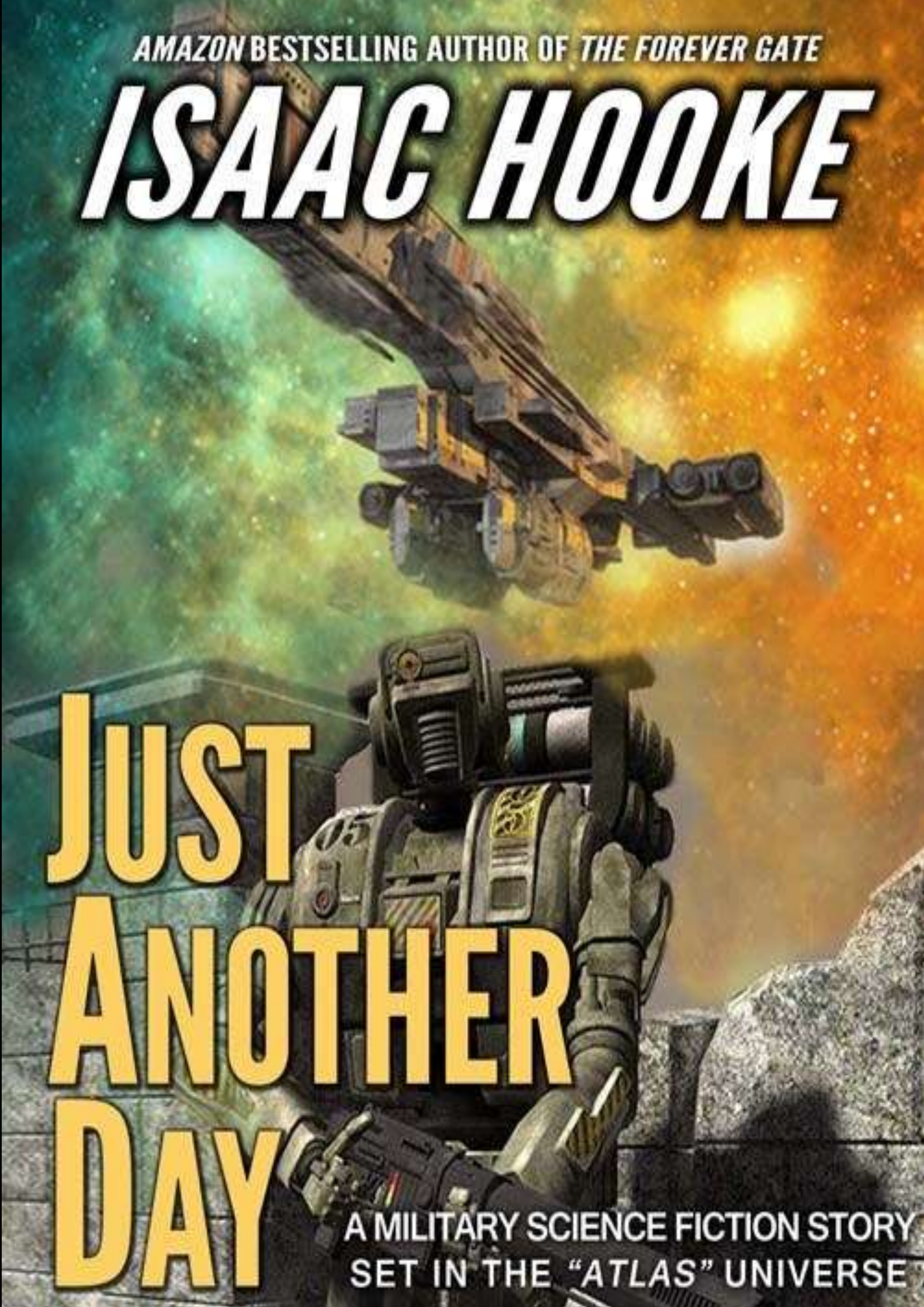
Ale cui erau amintirile? Cine era Galsuin? Cine era Edric? *El* aştepta răbdător să stârnească, să cheme alte gânduri, peşti înotând neştiutori spre bârlogul din care-i pândea întotdeauna treaz, flămând. Iar Layna simţea cum piere câte o fărâmă din ea cu fiecare. „Suntem ceea ce ne amintim a fi…“. „Da, tată!“ Îi dusese pe elki spre liman, aşa cum se cuvenea pentru o Călăuzitoare, apoi *Acela* o chemase la sine şi, iată, Liren fremăta lipită de el, în voia lemnului şi-a sevelor. O pojghiţă albă o îngemăna cu trunchiul, urcase până la genunchi când picioarele osteniseră să-i poarte trupul… Dar al cui era trupul subţiratic, cu pielea neasprită de vânturi, cu plete de aur fumuriu?

Era al femeii numită Layna. Ea, Liren, atârna mai sus, crengi groase o țineau de mâini şi de păr, una o izbea peste sâni, alta îi frământa pântecul umflat, parcă gata să plesnească. Iar cealaltă, Layna, țipa în locul ei, tremura, plângea. Însă de ce o chema „Winona“, de ce-şi întindea brațele s-o apuce, de ce lovea cu pumnii mici în *El*, care râdea, coborând trupul arămiu mereu mai aproape, arătându-i femeii-fetiță tot ce Liren ar fi vrut să ascundă, să-i arate numai *Lui*...

„Winona a venit după tine, nesocotindu-şi menirea, soarta...“ Iarăşi bărbatul acela, Galsuin. Şi cu el erau alții, Călăuzitori şi Călăuzitoare, pentru ce atâta stăruință, nu pricepeau că Layna nu era decât un înveliş ce se crăpa, se sfâşia în nenumărate bucăți? Dinăuntru ieşea Liren, aiwara care se aruncase cândva în Izvorul Uitării – dar n-o s-o mai facă, acum îşi privea chipul străin, ochii aceia negri o înfiorau, de ce rămăseseră ațintiți asupra securii pierdute în grămada de lemne moarte?

Nu, ochii erau goi, iar pletele nu erau întunecate, aveau arama înegrită de furtuni! A cerşit din nou, înfrigurată, ce nu mai venea, până cînd, într-un târziu, celălalt trup a căzut mai jos ca niciodată şi l-a simțit lipindu-se de al ei, fierbinte. Brusc, crengile l-au tras înapoi. Zvârcolindu-se sub şfichiuiri, femeia de aramă a reînceput în văzduh dansul durerii, în vreme ce femeia cea firavă se frângea de şale, înfigându-şi unghiile în pântecul în care nu mişca nimic.

Pentru Liren sorocul avea să vină doar când va voi *El*. Pentru Layna, pentru Winona venise demult.

AMAZON BESTSELLING AUTHOR OF THE FOREVER GATE
ISAAC HOOKE
JUST ANOTHER DAY
A MILITARY SCIENCE FICTION STORY
SET IN THE "ATLAS" UNIVERSE

Isaac Hooke

JUST ANOTHER DAY
O ZI OBIȘNUITĂ

versiunea în limba română
uncris

Mă numesc Facehopper[1]. De fapt, acesta este numele meu de cod, dar la fel de bine ar putea fi și numele meu real. L-am adoptat.

Am ucis sub acest nume.

Sunt *Leading Petty Officer*[2] (LPO) al Plutonului Alfa, Unitatea 7 MOTH. Una dintre unitățile de forțe speciale cu adevărat de elită din galaxie. MOTH vine de la ***MO**bile Tactical **H**uman*. Suntem tacticieni în zonele de combat, sanitari, astronauți și commando – toate într-un singur om. Specialitatea noastră este cunoscută în cercurile militare ca DA (*direct action*): executăm acțiuni de scurtă durată și cu precizie chirurgicală în medii ostile, interzise sau sensibile din punct de vedere diplomatic. Dacă doriți o captură, o recuperare sau o lichidare discretă, fără a stârni un rahat diplomatic, pe noi ne chemați.

Haideți să vă povestesc despre această dată când…

#

Eram ghemuit în cala unui imens transportor, în sistemul Tau Ceti, aflat adânc în teritoriul SK (Sino-Korean). Adică în spațiul inamic: dacă eram prinși, am fi considerați spioni și executați. Cred că de aceea eram echipat pentru această *plimbare* în costumul meu multifuncțional, pentru luptă.

În ultimele opt luni băieții de la Informații, din cadrul *Special Collection Service*, au urmărit o țintă deosebit de valoroasă, Mao Sing Ming, unul dintre cei mai infami corsari din această parte a galaxiei. Cunoscut ca Marele Nelegiuit din Est, tipul captura nave de linie cu pasageri pentru răscumpărare, ucigând întregul echipaj doar pentru amuzament.

---

[1] Facehopper – echivalent *emoticon / emoji*. În text, cognomenul subliniază faptul că a „țopăit” cu arma de la fața unui inamic, la fața altuia (explicația se regăsește ceva mai departe în text).

[2] leading petty officer – este o funcție, nu un grad. Anumiți subofițeri sunt aleși pentru funcții de comandă dacă demonstrează că au calități de conducător și-și cunosc foarte bine meseria.

Însă, cu câteva săptămâni în urmă, baștanii militari au dat ordinul de executare a unei acțiuni *chirurgicale* împotriva lui.

Special Warfare Command m-a ales pe mine și alți trei camarazi din Plutonul Alfa pentru a efectua *operația chirurgicală*. Un commando format din patru flăcăi. Juma' de grupă. Eu la comandă. Big Dog, cu pușcociul mare. Trace și Ghost, cei doi lunetiști.

Trapa cargoului s-a deschis către vidul spațiului. Cala fusese deja depresurizată, așa că nu a urmat nici o decompresiune explozivă sau altceva asemănător.

Încă mai beneficiam de gravitația artificială din transportor și toți patru am înaintat liniștiți către marginea trapei.

Fundalul de stele se holba la mine din vid, rotindu-se și clipind.

— Doar o altă zi în paradis, a clamat Big Dog în intercom.

— Mulțam pentru clișeu, amice.

— Pentru puțin.

Puteam vedea obiectivul nostru, asteroidul 99-Herculina – cel mai mare asteroid din sistemul Tau Ceti – ce plutea acolo în vid. De la această distanță, era cam de mărimea degetului meu mare.

— Noroc, Facehopper, mi-a urat *Chief*[3] Bourbonjack prin intercom. Ca *chief* al meu, Bourbonjack comanda Plutonul, în timp ce eu acționam cu el.

— Mulțumesc, *sir*.

— Mi-aș fi dorit să vin cu tine.

Puteam simți gelozia din vocea sa.

— Știu.

Era un războinic, precum tot restul Plutonului. Cu toții ar fi vrut să vină. Asta era meseria noastră. Asta eram antrenați să facem. Aproape că-mi era milă de *Chief* și de restul Plutonului.

Aproape.

— *Go*! *Go*! *Go*! a ordonat *Chief*.

Am pășit înainte prin deschidere și am activat motoarele (*jumpjets*[4]) orientându-le către imensitatea spațiului exterior.

Nu era nevoie să privesc în urmă ca să văd că ceilalți membri ai commandoului meu m-au urmat. Puteam vedea punctele verzi ce le indicau poziția pe harta HUD (*Heads-Up-Display*) proiectată în partea dreaptă-sus a câmpului meu vizual. Ca și mine, fiecare membru din commando era echipat cu costumul (*jumpsuits*) standard MOTH. De data aceasta, nu aveam cu noi *mechs*[5] ATLAS: profilul misiunii le excludea explicit. Un

[3] Chief – prescurtare uzuală în armată când cineva se adresează celor cu grade de *chief petty officer*.

[4] Jump jets – au rolul de a îmbunătăți mobilitatea Mech în câmpul de luptă, permițându-le să ajungă în locuri altfel imposibile: acoperiș sau sprinturi extrem de rapide peste terenuri accidentate.

[5] Mech - platformă robotică pentru luptă menită să protejeze un om și să-i sporească absolut considerabil abilitățile fizice naturale.

lucru foarte rău, de fapt. Eram una dintre puținele unități ce aveam antrenamentul și autorizația de a le folosi. Bine fixat în interiorul unui *mech* ATLAS, erai o mașină dementă de ucis.

— Echipamentul lansat, a transmis *Chief* Bourbonjack.

Pe harta HUD, am văzut punctul roșu închis ce indica containerul cu echipament apropiindu-se încet de grupul meu. Cu *jumpjets* am accelerat pentru a sincroniza viteza, apoi am navigat lângă container – o cutie metalică aproximativ de mărimea a opt carabine pentru lunetiști puse alături într-un rastel. Am atașat carabiniera containerului la centura mea și am pus brațul în jurul său, astfel încât orice corecție de curs aș fi făcut să fie transmisă și acestuia.

— Dați-vă aproape, băieți, le-am transmis prin intercom. Urmează o lungă așteptare.

Zece ore, ca să fiu precis. Aceste *jumpjets* aveau o cantitate limitată de combustibil, așa că foloseam jeturile doar pentru a ne corecta traiectoriile individuale. Mișcarea înceată ne asigura și că nu vom fi detectați de LIDAR[6]-ul de pe asteroid. Sigur, cei de la Informații au spus că baza se afla pe partea îndepărtată a *bolovanului*, dar asta nu însemna că pirații nu au montat proiectoare LIDAR peste tot.

Era nevoie de multă tărie psihică pentru a fi capabil să rămâi nemișcat timp de zece ore, asistând doar autopilotul de pe costum. Nu oricine o poate face. Antrenamentul MOTH îi cerne pe cei care nu au calitățile necesare. Este unul dintre cele mai brutale regimuri de antrenament din galaxie. Oricine a trecut prin antrenamentul MOTH vă va spune că acesta le-a schimbat viața. Tot ce vă pot spune eu este că am mai multă încredere în camarazii din Plutonul meu decât în oricine altcineva din lume. Îmi sunt mai apropiați decât chiar frații adevărați. Știu că oricare dintre cei din commandoul meu era total *pe fază* și gata să riposteze pe loc la orice amenințare, gata să-mi asigure spatele fără întrebări și cu toată puterea. În Unități ne bazam unul pe altul. Aveam încredere absolută unul în altul. Dacă unul dintre camarazi îmi spunea că mă ține atunci când atârn agățat de o grindă la trei kilometri deasupra Pământului, atunci știu, fără nici o îndoială, că nu am nici o șansă să cad.

Dacă vreunul dintre camarazi îmi spune că are grijă de *șasele* meu pe când exploram o bază a piraților aflată la 12 ani lumină de Pământ, atunci știam, fără îndoială, că nu exista nici o șansă să fiu atacat din spate.

Foarte, foarte încet, asteroidul se făcea tot mai mare. A trecut o oră, apoi două, apoi patru… opt.

— *Eightball* a asolizat, raportă Big Dog.

---

[6] LIDAR, LiDAR, LADAR – dispozitiv cu care se măsoară distanța până la o țintă prin iluminarea acesteia cu un laser (acronim: Light Detection And Ranging sau Light Imaging, Detection, And Ranging).

Eightball era indicativul pe care-l dădusem dronei HS3 lansate înaintea noastră. HS3 însemna *Hover Squad Support System*. Dronele HS3 erau mici, de mărimea unei mingi de baschet, cu o manevrabilitate de 360^0. Aveau o cantitate mică de combustibil, precum costumele noastre, dar datorită masei lor reduse și a câmpului magnetic opus pe care-l generau, HS3 erau capabile să leviteze fără nici un consum – jeturile fiind folosite doar pentru schimbările direcționale. Mișto, nu-i așa? Nu-mi cereți să vă explic eu mai mult de atât, deoarece cunoștințele mele tehnice sunt cel mult minimale.

În această misiune, Big Dog era operatorul dronei, așa că el a recepționa telemetria de la *Eightball*. Am spus „operatorul dronei”? Babysitter-ul dronei era un termen mai potrivit: Big Dog i-a dat instrucțiunile, iar drona a mers pe drumul optim, executând munca de recunoaștere și cercetare pentru noi. Pe care, în mare parte, o refăceam noi oricum… și ce dacă!

— Afirmativ! am confirmat eu.

Mai erau încă două ceasuri.

Într-un târziu, suprafața cenușie, brăzdată de cratere mi-a cuprins întregul câmp vizual.

— Traversăm zona de impact a rachetelor de mare altitudine, ne-a informat Big Dog.

Ne-am ținut respirația cu toții. Acum era momentul adevărului. Venisem prea în viteză? Am declanșat vreun detector LIDAR?

Dar liniștea vidului a continuat. Suprafața neregulată continua să se apropie, acum surprinzător de repede.

Nu a fost nici un atac.

Am reușit.

Am aplicat reversoarele de jeturi și am consumat juma’ de combustibil pentru a încetini containerul. Am intrat în partea întunecată a asteroidului și mi-am activat reflectorul de pe cască, reglându-l la cel mai mic nivel de iluminare posibil. Apoi m-am eliberat de cutia metalică și am lăsat-o să se izbească de solul de sub mine, unde a ridicat un mic nor de praf. M-am crispat, sperând că șocul nu va fi detectat de baza pirაților.

Am asolizat ușor, pe picioare, lângă containerul cu echipament. L-am deschis și mi-am atașat greutățile: patru cleme de osmium de lungimea unei palme ce cântăreau 250 kg fiecare (în gravitația terestră). Desigur, pe acest asteroid cu 0,025g, fiecare clemă cântărea doar vreo 10 kg. Plasându-le la locul potrivit de pe centură, m-am asigurat că centrul de greutate era destul de apropiat de cum eram eu obișnuit. Fără aceste cleme de osmium efectiv puteam atinge la fiecare pas făcut viteza de scăpare din atracția gravitațională a asteroidului. Nu era o metodă bună de călătorie.

Și ceilalți și-au atașat propriile cleme, după care am împărțit restul echipamentului. Eu am luat o carabină M4 și mi-am prins la centură câteva grenade. Carabinele erau

prevăzute cu un atenuator reglabil care să atenueze șocul produs de reculul armei. Pe al meu îl aveam mereu reglat la zero, din motive evidente, însă în funcție de situația tactică, un recul slab putea fi chiar benefic, mai ales dacă combustibilul pentru *jumpjet* era la limită.

— Distanța până la punctul de observare?

— Aproximativ 10 *klicks*[7], *sir*.

— Deplasare în formație sub acoperire.

Am separat commandoul în două jumătăți. Big Dog și cu mine înaintăm 100 m, apoi ne oprim și ne adăpostim. După care Ghost și Trace ne vor depăși, oprindu-se la 100 m mai departe și ne vor acoperi pe noi. Manevra va fi repetată până ce vom ajunge la punctul de observare. Poate că eram exagerat de vigilent folosind această formație, dar preferam să greșesc în sensul prudenței.

Deci… mda.

Formație sub acoperire.

Mersul în gravitație foarte redusă era întotdeauna caraghios. Îmi amintea cum în copilărie săream din piatră-n piatră traversând pârâul. Trebuia folosit acest mers fandat, sărind înainte de pe un picior pe altul, cu corpul aplecat pentru a menține centrul de greutate deplasat spre înainte, altfel nu reușești decât să țopăi în sus și în jos. Și la fel ca pășirea pe pietrele alunecoase din pârâu, era foarte ușor să apreciezi greșit saltul și să cazi.

Drept înainte, punctul de observație era marcat pe HUD, un punct albastru pe orizont care părea să nu devină deloc mai mare.

După circa două ore de înaintare în formație sub acoperire, Big Dog a transmis o alertă.

— *Eightball* a ajuns la punctul de observație la 5 *klicks* de bază. Până acum, totul e în regulă. Se pare că de data aceasta Informațiile își confirmă menirea.

— Bine. Menținem formația.

După câteva minute am trecut în partea luminată a asteroidului și ne-am dezactivat reflectoarele de pe cască. Nu simțeam fierbințeala – costumele erau capabile să mențină o temperatură constantă.

Când am ajuns la punctul de observație, ne-am adăpostit printre stânci. M-am concentrat asupra bazei îndepărtate, de la orizont, și mi-am activat teleobiectivul de pe mască. Structuri strălucitoare, în formă de dom, mi-au apărut în câmpul vizual. Toate erau conectate între ele prin pasarele de metal strălucitor ca aluminiul. Conform raportului cu informații despre obiectiv, structura de rezistență a fiecărui modul era fabricată din titan, în timp ce învelișul exterior erau dintr-un strat de 10 cm kevlar și alte materiale ceramice menite să absoarbă impactul micrometeoriților. Aceste învelișuri erau

[7] Klick – kilometru.

acoperite cu straturi termale ce reflectau radiația solară excesivă și le făceau să fie atât de strălucitoare.

Deci, acesta era unul dintre puținele baze-escală cunoscute ale lui Mao Sing Ming. Guvernul SK îi oblăduia pe acești pirați. Baza se afla în spațiu protejat. Nu se aștepta câtuși de puțin la un atac aici, în teritoriul de „acasă". Era prins cu garda coborâtă.

Cel puțin teoretic. Atunci de ce drona a depistat camere de supraveghere pe tot cuprinsul bazei și raze laser capcană? Serviciul de Informații militare a omis să ne informeze despre acestea. Nu ne puteam apropia mai mult de atât, nu fără a declanșa alarma. Nici SH3 care plutea în apropiere nu putea.

— Avem confirmarea despre HPT[8]?

— HPT vine, dar încă nu a sosit, răspunse Trace.

În afara calificării de lunetist, el era și operatorul radio în această misiune și transporta tot echipamentul nostru pentru comunicații într-un rucsac atașat deasupra *jetpack*-ului.

— OK. Tăcere radio. O să dureze un timp.

Transmisiile către HQ[9] erau setate să semene cu radiația de fond. Dar dacă trimiți prea multe mesaje din același loc, devine evident că e vorba de altceva.

M-am așezat, pentru că abia acum începea adevărata așteptare. Nu puteam face nimic înainte ca ținta să sosească.

Am stabilit ture de supraveghere, doi dintre noi stăteau cu ochii pe bază, în timp ce ceilalți doi dormeau. Costumele aveau grijă de funcțiile noastre fiziologice externe, eliminând produsele în spațiu. Conducte subțiri, retractabile, ne permiteau să sorbim hrană lichidă atunci când ni se făcea foame. Nu era cea mai gustoasă hrană, dar făcea ceea ce trebuia să facă.

A treia dimineață m-a găsit revizionând *Star Wars XXVII* pe HUD. Tocmai ajunsese la scena în care fiul lui Jabba începe duelul cu săbiiile-laser cu fiul lui Yoda… când Big Dog m-a întrerupt.

— Se apropie o navetă, a spus prin intercom.

Am închis videoul și m-am focusat pe naveta ce era marcată cu roșu închis pe HUD. Sigur fabricată în SK, judecând după unghiurile ascuțite. Practic era un tub de iridium cu câte o aripă parabolică de fiecare parte și un stabilizator deasupra și trei ajutaje la coadă. Botul era ridicat, iar trenul de aterizare fusese coborât. Din acest unghi nu puteam vedea ferestrele cockpit-ului.

— Încă nici un semn de la nava-mamă, spuse Big Dog.

— Eh, e acolo, nu-ți fă griji, amice. O navetă ca asta nu e proiectată pentru călătorie interplanetară.

---

[8] HPT (*high-payoff target* – țintă pentru care se oferă o recompensă foarte mare) era Mao Sing Ming.

[9] HQ – centrul de comandă.

— Aștept ordinul, *sir*.

Big Dog avea pe umăr un lansator de rachete *Carl Gustav* ațintit asupra obiectului.

Trace și Ghost se treziseră și ei și aveau carabinele ațintite asupra navetei.

Am focusat în continuare.

— Nu e nici un indiciu că în această navetă se află HPT. Nici un fel de marcaje exterioare sau înscrisuri. Numărul de serie a fost acoperit. Și nu pot vedea ferestrele cockpit-ului.

Big Dog continua să mențină lansatorul gata de tragere.

— *Sir*?

— La dracu, am oftat. Lasă-l jos, Big Dog. Vom face treaba asta prin metoda cea grea.

N-am să risc distrugerea unei navete când nu am o identificare pozitivă a țintei.

Am privit cum naveta andochează în interiorul celui mai mare modul al bazei, un dom larg ce părea a fi hangarul. Trapele s-au închis etanș, ascunzând-o vederii.

— E timpul pentru planul B.

I-am dat carabina mea lui Big Dog și am scos de pe mine centura, grenadele și toate cele.

Ghost mi-a aranjat peste mască proiecția holo, apoi i-a făcut câteva ajustări.

Îl priveam în timp ce lucra, mai ales stranii lui ochi roșii, ochi ce ieșeau și mai mult în evidență datorită lividității feței sale. Ghost era mult mai înalt decât mine, iar dacă-l scoteai din *jumpsuit* aveai ce vedea: un albinos înalt și suplu cu păr alb și ochi demonici ce părea a fi un războinic extraterestru ieșit direct din paginile unui roman SF. Totuși, era un uman. Ca și noi ceilalți. Omenirea nu a descoperit încă nici o rasă extraterestră. Nu că nu ar fi încercat.

— Ai o față de curist macaronar, spuse Ghost. Parcă ai dormit în șanț. Sau te-ai matolit la crâșmă.

Nu puteam vedea proiecția holo din perspectiva lui vizuală, dar sigur că luam de bun ce spunea. Dacă Ghost spunea că am o față de cur, atunci chiar așa era.

— Crezi că-i o idee bună parșivenia asta? am întrebat. La urma urmei, e de presupus că aș fi un negustor.

— Mda, bună întrebare, continuă Ghost cu ajustările. Așa. Acum arăți ca un onest comerciant de vinuri cu ochii beliți inocent, care s-a rătăcit și vrea doar să ajungă la *mămica*. O înfățișare absolut nevinovată. Un leu în blană de oaie.

— Atunci e în regulă, am spus, ridicând din umeri.

Aveam nevoie de proiecția holo, măcar la intrare, pentru că era de presupus că spionii SK au alcătuit o bază de date cu fotografiile tuturor operatorilor din forțele speciale. Dea lungul anilor, câțiva funcționărași „cârtițe” în HQ au fost demascați și executați, dar fiecare „cârtiță” era înlocuită de o alta: lăcomia era teribil de motivatoare.

Trebuie să menționez ceva. Fiecare bărbat, femeie și copil are un cip implantat în încheietura mâinii, cu un ID unic, care conține toate informațiile disponibile în profilul public de pe InterGalNet al acelei persoane. Cipurile ID ale membrilor commandoului meu fuseseră extrase și distruse, așa încât identitățile noastre reale nu puteau fi depistate.

Dar acum, Ghost a uploadat profilul unui negustor franco-italian în noul mei ID, iar când a terminat, a modificat și semnătura digitală a ID-ului conform cu standardele tehnice franco-italiene.

— Acum ești Mario Costa. Născut pe vremea Marii Unificări, furnizor de vinuri Lambrusco. Să nu-ți dezamăgești frații de *poamă*.

Gata de plecare, m-am întors către baza piraților.

— Puteți fi sigur că n-am să o fac.

— Eu tot cred că e o idee proastă, a comentat Big Dog.

— Tu crezi că este proastă orice idee care nu implică explozii.

Big Dog s-a încruntat.

— Mda. Da, dar asta e dea dreptul idioată, pentru că noi trebuie să rămânem aici, iar tu te duci singur.

— Ești șucărit pentru că doar eu am să am parte de toată distracția.

— Da, zâmbi Big Dog. Asta e. Dar sunt și îngrijorat de siguranța distinsului tău cur englez. *Sir*.

— OK. S-a notat, amice.

Big Dog privi către baza aflată în depărtare.

— Și dacă HPT nici măcar nu e acolo?

— Lasă-mi mie grija asta. Tu doar amintește-ți cum mi-am căpătat numele de cod.

— Cum aș putea uita?

Era cu mine încă de la început, când încă mai eram o „omidă” fără nume de cod în prima mea misiune.

S-a întâmplat în timpul unui raid pe Terra, în zona de război muntoasă dintre Mongolia și Rusia. Plutonul meu colabora cu *Marines*, executând operațiuni împotriva insurgenților. De obicei noi precedam avangărzile lor, căutând nuclee de rezistență și securizând clădiri în timpul deplasării.

Eu am intrat primul într-o astfel de clădire. Big Dog și ceilalți din grupa mea de luptă m-au urmat. Rafale de foc automat au izbucnit din susul scărilor. M-am aruncat la podea și am tras spre etajul doi cinci focuri cu carabina M4. La fiecare foc, am smucit arma de la fața unui inamic, la fața altuia. Cinci focuri în cap în cinci secunde și confruntarea s-a terminat.

Marea problemă de după acest duel a fost dacă să mă numească *Five-in-five* sau *Facehopper*. Ultimul nume de cod a primit majoritatea voturilor.

— Acum, dacă nu aveți nimic împotrivă – am spus – am o întâlnire cu un pirat notoriu. Care s-ar putea să nici nu se afle în bază.

Am înaintat de unul singur, cu palmele ridicate pentru a sublinia faptul că nu sunt înarmat.

Nu a trecut prea mult timp până ce am declanșat alarmele de proximitate. Instantaneu am încremenit.

O dronă sferică similară cu a noastră HS3 plutea către mine. Cele două mitraliere jumelate din turelă țințeau direct către fața mea mascată.

— Identifică-te! a transmis drona pe frecvența standard de comunicații a SK. A vorbit, desigur, în coreano-chineză. O voce masculină. Profundă. Autoritară.

Drona scanase deja profilul identității mele, nu aveam nici o îndoială. Dar presupun că și dronele trebuie să urmeze procedurile. Adică operatorul dronei aflat în baza piraților și care observa interacțiunea în timp real.

— Dacă nu te superi, sunt Mario Costa, i-am răspuns dronei într-o politicoasă coreano-chineză.

Toți MOTH învățau limbajul în cadrul antrenamentului. Aveam un oarecare accent englezesc, dar știam că implantul va corecta tonalitatea, dându-i mai multă rezonanță italiană înainte de a o transmite dronei. Practic, implantul era un computer-cip pe care tot personalul militar îl avea în creier. Augmenta realitatea, asigurându-ne oricând accesul la datele de baze interne sau externe InterGalNet precum Milnet. Dar cel mai important era că ne permitea să comunicăm mesaje direct către creierele coechipierilor.

— Identificarea profilului realizată, spuse drona. Ce face un comerciant de vinuri pe 99-Herculina? Unde îți este nava?

Vocea se schimbase și am presupus că acum vorbesc direct cu operatorul dronei.

— Dacă nu te superi, sunt naufragiat.

Sintagma „*dacă nu te superi*” se folosea întotdeauna când te adresai cuiva pe care-l considerai superior. Operatorul nu se mira că puteam vorbi în coreano-chineză. Era de așteptat ca toți comercianții franco-italieni să cunoască limbajul măcar într-o oarecare măsură.

— Naufragiat? Detaliază.

— Daca nu te superi, nava mea, *Buon Vino*, a avut o defecțiune la scutul deflector, iar la trecerea prin discul de mini-asteroizi de lângă Tau Ceti am fost loviți de o particulă cu mare viteză de mărimea unui grăunte de nisip. Mi-a străpuns nava. Am fost forțat să o abandonez.

— Unde este restul echipajului?

Mi-am coborât privirea și am spus cu o voce pe care încercam să o fac plină de remușcări:

— Dacă nu te superi, nu știu. Nu sunt sigur dacă restul echipajului s-a salvat.

— Unde este capsula de salvare?

— Am abandonat-o în spațiu, la oarece distanță de asteroid. Am rămas fără combustibil.

— Ai un *jumpsuit* cu un design ciudat…, a continuat drona.

— Dacă nu te superi, am cumpărat acest costum de la un comerciant de armuri din sistemul Gliese 581. Zicea că e de origine militară. Datorită atacurilor piraților din ultima vreme, m-am gândit că e prudent să-mi iau cel mai bun echipament.

Drona nu a mai pus nici o întrebare. Mă holbam pur și simplu la mitralierele din turele, sperând că holo-proiecția de pe fața mea este încă activă și că ei nu-mi văd adevărata viață. Desigur, odată ajuns în interiorul bazei, tot va trebui să-mi scot casca. Voi amâna acest lucru cât de mult se poate, dar în final, tot vor afla că nu sunt cel ce păream să fiu.

Știam că cei trei camarazi din commando au armele ațintite asupra dronei. Știam că sunt gata să o doboare la cel mai mic indiciu de agresiune. Problema era că eu probabil voi fi mort la acel cel mai mic indiciu de agresiune. Nu aveam nici o îndoială că armele din turela dronei aveau proiectile perforante. De la distanța asta, un singur foc m-ar rupe în două, chiar și dacă am un *jumpsuit*.

Mi-am ținut respirația.

— Urmează-mă, a spus drona într-un târziu.

Și iată-mă pe un asteroid oarecare aflat la 12 ani lumină de Terra, îndreptându-mă sub escorta unui robot-dronă către bârlogul piraților, unde mă voi confrunta cu liderul bandei – dacă Informațiile mele și-au făcut datoria bine.

Inima îmi bătea cu putere. Eram speriat, dar și foarte entuziast.

Era exact genul de acțiune pentru care mă înrolasem.

Un pirat SK echipat cu un *jumpsuit* cenușiu și cu o carabină spațială amenințătoare mă aștepta în afara sasului pentru a prelua escorta pe restul drumului către interior. În momentul când am pășit prin trapă, cele 500 livre de osmium atașate la centură s-au desprins izbindu-se cu zgomot de podea. Baza avea gravitație artificială și clemele erau proiectata să se desfacă automat, sub propria lor greutate. Acesta era un lucru bun, pentru că dacă clemele nu s-ar fi desfăcut la intrarea în mediu cu gravitație reală sau artificială, ai fi fost tu însuți trântit la podea, probabil cu coloana frântă. În cazul în care nu ți-ar fi rupt mai întâi costumul.

După ce trapa s-a închis în urma mea, a început presurizarea sasului. Puteam vedea indicatorul universal de presiune plasat deasupra trapei schimbându-și încet culoarea de la roșu la oranj. Dar, înainte ca a ajunge la verde, escorta a decis că nu-i place costumul meu – a venit în spate și a început să-l deschidă.

— Nu, stai! am spus în coreano-chineză. Trebuie să aștepți egalizarea presiunii!

Am încercat să-i dau mâinile deoparte, dar acesta și-a îndreptat carabina către fruntea mea. Nu puteam face nimic. L-am lăsat s-l desfacă.

Urechile mi-au trosnit, dar nu am simțit alte efecte. Poate că indicatorul era defect. Poate că presiunea se egalizase deja.

Mira-m-aș!

Casca mi s-a aburit, iar eu am înghețat.

Oricum, până ce indicatorul a devenit verde, eu eram dezbrăcat, cu excepția chiloților, și-mi tremurau genunchii în fața celui în *jumpsuit* cenușiu. În spatele meu, pe podea, casca continua să proiecteze imaginea holografică de italian inocent, încât se părea că bietul Mario Costa se afla în spatele meu, decapitat.

Se duse deghizarea mea…

Trapa interioară a sasului s-a deschis și au intrat alți doi SK înarmați.

Nu semănau cu nimic din cum îmi imaginasem că trebuie să arate un pirat. Amândoi purtau uniforme kaki-negre. Fără căști, fără *jumpsuits*. Unul avea ochelari-funduri-de-sifon – probabil un dispozitiv *aReals* sau *realitate augmentată,* care îi conferea propriul său HUD, similar cu un implant. Celălalt era un tip cu pielea albă ce semăna cu un membru UC (United Countries): nas turtit, bărbie masivă, sprâncene groase, unite, strabism ușor. Da, pirații acceptau toate soiurile de secături pe care puteau pune mâna. Tot ce conta era să poată apăsa pe un trăgaci. Nici unul dintre gagii nu părea prea forțos sau amenințător, dar când m-am uitat la carabine, imediat mi le-au proptit în față și efectiv am simțit cum îmi crește tensiunea.

Pirații m-au escortat printr-un coridor cilindric (care de fapt, era suficient de spațios, comparativ cu impresia pe care o lăsa văzut din exterior). Măcar aici era cald. Pe drum, cel în *jumpsuit* cenușiu a dispărut, dar ceilalți doi m-au condus dintr-un compartiment în altul prin pereții metalici tapetați în alb. Am traversat serele hidroponice, reciclarea, apoi un soi de sală de mese. Aici am luat-o pe un coridor lateral pe care am văzut o ușă marcată cu simbolul coreano-chinez pentru „Control”. Mi-am notat-o în minte.

Cei doi pirați SK m-au condus pe alte coridoare apoi m-au îmbrâncit neceremonios în interiorul a ceea ce părea a fi o debara doar cu puțin mai mare decât un dulap și au încuiat ușa. În întreaga bază n-am văzut pe nimeni altcineva în afară de ce trei. Presupun că datorită gradului înalt de automatizare din prezent, nu ai nevoie de o întreagă trupă care să opereze o instalație.

Am căutat vreun fel de armă pe care să o pot piti în chiloți, un cuțit, ceva, dar lucrul cel mai apropiat de o armă era un mop.

Cam după un ceas eram escortat peste un pod suspendat. Simțeam unele simptome clasice ale bolii de decompresiune. Articulațiile îmi pulsau, iar umerii în special mă

dureau amarnic. Aveam și o durere de cap insuportabilă. Speram să nu fie ceva mai rău de atât.

Ochelaristu' și Sașiu' m-au dus într-un compartiment mare, un fel de sală a tronului. Se aflau acolo, agățate pe pereți, niște opere de artă furate, lăzi cu sticle de vin, câteva hărți stelare, niște statuete de sticlă ce păreau foarte scumpe, și vreo două arme de modă veche. Prada piraților, presupun.

La celălalt capăt al compartimentului era o ladă masivă de argint.

Stând pe ea era HPT.

Din păcate, am făcut o greșeală enormă.

Cei de la informații au omis să mă informeze că acest Mao Sing Ming își conducea afacerile zilnice din interiorul cockpitului unui *mech* ATLAS.

Așa cum se spunea, Serviciul Militar de Informații (*Military Intelligence*[10]) era doar un oximoron baban.

Cu subliniere pe *moron* (imbecil).

Mech-ul era un model SK. De trei ori mai înalt decât un om normal. Umanoid ca formă. Avea capul modelat după cel al unui om. În zona ochilor se afla un vizor albastru cu două oculare roșii. Cockpitul se afla în centrul pieptului robust, iar sub el un cerc roșu unde era plasată sursa de energie atomică. Sub fiecare braț masiv erau trei arme pe care pilotul le putea interschimba: un tun gatling, un lansator de rachete și un fel de duză, probabil un aruncător de flăcări.

În anumite cercuri, *mech* ATLAS era numit „un om cât o armată".

Pe bună dreptate.

Puteam vedea omul ce semăna cu cel din fotografiile lui Mao Sing Ming stând în cockpit, zâmbind cu dinții îmbrăcați în argint la vedere.

Ținta e aici. Am transmis celor din commandoul meu, via implant. *Repet, ținta e aici. Într-un mech ATLAS*.

Va fi ceva mai greu decât am crezut.

Ochelaristu' și Sașiu' m-au forțat să îngenunchez, În încăpere mai erau încă patru oameni înarmați, aflați lângă lada de argint ce servea ca „tron". Abia dacă le-am acordat atenție. Eram concentrat asupra omului cel mai periculos din încăpere, cel din *mech*.

— Salutare, *Leading Petty Officer* Marshall, spuse Mao Sing Ming într-o foarte bună engleză. Sau ar trebui să spun, Facehopper.

Am înțepenit. Intenționat.

— Ești surprins? Știi că am sprijinul total al guvernului SK – m-am întâlnit cu însuși Liderul Paramount Guoping Qiu. Pentru mine a fost o chestiune simplă să trimit un mesaj contactului meu din parlament. Ei au fotografia ta în baza de date a personalului militar UC. Un MOTH. Membru al Unității Șapte. Despre care se spune că

---

[10] Intelligence – joc de cuvinte bazat pe sensurile acestui termen: *informații, inteligență*. Deci *inteligență militară…* = oximoron.

este cea mai antrenată și mai periculoasă dintre toate unitățile de forțe speciale din galaxie. Chiar tu ești unul dintre cei mai decorați. Ai primit *Navy Cross*, și alte tinichele inutile. Marele *Leading Petty Officer* Facehopper.

Pufni disprețuitor.

— Nu sunt deloc impresionat. Ești slab, *Petty Officer*. Într-adevăr, *petty* (minor) e cel mai potrivit termen pentru caracterizarea ta.

Mao Sing Ming s-a ridicat. Servomotoarele picioarelor enorme au huruit în timp ce ATLAS venea spre mine. Prin sticla cockpitului îi vedeam partea de sus a corpului; era cuplat cu conectori elastici ce transmiteau orice mișcare la *mech*.

— Ai venit aici sperând să capturezi HVT (*high-value target*), nu-i așa? Dar am întors situația împotriva ta. Acum eu sunt cel ce am capturat un HVT! Ce zici de asta? Cât vor fi dispuși să plătească militarii tăi pentru a te recupera, hmm?

Nu am răspuns.

— Poate că am să vând doar conținutul creierului tău la licitație. Cam atât despre marea și invincibila MOTH, nu?

Mi-am păstrat calmul. Mao Sing Ming s-a oprit la un pas de mine, dominându-mă cu înălțimea sa. Eram încă îngenuncheat, dar am refuzat să ridic privirea pentru a mă uita la el.

— Unde este restul Plutonului tău? Sunt pe orbită, ascunzându-se de partea cealaltă a asteroidului? Ați sabotat LIDAR-ele noastre de pe partea întunecată?

Am rămas tăcut.

— Hmmm. Îmi amintesc când eram copil pe Terra și alergam prin păduri. Îmi plăcea să alerg prin păduri. Mă duceam acolo după ce băieții mai mari mă băteau după orele de școală. Uneori, în timp ce alergam, puteam vedea o vrăjitoare albă în copaci. Una dintre cele mai mari molii[11] din lume, cu o deschidere a aripilor de mărimea ambelor tale palme alăturate. Minunate insecte. Semăna puțin cu o bufniță. Dar era o problema cu vrăjitoarea albă, știi, cu toată frumusețea și mărimea ei, era prea înceată. Prea înceată. Prinderea uneia dintre aceste molii era unul dintre cele mai ușoare și mai plăcute lucruri posibile, ca și smulgerea pe rând a aripilor ei. Puneam pe pământ molia fără aripi, această creatură atât de minunată, redusă la un urât vierme alb, uriaș. O priveam cum se zbate, târându-se fără aripi, încercând să se îndepărteze de mine. Mă jucam cu ea, uneori apropiind flacăra unei brichete, alteori pișându-mă pe ea, sau smulgându-i și toate picioarele. Dar în final, după ce molia îmi dădea ce aveam nevoie, o zdrobeam cu călcâiul de pământ.

Mao Sing Ming a înaintat până ce cockpitul din ATLAS s-a aflat la numai o palmă de mine. Îi puteam vedea cu claritate fața prin sticlă. Ochii galbeni îi amplificau trăsăturile ca de lup.

[11] moth – joc de cuvinte: *moth* – molie (în engleză); MOTH - MObile Tactical Human.

— Am să te zdrobesc de pământ, *Petty Officer*. Îți promit.

Aruncă o privire unuia dintre pirații aflați în spatele său.

— Adu-l, *mister* Hacksaw.

Acesta s-a înclinat, apoi a plecat.

Mao Sing Ming a rânjit bestial, dinții placați cu argint strălucind iar în lumină.

— *Mister* Hacksaw este specialistul nostru în interogatorii. Poți să ghicești care este instrumentul lui preferat?

Prin implant, am transmis un mesaj lui Big Dog. *Acum, Big Dog*.

— Camerele de supraveghere de pe perimetrul apropiat detectează *bogeys*[12] multiple, căpitane! spuse în coreano-chineză un pirat SK de lângă lada de argint.

Mao Sing Ming a ridicat ATLAS-ul la înălțime maximă și și-a rotit trunchiul către respectivul.

— Ce? Cum au trecut prin sistemul automat de apărare?

— Nu știu, căpitane. Apărarea a deschis focul, dar *bogeys* nu par a fi afectate!

Uimitor câtă tulburare poate provoca o duzină de drone. Se pot eschiva apropiindu-se și îndepărtându-se rapid de raza de acțiune a armamentului, pitindu-se la suprafață pentru zece secunde apoi săltând înapoi în spațiu.

Bună treabă, Big Dog!

— Deci, restul Plutonului își face simțită prezența, spuse Mao Sing Ming. Adunați oamenii și veniți în sasul cinci. Mă voi ocupa personal de treaba asta.

Apoi se întoarse spre mine, punându-mi în piept unul dintre *degetele* mech de mărimea unei arme.

— Mă voi ocupa de tine mai târziu, gunoi de MOTH.

Eram încă în genunchi, iar forța brută a loviturii m-a făcut să alunec direct spre înapoi, jupuindu-mi genunchii și gambele. Pieptul mi-a fost cuprins de durere provocată de lovitura degetului metalic. Am căzut în fund, apoi m-am prăbușit pe spate.

Ochelaristu’ și Sașiu’ m-au ridicat în picioare, apoi m-au scos din „sala tronului” și m-au dus înapoi spre debara.

Ochiu’ mare. Ținta iese afară. E într-un mech ATLAS – am transmis commandoului meu. Acest ATLAS urma să provoace necazuri serioase camarazilor mei. N-aveam de gând să șed blând în timp ce viețile lor erau în pericol.

Nu.

Atât timp cât încă mai respir, îmi voi ajuta camarazii.

Am așteptat până m-au adus până chiar la ușa debaralei.

Atunci am acționat.

M-am întors spre dreapta și l-am pocnit pe Sașiu cu muchia palmei în laringe. S-a proptit în perete, dar am continuat să mă rotesc așa încât să-i pot aplica și Ochelaristului

[12] Bogey – ținte neidentificate.

o lovitură cu cealaltă muchie a palmei, cu exteriorul degetului mare, la baza craniului. S-a prăbușit precum o păpușă dezarticulată. O lovitură la baza craniului putea fi fatală, dar mi-am controlat forța. Deși era inconștient, Ochelaristu' încă mai respira.

Dar Sașiu părea să aibă probleme. Se ținea de gât, horcăind. Am îngenuncheat lângă el.

— Respiră, amice. Respiră. O să treacă. Respiră.

Sigur, ăștia erau pirați, ucigași, dar îmi urmam codul personal, iar una dintre reguli era să nu ucid dacă nu era absolut necesar.

Nu voiam să mă cobor la nivelul lor.

Sașiul a dat din cap. Avea fața roșie. Asta însemna că niște aer ajunge, totuși, la plămâni. Dacă n-ar fi putut respira, fața i-ar fi devenit vânătă.

— Așa să faci, amice. Respiră. Respiră.

Nu mai puteam rămâne aici. Când m-am asigurat că e bine, i-am luat carabina de unde o scăpase și l-am lovit în cap cu patul ei. O să supraviețuiască.

Am luat și carabina Ochelaristului, ca să fie. Nu aveam chef să tragă în mine pe la spate ca răzbunare. Dacă ridicam carabina mai sus de înălțimea coatelor, umerii mă dureau îngrozitor. Eh, nițică durere mă face să apreciez că sunt încă în viață. La antrenamente am încasat-o și mai rău. Refăcând în sens contrar drumul pe care am fost dus în interiorul bazei, am ajuns la ușa cu inscripția „Control".

Era încuiată. Era nevoie de un cod de acces.

— Ajutor! am urlat în coreano-chineză. Prizonierul a dispărut! Lasă-mă să intru!

Ușa s-a deschis. Operațiune tipică pentru pirați. Neorganizați, incompetenți. N-aveau nici măcar un sistem interior de supraveghere. Până acum avuseseră probleme doar în *afara* bazei, da?

Bună treabă.

Am năvălit înăuntru și, sub amenințare, operatorul a dezactivat sistemul extern de apărare, apoi l-am lovit cu patul carabinei. Nu credeam că Mao Sing Ming a ajuns deja în afara bazei, pentru că ar fi ordonat mai întâi oprirea sistemului exterior.

Sistemul de apărare dezactivat. Veniți către bază. Repet, veniți către bază – am transmis commandoului.

M-am întors la sasul utilizat când am intrat eu. Cifrele inscripționate în coreano-chineză erau cam ciudate, dar tot am descifrat un '2' cu ajutorul implantului.

Costumul meu era exact acolo unde l-am lăsat.

Cum spuneam, dezorganizare tipică la ticăloșii ăștia incompetenți. Dacă Mao Sing Ming își conducea baza la fel de aiurea precum baza, ar fi trebuit prins demult. Însă, ești bun în funcție de oamenii pe care îi ai. Poate că pe cei mai buni îi avea chiar pe navă.

Mi-am pus *jumpsuit*-ul și casca, renunțând la greutățile de osmium. Ar fi trebuit să aștept un ceas pentru a face acomodarea cu presiunea scăzută din costum, „pre-

respirația” în argoul astronauților. Eh, trecusem deja prin neplăcerile decompresiei. Nu putea fi mai rău de atât, nu? Și chiar nu puteam face nimic în legătură cu asta: nu-l puteam înfrunta pe Mao Sing Ming fără *jumpsuit*.

Sunt în urmărirea țintei.

Alergam prin coridoare și compartimente, căutând sasul 5. Dar s-a dovedit că nu trebuie să mă efortez prea mult. La urma urmei, era o bază mică și următorul coridor pe care am intrat mi-a oferit o perspectivă clară către latura cealaltă, unde un *mech* ATLAS și patru oameni în *jumpsuits* cenușii se pregăteau să intre într-un sas.

Ținta la vedere. Repet. Ținta la vedere. O dobor.

Am ochit prin dispozitivul optic și am tras un foc. Amortizorul reculului carabinei Ochelaristului era dezactivat, așa că am încasat întreaga forță a loviturii, dar abia de l-am băgat în seamă. Aveam întreaga atenție concentrată asupra efectelor focului.

O conductă hidraulică ce activa servomotorul de la genunchiul drept al *mech* ATLAS a fost ruptă.

Asta i-a atras atenția.

Mao Sing Ming și-a răsucit ATLAS-ul și a început să alerge spre mine.

— Oh… mă-sa-n…

Am tras încă două focuri, țintind cockpitul, dar le-am ratat pe amândouă, gloanțele ricoșând de armură. Nu, așa n-o să meargă. Am nevoie de gloanțe penetrante, nu de *alice pentru păsări*.

Am șters-o.

Sunt fugărit de țintă.

De fapt, un *jumpsuit* MOTH era un exoschelet care amplifica calitățile naturale, printre care și viteza de alergare, așa că am putut lua un avans considerabil față de ATLAS. Îl auzeam tropăind în urma mea prin coridoarele strâmte. Știam că Mao Sing Ming trebuia să se miște cu grijă în anumite secțiuni dacă voia să nu avarieze structura subțire a micii baze. Probabil că tot din acest motiv încă nu a tras în mine. Mitralierele Gatling și rachetele puteau face franjuri acești pereți metalici subțiri.

În final, am ajuns în hangarul navetei. Acolo erau două gărzi înarmate și am fost obligat să-i împușc. Am simțit o urmă de regret, dar era o situație gen „ei sau eu” și să siguranță că nu aveam nici o intenție să fiu eu.

Rampa navetei era coborâtă, iar după toate aparențele, brațele robotice tocmai terminaseră de încărcat cala acesteia cu recipiente cu combustibil destinate navei mamă aflată pe orbită. Am urcat în fugă rampa și m-am dus în micul cockpit cu două locuri. Mă holbam dezorientat la puzderia de indicatoare din fața mea. Eu eram antrenat doar pe navete UC, așa că ce vedeam aici era chinezărie – la propriu – pentru mine.

— Gatling. Unde dracu sunt Gatling-urile?

Simțeam mâncărimi pe piele de pe față și gât, alt semn al simptomelor decompresiunii. Mă simțeam ca și cum o hoardă de insecte se târau pe obraji, gât și în urechi.

Am ignorat senzația. Pentru că nu aveam numărul de serie al navetei, am cerut implantului să acceseze datele celui mai apropiat tip de cockpit SK, apoi să-mi marcheze controalele de propulsie și executare a focului.

O privire scurtă prin ferestrele termoplastice, orientate spre intrarea în hangar. Auzeam cum crește cu fiecare clipă tropăitul îndepărtat. În orice moment, Mao Sing Ming va apărea la intrare, în al său *mech*.

Crispat de durerea din umeri, am pus degetele pe butoanele gatling și am orientat turelele către intrare.

ATLAS a năvălit în interior.

— Chiar la timp, am spus și am apăsat pe trăgace.

— Autorizație invalidă pentru executarea focului, a spus o voce feminină prietenoasă în coreano-chineză. Introduceți parola.

— CE?!

Am încercat din nou.

— Autorizație invalidă pentru executarea focului. Introduceți parola.

Îl vedeam pe Mao Sing Ming rânjind în ATLAS în timp ce se apropia.

Am încercat să activez propulsia navetei.

— Autorizație invalidă pentru activarea propulsiei. Introduceți parola.

Am cerut implantului să verifice specificațiile a o duzină de navete SK, apoi să listeze toate parolele „din fabricație” cu care au fost livrate acestea. Le-m citit cu glas tare, pe rând, în timp ce degetele acționau trăgacele gatling.

— *Linebacker*.

— Respins.

— *Mini-ap*.

— Respins.

— *Admin*.

— Respins.

ATLAS-ul lui Mao Sing Ming era la jumătatea distanței către navetă.

— *Diamond*.

— *Change-me*.

— *Change-me-two*.

Atlas era la un sfert din distanță.

— *Private*.

— *Password*.

— Autorizația pentru executarea focului acordată, a spus vocea veselă de femeie.

Password! Cum spuneam, ticăloși dezorganizați și incompetenți.

Gatling au acționat.

Din păcate, nu corectasem linia de ochire, iar Mao Sing Ming a avut timp să se eschiveze. Focul mitralierelor gatling a perforat pereții hangarului.

Hangarul s-a decompresat exploziv. Naveta nu a fost afectată, în ciuda rampei coborâte, nici ATLAS. Dar unele recipiente și alte chestii au fost absorbite prin ruptură Desigur, eu eram în siguranță în costumul meu presurizat, la fel ca și Mao Sing Ming în cockpitul din ATLAS.

Rampa închisă, jeturile verticale activate, decolare. Am răsucit naveta în jurul axei, trăgând continuu cu mitralierele gatling. Îl urmăream pe ATLAS care, efectiv, se rotea în jurul meu. Al dracului *mech*, se putea mișca foarte repede când avea loc de manevră.

Deodată, naveta a izbit tavanul concav al hangarului. Nu am fost atent și mă ridicasem prea mult. Am coborât naveta înclinându-i botul și am continuat rotirea în jurul axului, încercând să ochesc în fața mereu mișcătorului ATLAS. Mi-am dat seama ce vrea să facă. Toate această spirală pe care o făcea în jurul navetei se micșora la fiecare pas, Mao Sing Ming își pregătea lovitura fatală.

Am lansat o rachetă. Ratare și o gaură uriașă în peretele hangarului.

ATLAS a pășit direct către mine…

Am aplicat toată puterea motoarelor drept spre înainte, trecând prin gaura pe care tocmai o făcusem. Marginile acesteia au zgâriat coca navetei făcând un zgomot ca de unghii pe o tablă școlară.

În clipa în care am ieșit din câmpul gravitației artificiale al bazei, naveta a țâșnit înainte. Prea multă tracțiune. Am tras maneta de gaze spre înapoi și am început să virez.

S-a auzit un semnal de alarmă. Unul dintre motoare era în flăcări.

Se întâmplase când am trecut prin metalul sfâșiat al peretelui bazei.

Mao Sing Ming trăgea cu propriile sale gatlig.

Am încercat să evit șuvoiul mortal de oțel, dar practic pierdusem controlul. Nava se rotea aiurea, îndepărtându-se de asteroid. Eram gata să mă catapultez, când ceva a lovit naveta și aceasta a început să cadă înapoi spre suprafață. Am văzut o mână metalică uriașă prinsă de una dintre aripi.

Mao Sing Ming nu avea de gând să mă lase să scap atât de ușor.

Probabil că nu era o idee prea bună să mă ejectez acum. Un om în j*umpsuit*, în spațiul cosmic, echipat doar cu carabina ieftină a unui pirat, împotriva unui ATLAS complet înarmat.

N-aș fi avut prea multe șanse.

Mă putea distruge oricând. Eram lipsit de apărare, rotindu-mă lipsit de control în naveta avariată. Dar voia să se joace cu mine. Voia să-mi rupă aripile una câte una.

Voi rămâne în interiorul navetei cât mai mult timp posibil.

Continua să-și activeze *jumpjet*-urile, forțând nava către suprafața asteroidului. Naveta s-a prăbușit după câteva secunde.

Depresurizarea cockpitului și o durere teribilă.

Întuneric.

Lumini roșii de avarie.

O sonerie de avertizare, asurzitoare.

Mi-am desfăcut centura de scaun și m-am îndepărtat de acesta chiar în momentul când fereastra cockpitului s-a spulberat și mâna metalică a pătruns înăuntru. Grație gravitației slabe am plutit către partea din spate a navetei doborâte, peste recipientele cu combustibil, către rampa de descărcare. Am încercat să o deschid manual.

Blocată.

ATLAS a orientat una dintre mitralierele gatling înăuntru, direct către mine. Și atunci l-am văzut pe Mao Sing Ming stând comod în cockpitul său în fața ferestrei navetei, cu un rânjet sălbatic pe față, cu dinții de argint strălucind în luminile de avarii.

Eram sigur că aceasta era ultima imagine pe care o mai vedeam în viața mea.

Ce mod de a sfârși…

Apoi… un mic orificiu rotund a apărut în parbrizul de la cockpitul *mech*-ului. Atmosfera interioară a ieșit prin el sub forma unui abur abia vizibil.

Mao Sing Ming s-a prăbușit înăuntru, iar eu m-am precipitat spre el.

Brusc, cavitatea pectorală a lui ATLAS s-a deschis și Mao Sing Ming s-a catapultat, lansându-se spre mine, în navetă. Era protejat de vidul spațial de un *jumpsuit* cenușiu, fabricație SK. Avea o mică gaură în el, cred că lângă plexul solar, de unde ieșeau în pulsuri mici picături sferice de sânge. Când costumul cuiva se depresuriza, în mod normal învelișul se autosigila, iar sângele se coagula. Nu știam ce se întâmpla acum în interiorul costumului său, dar știam că vine direct către mine.

M-am lansat și eu de lângă peretele îndepărtat și ne-am ciocnit în aer.

Încercă să-mi desfacă casca. I-am îndepărtat mâinile și l-am respins. Cu o mișcare continuă i-am retezat tubul de aer și l-am îmbrâncit.

Pe cât de repede a început, tot așa s-a terminat.

Mao Sing Ming plutea îndepărtându-se de mine, zbătându-se să reconecteze tubul de aer, nedând-și seama că acesta este retezat. Picăturile de sânge continuau să plutească din pieptul său rănit. Cu fiecare secundă ce trecea mișcările îi deveneau tot mai lente, până ce a rămas nemișcat. Trupul lipsit de viață a plutit către partea îndepărtată a navetei și a rămas acolo.

— Frumos din partea ta că ne ții la curent cu situația, *sir*.

Big Dog se uita prin fereastra spartă a navetei, apoi s-a strecurat înăuntru pe lângă ATLAS.

— Îmi pare rău. Mulțumesc pentru asta, am spus arătând spre *mech*.

— Nu-mi mulțumi mie. Trace a tras focul fatal.

Eram cât pe ce să-i spun că nu a fost un foc fatal, dar mi-am înghițit vorbele. Să-i lăsăm meritul lui Trace. Așa voi consemna în raportul oficial. Poate că va primi o medalie. Eu unul nu vreau nici una. Mi-am făcut doar treaba.

Așa a sfârșit Mao Sing Ming, pirat extraordinar, răpitor și ucigaș, Nelegiuitul din Est. Nici o navă de pasageri nu se va mai teme vreodată de el în spațiul UC. Nu am reușit să ajungem la nava piraților aflată pe orbită, dar din punctul meu de vedere ne-am făcut datoria cu vârf și-ndesat. Am aplicat o grea lovitură acestei bande de pirați. Trebuie să fi fost puternic demoralizați de pierderea căpitanului, ca să nu mai amintim de ATLAS.

Am pus încărcături explozive în ATLAS și le-am detonat. Trace și Ghost au recuperat trupul lui Mao Sing Ming, iar Big Dog mi-a cedat două dintre greutățile sale de osmium. După care am țopăit către partea întunecată a asteroidului, îndreptându-ne spre punctul de extragere.

În focul acțiunii uitasem de simptomele decompresiei. Dar nicio grijă, au avut ele grijă să-mi revină. Dureri în articulații, migrenă, furnicături în piele. Și ceva nou: incontinență. Mda. Atât mică, cât și mare. Noroc că eram în costum și „încărcătura” era eliminată în spațiu. Totuși…

Nu puteam spera să ajung prea repede într-o cameră hiperbarică.

Mda.

Doar o zi obișnuită din viața unui MOTH.

Asta e viața mea.

SFÂRȘIT

Sergiu Someșan
DRAGONUL
CU ARIPI ASCUNSE

Sergiu Someşan

Dragonul cu aripi ascunse

EPISODUL III

Capitolul 13

În misiune cu Clara

Dormeam de-aproape trei ore când am fost trezită brutal de soldatul Timy Slade, care mă-mpungea c-un băţ, rânjind indecent la mine, printre gratiile cuştii. Rânjetul lui - şi al altora ca el - mă făcea ca, în ultimul timp, să mă bucur că dorm în ţarc, cu dinozaurii, şi nu în dormitorul comun.

Am dat la o parte capul Clarei, care se odihnea lângă abdomenul meu, şi m-am ridicat în picioare:

— Ce vrei? l-am întrebat pe soldat şi trebuie să recunosc că nu aveam cea mai blândă voce din lume.

Soldatul a salutat reglementar şi-a spus dintr-o suflare:

— Sergent Amber Blood, colonelul solicită urgent prezenţa dumneavoastră în biroul lui.

Mi-am luat vestonul pe mine şi-am bombănit ieşind din cuşcă:

— Colonelul ăsta al tău ştie că m-am întors din misiune acum trei ore?

— Nu ştiu, sergent, a răspuns soldatul şi-a privit precaut spre Clara, care părea c-ar fi vrut să vină cu mine.

— Rămâi aici, Clara! O să-ţi spun despre ce-i vorba când mă întorc.

Aveam să-i povestesc bineînţeles deşi nu pricepea nimic din ce îi spuneam. Dar asta era mai degrabă un mod de a mă defula decât o conversaţie adevărată aşa cum o considerau ceilalţi militari.

Am pornit-o, alături de soldat, pe aleea care ducea spre cortul comandantului, colonelul Tom Spruer. Ştia, bineînţeles, când mă întorsesem din misiune dar probabil că a intervenit ceva foarte urgent dacă a trimis după mine. În ciuda gradului, nu era deloc un ofiţer scorţos, cu care să nu poţi sta de vorbă.

După ce-am trecut de aghiotantul lui, un locotenent, cu adevărat scorţos, am intrat prin despărţitura cortului care-i ţinea loc de birou. Am salutat şi-am privit în jur, dar n-am văzut nimic deosebit. Pe monitorul de mare rezoluţie din spatele lui era o porţiune de junglă care-mi părea cunoscută. Colonelul mi-a urmărit privirea şi m-a întrebat:

— Îţi reaminteşti locul, sergent?

M-am apropiat mai mult şi abia atunci am recunoscut ruinele hotelului Royal, un hotel care fusese perfect funcţional în urmă cu numai câţiva ani şi care le oferise turiştilor cam tot ce îşi puteau dori. În urmă cu două săptămâni, când am fost ultima dată în patrulare pe-acolo, am găsit doar un cârd gălăgios de maimuţe care-au fugit speriate când ne-au văzut. Hotelul avusese iniţial două etaje, din care, acum, mai rămăsese doar unul, şi acela găurit de obuze şi cu pereţii care abia se mai ţineau. Avuseseră loc, ca peste tot în regiune, o serie întreagă de lupte între două facţiuni rivale care-şi disputau dominaţia regiunii în care se descoperiseră rezerve importante de kimberlit. Luptele au încetat ca prin farmec atunci când s-a observat că în toate coşurile vulcanice pline de kimberlit, diamantele pe care prospectorii sperau să le găsească erau în cantitate mult prea neînsemnată pentru a merita o cât de mică investiţie. Luptele au mai continuat sporadic o vreme, apoi regiunea a fost într-un final abandonată şi mercenarii au plecat spre alte zone, ceva mai bogate în resurse. Noi rămăsesem pe loc din motive umanitare pentru că, uneori, aveau loc adevărate măceluri când războinicii aparţinând triburilor Hutu ajungeau într-o localitate Tutsi şi invers.

Cum superiorul meu aştepta, totuşi, un răspuns de la mine, i-am zis fără chef:

— Hotel Royal, domnule colonel. Şi, dacă-mi permiteţi să raportez, m-am întors acum trei ore cu plutonul din misiunea de patrulare programată.

— Ştiu asta, sergent. Dar, dac-ai să arunci o privire pe panoul cu distribuiri, plutonul tău este singurul disponibil.

Pe biroul lui mare fuseseră aduse două ceşti de cafea din care ieşeau aburi. În spatele biroului, chiar lângă monitorul de mare rezoluţie, era un panou pe care erau afişate de obicei plutoanele aflate la dispoziţia colonelului. Un singur jeton era afişat: plutonul 3 TR. Şi, din nefericire, plutonul 3 TR era chiar plutonul condus de mine.

Am căscat ostentativ, chiar dacă ştiam că astfel de apropouri nu ţineau în faţa colonelului, şi-am întrebat:

— Şi ce-i aşa de important că nu mai putea aştepta câteva ore?

Nu mi-a răspuns, doar a schimbat imaginea de pe monitor cu una în infraroşu, obţinută prin satelit. Într-una din camerele hotelului se puteau observa câteva umbre mici, ghemuite una într-alta. În altă cameră, trei siluete albe stăteau în jurul unei mese. Afară, la intrare, se mai zărea o umbră care, după mişcări, părea să patruleze.

— Tipul care conduce operațiunea este Pierre Lacoste. Am impresia că l-ai mai întâlnit.

Mi-am pipăit obrazul stâng, acolo unde mai simțeam urma loviturii pe care-o primisem în urmă cu câteva luni de la nemernicul ăla.

Un zâmbet crispat mi-a apărut pe buze şi colonelul Spruer a spus grăbit:

— Fără răzbunări inutile, te rog. Doar eliberezi copiii şi-i imobilizezi pe nemernici. De restul am eu grijă.

Am încuviințat ascultătoare din cap. Acum că ştiam despre cine-i vorba, n-aş fi vrut pentru nimic în lume să ratez misiunea asta. Colonelul s-a lăsat păcălit de mutra mea spăşită, pentru că m-a întrebat grijuliu:

— De ce-ai nevoie ca să poți pleca la drum?

— O cană de cafea îmi ajunge, domnule colonel.

— M-am gândit eu, a spus el şi mi-a întins una din ceştile aburinde de pe birou. Am preparat una în plus, ca să fiu sigur. Şi fetele tale?

Am dat din umeri, savurând cafeaua, apoi am răspuns:

— Fetele mele au nevoie doar de acțiune. Uneori am impresia că nu ştiu altceva decât s-alerge.

Tot pe fugă am terminat şi eu de băut cafeaua, apoi am întrebat:

— De cât timp dispunem?

Colonelul Spruer a privit harta şi a apreciat:

— Aproximativ două ore. Din câte ştiu, în spatele hotelului mai există încă o pistă de pământ bătătorit pe care poate ateriza un avion de mici dimensiuni. Avionul a plecat acum o jumătate de oră de pe aeroportul din Moguntu. Ar trebui s-ajungă la hotel în cel mult două ore.

Am sorbit ultima gură de cafea din ceaşcă, am salutat şi-am plecat. Operațiunea ar fi fost una de rutină dacă n-ar fi fost implicat ticălosul de Pierre Lacoste. Şi poate, dac-ar fi fost altul motivul pentru care ticălosul ținea copiii prizonieri. După ce traficul cu diamante şi cu droguri a pierdut teren, traficanții au observat că o inimă de negru bate la fel de bine în corpul unui alb ca şi-n corpul unui negru. Iar un ficat, sau un rinichi, funcționează perfect, indiferent în ce corp se află, totul e să faci rost de ele. Aşa au apărut şi-au proliferat traficanții de organe, care adunau copii şi tineri din locurile unde abia se încheiaseră conflictele şi unde existau o mulțime de orfani de care nu se interesa nimeni dacă dispăreau. Nu era prima dată când aveam de-a face cu asemenea oameni şi, în tot acest timp, ura mea față de ei nu s-a diminuat nici măcar c-o fărâmă.

Când am ajuns lângă cuşcă, Clara a fornăit nemulțumită şi, deşi îi cunoşteam reacțiile destul de bine, nu eram sigură de motivul nemulțumirii ei. Putea fi supărată şi din pricină c-o lăsasem singură, dar putea fi la fel de bine nemulțumită şi de prezența agasantă a soldatului Timy Slade, care ştia să fie uneori mai sâcâitor ca o mâncărime-n cur. Împărțiseră ei ceva în lipsa mea pentru că, din când în când, Clara îl privea scurt şi-şi accentua fornăitul.

— Am impresia că te place, i-am spus soldatului mângâind-o pe Clara printre gratii. Vrei să-ți aranjez o partidă de sex cu ea?
S-a înecat încercând să răspundă, aşa că i-am luat vorba din gură:
— Ştiu c-ai prefera o partidă cu mine, dar eu aş vrea s-o faci mai întâi cu ea şi, dacă mai rămâne ceva din tine, după aia mă sacrific şi eu.
Între timp şi-a revenit, pentru că mi-a răspuns cu tupeu:
— Te lauzi degeaba cu monştrii tăi, sergent Amber Blood. Am citit, la colonel în birou, setările lor. Nu pot ataca soldați din aceeaşi tabără, a spus el şi şi-a atins cu infatuare petlițele de pe guler, unde avea un cip de recunoaştere de tip prieten-duşman. Nu pot ataca copii, nu pot ataca bărbați din rasa albă şi nici femei.
Am mângâiat-o iar pe Clara, care aştepta răbdătoare sfârşitul discuției noastre şi i-am zâmbit soldatului:
— Acum, eu ce să zic? Mutră de copilaş ai, soldat din tabăra prietenă eşti, iar când te speli eşti destul de alb. Aşa că, hai şi dă-mi o palmă, să vedem cât te-ajută setările Clarei.
A rânjit tentat de idee, privind cu îndoială spre Clara.
— Cu Clara în cuşcă şi promit să nu te raportez.
În ochi i-a apărut o strălucire stranie. A mai făcut un pas înspre mine şi-a ridicat mâna. Înainte s-apuce să-şi sfârşească gestul, Clara a rupt barele groase de metal ale cuştii cu aceeaşi uşurință cu care eu aş fi rupt o pânză de păianjen şi botul ei plin de dinți s-a oprit la câțiva centimetri de mâna soldatului, oprit fiind doar de palma mea.
Timy Slade s-a făcut alb la față. Cred că s-a şi scăpat pe el, pentru că aerul şi-a schimbat brusc mirosul, dar eu nu l-am mai băgat în seamă pentru c-am intrat în cuşcă să-mi mobilizez „fetele”.
Încă nu aflasem precis ce le fusese implantat şi nici cum, dar ascultau în totalitate de mine. Erau câteva ordine standard cu care fuseseră înzestrate, dar păreau capabile să învețe şi, atunci când eram libere, nu exista plăcere mai mare decât să patrulăm împreună prin junglă, simțindu-ne la adăpost de orice primejdie şi încercând să-nvățăm lucruri noi. Uneori mă credeam iar fetița de zece ani care se plimba, urmată de cățeluşa mea Bella, prin pădurea din spatele casei.
Între timp cățeluşa fusese înlocuită de trei femele T. Rex şi, în loc să prindem şobolani, eram nevoită să le las să-şi vâneze o parte din hrana zilnică, doar aşa, ca să se păstreze-n formă.
Dar azi nu era nevoie de-aşa ceva: erau sătule şi dornice de acțiune. Le-am fixat armele pe şei, mi-am luat motocicleta Gravi din garaj şi-am plecat spre hotelul Royal.
— Hai, puştoaicelor! le-am spus eu celor din plutonul meu şi câțiva soldați care m-au auzit, precis au crezut că sunt într-o ureche din cauza felului cum vorbeam cu ele.
Dar cum altfel ai putea considera pe cineva care alintă cu diminutivul ”puştoaice” trei namile de cinci metri înălțime şi aproape zece tone fiecare?

Pe de altă parte, cum ai putea rămâne cu minţile întregi câtă vreme, noapte de noapte, Clara îşi culca lângă mine capul ei masiv, ca pentru a se asigura că nu le părăsesc? Probabil că ţeasta ei avea peste o tonă în greutate, dar cred că-l ţinea încordat, pentru că abia-l simţeam. Şi-ncă tot e bine acum, dar la-nceput au dus lupte acerbe între ele pentru această „onoare" şi-am avut câteva nopţi în care n-am dormit aproape deloc din cauza dinţilor care se încleştau, uneori la numai câţiva centimetri de faţa mea. Deşi Clara era femela dominantă, în unele nopţi am fost convinsă că vor lua fiecare câte-o halcă consistentă din mine pentru a tranşa definitiv această dispută şi a încheia, o dată pentru totdeauna, problema. După vreo săptămâna, Clara şi-a impus din nou supremaţia, poate fiindcă era cea mai mare dintre ele. Linda şi Lidia păreau resemnate, însă nu ştiam precis cât timp va dura această ierarhie şi când anume Linda îşi va revendica locul de lângă mine. Psihologii armatei se dădeau peste cap să afle de ce se întâmpla aşa şi nu altfel şi de ce această formaţie dădea cele mai bune rezultate. Din câte ştiam, mai erau numai trei plutoane TR în toată armata şi toate erau folosite în special în zonele de conflict din savană şi junglă, pentru că ăsta era mediul în care dinozaurii de tipul ăsta se adaptau cel mai bine. La început s-a încercat şi cu masculi dar, pe lângă faptul că erau mai instabili în comportament, dimorfismul sexual acţionase de data asta în defavoarea lor şi păreau de-a dreptul pitici pe lângă o femelă bine dezvoltată.

— Hai la drum, puştoaicelor! le-am spus încă o dată şi mi-am ridicat motocicleta Gravi de la sol, în aşa fel încât să fiu la înălţimea ochilor lor.

Ca de obicei, Clara şi-a luat locul în faţă, iar eu am fost flancată de Linda şi Lidia. După multe ore de patrulări prin junglă am ajuns la concluzia că asta este cea mai bună formaţie de marş. Clara nu numai că avea câteva plăci osoase mai groase decât celelalte - laboranţii scăpaseră probabil ceva mai mult ADN de Stegozaur în eprubeta în care au fabricat-o - dar avea şi simţurile mai dezvoltate decât celelalte două. Cu ea în frunte eram siguri că va depista din timp orice ambuscadă, iar pe de altă parte, câteva gloanţe nu păreau să facă cine ştie ce stricăciuni platoşei ei osoase.

Ruinele hotelului Royal erau la numai 20 de kilometri de bază. Am reglat viteza motocicletei la 40 de kilometri pe oră estimând că vom ajunge la ţintă în cel mult o jumătate de oră. Cam asta era şi viteza optimă pentru fetele mele dar, la o adică, pentru timp scurt, îşi puteau dubla viteza. Acum nu era cazul şi-am ajuns, aşa cum am estimat, în ceva mai puţin de o jumătate de oră în faţa hotelului.

La cursurile de pregătire tactică am învăţat tone de teorie şi uneori am făcut chiar instrucţie intensivă pe teren. Am învăţat despre pregătirea şi evitarea unei ambuscade şi despre ieşirea la creastă. Atât că în junglă nu prea găseai creste, de după care să ieşi conform manualului, aşa cum procedam pe dealurile din Texas, unde făcusem cursul de pregătire. Dar la toate lecţiile ni se preda obsesiv ca niciodată, dar niciodată, să nu folosim şi să nu ne bazăm pe forţa brută, ori eu tocmai aşa procedam în ultima

vreme. În loc să-mi folosesc mintea şi tacticile învățate, mizam întotdeauna pe forța brută. Cea mai pură forță brută şi nu-l văd pe cel care n-ar fi procedat ca mine, având în subordine trei namile numai muşchi şi mai ascultătoare decât nişte câini de vânătoare. La fel am procedat şi acum şi am ajuns cu cei trei dinozauri, tropăind de se scutura pământul, în fața hotelului în ruină.

Omul de pază care patrula pe peronul hotelului, când ne-a zărit, s-a făcut nevăzut în interiorul clădirii ca dus de vânt.

Am cerut informații de la bază şi soldatul Stimm, operatorul de la centru de comunicații, mi-a vorbit scurt:

— Am identificat până acum şapte copii închişi în camera din spate, iar cei patru, care-i păzesc, se îndreaptă spre ieşire. Atenție, ies chiar acum!

Clara-i simțise şi ea, pentru că s-a aşezat protectivă între mine şi peronul hotelului. Primul a ieşit Pierre Lacoste, urmat de ceilalți trei tovarăşi ai lui. Toți erau înarmați cu puşti de asalt AKM-47, faimoasele automate Kalaşnicov modernizate, cu încărcătoare de tip sector, cu câte 30 de cartuşe fiecare. După cum le țineau de lejer, păreau obişnuiți să le folosească, dar nu asta mă deranja, ci mutrele lor degajate şi zâmbitoare. Nu aşa ar fi trebuit să se comporte nişte oameni, indiferent prin câte aventuri trecuseră ca terorişti, când se trezeau față-n față cu trei *Tyrannosaurus Rex*.

Cel mai zâmbitor dintre toți era Pierre Lacoste, care s-a apropiat de Clara fără frică, a ocolit-o şi s-a proțăpit în fața mea.

— Ei, uite că ne-ntâlnim din nou, păpuşică!

Am oprit motorul motocicletei şi-am coborât din şa. Clara fornăia în spatele lui, dar omul dovedea o stăpânire de sine remarcabilă pentru că n-a întors capul, chiar şi-atunci când i-a simțit răsuflarea în ceafă.

— Ar trebui să fii mai atent cu dinozaurul ăla, l-am atenționat eu. Devine nervos când stai aşa aproape de mine.

Pierre Lacoste a hohotit din toată inima şi şi-a atins petlițele de pe guler, pe care le-am observat numai atunci.

— De ce să fiu atent? a întrebat el, părând sincer uimit. Am aflat tot ce se poate despre animalele tale de companie, din sursă sigură.

A început să enumere pe degete:

— Unu, nu pot fi atacat de ele pentru că mă percep ca pe-un prieten, datorită cipului din petliţe. Am dat zece dolari pe fiecare şi ştiu din sursă sigură că-şi merită prețul. Doi, sunt alb şi nu ştiu ce le-ați făcut, dar ați programat dinozaurii să nu atace albii. Şi trei… a ezitat o clipă, apoi a fluturat din mână. Mai era ceva, dar zău dacă nu-mi ajung cele două motive.

Ținea automatul neglijent şi, din câte-am putut observa, avea piedica trasă. Folosisem şi eu, pe vremuri, un astfel de automat şi-mi aminteam că piedica era o pârghie care trecea de la blocat mai întâi în poziția de foc cu foc şi abia apoi în poziția de foc automat, cea de care-mi era mie frică.

Ca să-i distrag atenția, l-am privit în ochi şi l-am întrebat:

— Despre comenzile directe n-ai auzit nimic?

A hohotit iarăşi, dovadă că fusese bine informat, aşa că am spus pe ton de comandă:

— Clara, UCIDE-L!

Clara a întors capul spre mine şi-a fornăit nemulțumită, ca şi cum mi-ar fi spus: „tu nu vezi că nu se poate?"

Pentru o clipă Pierre Lacoste a tresărit, dar apoi, văzând că nu se-ntâmplă nimic, şi-a întețit hohotul de râs, care-a devenit de-a dreptul sarcastic. S-a-ntors spre tovarăşii lui:

— Să mergem, băieți! Să ne vedem de treabă, fiindcă fioroşii dinozauri se pare că nu sunt decât nişte amărâte de pisicuțe.

Ce nu ştia nici Pierre Lacoste şi nici superiorii mei era că, în lungile ore de patrulare prin junglă, doar eu cu fetele mele, am avut o mulțime de timp la dispoziție să tot experimentez relația mea cu ele. Şi să caut o mulțime de mijloace de-a le depăşi limitările şi setările. N-a fost greu să găsesc o cale, ci a fost mai greu să găsesc un cuvânt care să declanşeze ceea ce vroiam eu. Un cuvânt care să nu fie folosit în limbajul uzual al armatei, ca să nu fiu tentată să-l folosesc din greşeală. După îndelungi căutări, gândindu-mă la viața dură din armată, până la urmă l-am găsit, aşa c-am privit spre Clara şi-am spus:

— Clara, DELICAT!

Clara m-a privit uimită, c-o uşoară ezitare, pentru că era prima oară când foloseam comanda în condiții reale. Dar sunt sigură c-ar fi reacționat fulgerător dac-ar fi fost vreo primejdie.

— DELICAT, Clara! DELICAT! am repetat eu şi-atunci Clara a-ntors botul spre Pierre Lacoste şi delicat, într-adevăr foarte delicat, i-a prins capul cu gura ei înzestrată din belşug cu o mulțime de dinți, a strâns puternic, apoi i l-a răsucit şi eu am auzit clar cum au trosnit vertebrele cervicale. Clara a rămas cu țeasta traficantului în gură. Un timp, mâna lui Pierre Lacoste a bâjbâit după piedica automatului, apoi a căzut moale pe lângă corp, iar după câteva secunde a fost urmată şi de trupul lui, care zvâcnea spasmodic.

Clara ținea atentă capul banditului şi mă privea întrebătoare. Mi s-a părut chiar c-aud un fel de „Mâh?" pe care l-am perceput ca şi cum ar fi vrut să spună: „Şi-acum, eu ce fac cu el?"

Am bătut-o pe gât încurajator, încercând să n-o ating în locurile în care era pătată de sânge, şi i-am spus:

— Ce „mâh"? E trofeul tău, poți să-l mănânci.

N-a aşteptat un alt îndemn şi, în curând, trosnetele craniului vechiului meu duşman s-au făcut auzite până la tovarăşii de fărădelegi ai lui Pierre Lacoste, care priveau albi la față şi încremeniți de spaimă când la trupul fostului şef, care încă se mai zbătea convulsiv, când la Clara care părea de-a dreptul încântată de festinul ei.

Am ocolit-o şi m-am îndreptat spre ceilalţi bandiţi:

— După cum aţi văzut, şeful vostru n-a prea avut dreptate cu ceea ce ştia el despre dinozauri, aşa că lăsaţi armele jos uşor, ca să nu vă arăt ce alte talente mai au.

Fusesem cam neglijentă venind în faţa lor nepregătită, ieşind dezinvoltă de după corpul protector al Clarei dar, aşa cum am bănuit, niciunul nu se gândea la vreun gest necugetat. Pentru prima dată am văzut cu adevărat ce înseamnă să tremuri ca o frunză în bătaia vântului. Au ezitat nu pentru c-ar fi vrut să m-atace, ci pur şi simplu pentru că tremurau prea tare şi nu-şi mai coordonau mişcările.

După ce-a terminat de mestecat capul lui Pierre Lacoste, Clara a scuipat spre ei şapca fostului lor şef, cam la fel cum scuipă un copil un sâmbure de cireaşă. Clara avea un simţ al umorului deosebit, dar ciracii lui Pierre Lacoste nu păreau în stare să-l aprecieze la adevărata lui valoare. Au trântit armele la pământ, de-a valma, şi la semnul meu s-au aruncat pe jos.

Deşi nu erau prevăzute în regulament, aveam în coburii motocicletei două perechi de cătuşe şi le-am folosit pentru doi dintre ticăloşi. Pentru al treilea am folosit un cablu ca să-l imobilizez. Nu păreau dornici de acte de vitejie, dar i-am avertizat:

— Acum veţi sta aici, cuminţi, până vin colegii mei să vă preia. Vă sfătuiesc prieteneşte să nu vă mişcaţi din loc şi, mai ales, să nu-ncercaţi să evadaţi. Dacă pornesc cu fetele mele în urmărirea voastră, în mod sigur n-o să le mai pot stăpâni, şi-o să vă culeagă capetele din fugă. Aţi înţeles?

Din poziţia aceea chinuită au aprobat repede din cap şi aveam toate motivele să-i cred că au priceput. Am ridicat cele patru arme de asalt de jos şi le-am pus în coburii motocicletei, apoi am privit spre cele trei femele de Tyrannosaurus Rex care aşteptau răbdătoare. Le-am făcut semn să aştepte pentru că mai aveam ceva de făcut. Am scos automatul care aparţinuse lui Piere Lacoste şi m-am apropiat de Clara.

— Închide ochii, frumoaso, pentru că trebuie să-ţi pregătesc o scuză.

Ca şi cum ar fi înţeles ce-i spun, a închis răbdătoare ochii. Mai jucasem de câteva ori aceeaşi scenetă. Am dat piedica pe foc automat, am armat şi-am tras trei gloanţe pieziş, spre platoşa frontală a dinozaurului. Clara nici măcar n-a clipit, iar gloanţele au ricoşat şi s-au pierdut în adâncurile junglei.

Cum toate trei mă priveau fix, le-am zâmbit, deşi în sinea mea eram uşor îngreţoşată. În mod normal nu le permiteam să facă asta dar, din când în când, era bine să le las să-şi facă de cap, pentru coeziunea plutonului. Şi mai vroiam ca cei trei bandiţi întinşi pe jos să vadă ce riscă în cazul în care se vor mai ocupa vreodată cu traficul de copii.

— Bine, fetelor! E al vostru! Dar să nu vă certaţi pe el.

Nu se certau. În primul rând pentru că nu erau flămânde, dar mai ales pentru că scumpa mea Clara ştia să-şi impună cu străşnicie disciplina de conducătoare a grupului.

Am intrat în clădirea părăginită prefăcându-mă că n-aud trosnetul înfiorător al oaselor de la festinul dinozaurilor mei şi-am căutat încăperea unde erau închişi copiii. Trei fetițe şi patru băieței, dintre care cel mai mare n-avea mai mult de 12 ani, stăteau aruncați într-un pat cu baldachin, care fusese, pe vremuri, culmea luxului pe aceste meleaguri.

Au tresărit speriați când m-au văzut intrând, dar s-au mai liniştit puțin când au văzut că intră o femeie în uniformă.

— Salut, puştime! am spus eu cât de calm am putut. Era puțin probabil să cunoască suficient de multă engleză cât să-nțeleagă ce le spuneam. Am venit să vă eliberez.

Nu ştiu dac-au priceput ceva sau au reacționat doar la tonul blând, dar pe fețele lor au apărut mici zâmbete timide.

Le-am făcut semn cu mâna:

— Hai, să mergem!

Gestul universal a fost înțeles de toți. S-au strâns în jurul meu la fel cum se strâng puii în jurul unei cloşti. Pentru o clipă m-au înduioşat, dar n-aveam deloc timp pentru aşa ceva. Am pornit spre ieşire şi le-am făcut semn s-aştepte până când m-am convins că dinozaurii au terminat de curățat locul. Din omul plin de tupeu care fusese Piere Lacoste mai rămăseseră doar câteva haine pline de sânge, dar nu-mi făceam griji. Toți din unitatea militară cunoşteau obiceiurile fetelor mele încă de la prima lor misiune.

La început copiii au fost puțin speriați de dinozauri, dar între copii şi animale se creează un fel de legătură care ne este inaccesibilă nouă, adulților, în special dacă animalele sunt dinozauri programați genetic să iubească prichindeii. După ce s-au obişnuit cu ei, am pus câte doi copii pe fiecare dinozaur, în şeile folosite în mod normal pentru arme, le-am arătat de ce curele să se țină, iar pe cel mai mare dintre copii l-am luat cu mine, pe motocicletă.

Am pornit înapoi spre tabără cu numai 20 de kilometri pe oră. Pe la jumătatea distanței ne-am întâlnit cu soldații trimişi ca forță de întărire. Am oprit, le-am dat cheile de la cătuşe, le-am explicat unde-i pot găsi pe bandiți şi-am ascultat spăsită dojenile locotenentului care conducea formația, despre Convențiile internaționale care interziceau încătuşarea prizonierilor de război.

Era un ofițer tinerel, proaspăt ieşit de pe băncile Academiei Militare, şi mai avea puțin şi făcea apoplexie. După ce şi-a epuizat argumentele, am spus într-o parte, ca şi cum m-aş fi adresat Clarei:

— Îmi cer scuze, Clara. Ai avut dreptate. Mai bine te lăsam să-i mănânci pe toți şi scăpam de tevatura asta.

Am salutat şi m-am îndepărtat înainte s-aud ce-a răspuns locotenentul. Aş fi dat solda pe-o lună numai să-i văd reacția când va ajunge lângă hainele însângerate ale lui Pierre Lacoste.

Capitolul 14

Din nou la judecată

Ajunsă în cazarmă, am condus copii la infirmerie ca să li se facă un control amănunțit, apoi am dus dinozaurii în cuşcă. Pe urmă am început să scriu raportul, cea mai nesuferită parte a unei misiuni. Pentru că nu puteam spune adevărul, trebuia să-ncerc să mint de fiecare dată la fel, lucru mai greu ca misiunea însăşi, pentru că mereu eram tentată să adaug zorzoane stilistice.

În sfârşit, exact când i-am dat o formă cât de cât credibilă, am fost chemată la raport. Am intrat în anticamera comandantului, iar soldatul Stimm mi-a făcut semn să intru şi-a adăugat cunoscutul semn că şefii vor să-mi ia gâtul.

Am luat o mutră spăşită şi-am intrat. „Hopa, mi-am spus eu, parc-ar fi constituită iar o Curte Marțială aici". Numai că, între timp, datorită anului petrecut mai mult în misiuni şi în parte datorită încrederii pe care mi-o dădea prezența dinozaurilor în apropierea mea, mai căpătasem şi eu ceva tupeu.

Colonelul era aşezat comod pe fotoliul din spatele biroului, iar lângă el, în picioare, era tânărul locotenent cu o figură radioasă. Probabil că terminase de pârât şi-acum aştepta ca eu să fiu biciuită pe catarg, sau cam aşa ceva. Avea să fie dezamăgit.

Căpitanul medic Steven Henricks şi locotenentul de intendență Norton se ocupau cu ce ştiau ei mai bine, adică unul butona o tabletă, iar celălalt era acaparat de-un rebus de la care nu-şi lua ochii. Puteam face abstracție de ei.

Lângă peretele din stânga erau aliniați cei trei prizonieri, păziți de doi soldați din Poliția Militară care stăteau cu mâinile pe tocurile pistolului, deşi, la cât de timorați erau cei trei, nu prea se vedea rostul polițiştilor.

Colonelul Tom Spruer, care ajunsese de când ne cunoşteam un veteran al misiunilor de pace, m-a privit blajin, fără să se ridice din fotoliu.

— Felicitări, sergent, pentru îndeplinirea fără pierderi a misiunii.

A tuşit, ca pentru a-şi drege vocea, şi-a adăugat:

— Totuşi, există unele plângeri legate de modul în care ți-ai îndeplinit atribuțiile.

Am luat o mutră ofensată:

— Plângeri, domnule? Nu cred c-ar fi cazul. Copiii care-au fost luați ostateci au fost eliberați fără nicio rană, eu sunt bine mersi, iar cei trei dinozauri, cu valoarea de inventar de 42 de milioane fiecare, au fost aduşi teferi şi nevătămați, chiar dacă şeful bandiților a tras trei focuri într-unul din ei. Norocul nostru a fost că l-a lovit razant, în platoşa frontală, şi astfel gloanțele au ricoşat.

— Minte, domnule colonel! Minte cu neruşinare! a intervenit locotenentul. Din spusele prizonerilor, se pare că...

Colonelul l-a oprit c-un gest scurt:

— Ți-a dat cineva cuvântul, domnule locotenent?

După ce locotenentul a plecat capul spăsit, colonelul Spruer s-a întors spre mine:

— Există unele indicii că cele trei focuri au fost trase de dumneata, sergent Amber Blood. Cel puțin aşa spun cei trei de-acolo, a arătat colonelul spre prizonieri. Ba mai mult, se pare că te-ai folosit de autoritatea pe care o ai asupra dinozaurilor pentru a-i comanda unuia dintre ei să-l ucidă pe şeful lor, Pierre Lacoste. Ce-ai de spus?

— El a tras primul, domnule colonel. Dinozaurul doar s-a apărat.

Locotenentul a vrut să protesteze, dar şi-a înghițit vorbele sub privirea încruntată a colonelului Spruer.

— Şi totuşi, înregistrările arată altceva. Ce putem face în acest caz?

M-am uitat la prizonieri care-l urmăreau pe colonel cu ochii plini de speranță, apoi către polițiştii militari din spatele lor, care abia îşi ascundeau zâmbetele. Lângă colonel, locotenentul jubila. L-am fixat cu privirea ca să văd cum îi cade fața când am spus pe cel mai serios ton:

— Ştergem înregistrările, domnule colonel. Soldatul Stimm mi-a promis că, dacă mă culc o dată cu el, mă ajută oricând în această privință.

Pe cât de consternat era locotenentul, pe-atât de calm a primit soluția colonelul Spruer. Dar avea, totuşi, o obiecție:

— Şi cu martorii ce facem? Sper că n-ai de gând să te culci şi cu prizonierii, numai ca să le obții tăcerea?

Am mimat o față dezamăgită şi i-am răspuns:

— Nu cred că-i cazul s-ajung târfa batalionului numai pentru atâta lucru. Se poate rezolva şi altfel.

— Cum? a întrebat colonelul, prefăcându-se că nu vede grimasele locotenentului de lângă el.

— E simplu, am răspuns eu. După fiecare misiune, pe dinozaurii mei îi apucă o foame teribilă. Câte-un prizonier la fiecare şi-am scuti contribuabilii de plata hranei pe-o zi.

Colonelul a meditat câteva secunde, apoi a aprobat uşor din capul său cărunt.

— Da, mi se pare o soluție mulțumitoare pentru toată lumea, a zis el şi le-a făcut semn polițiştilor militari.

Aceştia i-au scos pe prizonieri afară din cort şi, când unul dintre ei a încercat să spună ceva, a primit un pat de armă peste spate, făcându-l să tacă şi se meargă împleticit până la ieşire.

După ce prizonierii şi paznicii au părăsit cortul, locotenentul a făcut câțiva paşi şi s-a proțăpit în fața colonelului Spruer:

— Domnule colonel, vă rog să-mi permiteți să vă spun că protestez ferm împotriva modului în care s-a rezolvat acest caz. Reglementările Convenției de la Geneva ne interzic un asemenea comportament.

Colonelul l-a privit calm şi-a spus:

— Păi, protestează, domnule locotenent. Sergent Blood, vino aici, lângă mine, să ne uităm la un locotenent cum protestează.

Nu m-am dus. Dar din colțul meu am privit curioasă la colonel, să văd cum îl va pune cu botul pe labe pe-acest produs tipic West Point-ului.

Pentru că locotenentul păstra tăcerea, colonelul a început să vorbească pe-un ton inflexibil:

— Domnule locotenent, hai să-ți explic puțin cum stă treaba pe-aici. Tot aştept prilejul ăsta de când ai venit, dar misiunile s-au succedat într-un ritm atât de rapid, încât n-am avut timpul necesar s-o fac. Şi apoi, am vrut să văd cum te-adaptezi…

S-a ridicat din fotoliu, s-a dus în fața locotenentului şi l-a împuns cu degetul în piept, spunând apăsat:

— Eşti al treilea locotenent pe care-l am în doi ani. Şi ştii de ce?

La semnul negativ al locotenentului, colonelul Spruer a continuat:

— Pentru că tinerii ofițeri dinaintea dumitale au uitat că reglementările Convenției de la Geneva se aplică doar pe-o rază de-o mie… hai, cel mult două mii de kilometri în jurul Genevei. Aici este junglă şi se-aplică legile junglei. Primul locotenent a sfârşit mâncat de-un şef al unui trib local, care-a crezul că puterile locotenentului vor trece astfel în oasele lui bătrâne. Iar al doilea a murit…

S-a întors spre mine şi m-a întrebat:

— Până la urmă, cum a murit locotenentul Gavelson?

— Împrejurările sunt neclare, domnule colonel, dar se pare s-a încrezut în asigurările de încetare a focului date de-un traficant de droguri şi-a plecat să negocieze cu ei. Avea un steag alb în mână când a fost ciuruit. Eram şi eu prin apropiere când s-a întâmplat şi i-am propus să ia măcar un dinozaur şi să se apropie de bandiți la adăpostul acestuia. N-a vrut.

— Ai auzit, domnule locotenent, ce te aşteaptă dacă nu te adaptezi junglei?

Deşi nu părea foarte convins, locotenentul a plecat fruntea şi-a spus dup-o vreme:

— Am să-ncerc, domnule colonel, dar totuşi… cei trei prizonieri… mi se pare o cruzime fără margini…

Hohotul de râs al colonelului l-a făcu să se oprească:

— Locotenente, a spus acesta, în junglă nu-i bine să crezi tot ce-auzi. Prizonierii au fost duşi în cortul-închisoare şi aşteaptă acolo să fie transferaţi la Nedine, unde vor fi judecaţi şi încarceraţi. Pentru că aici ne lipseşte teribil distracţia, uneori mai improvizăm şi noi. Liber!

Locotenentul a salutat regulamentar şi, aruncându-mi o privire urâtă, a părăsit cortul.

Partea de cort care era amenajată ca birou al colonelului avea aer condiţionat şi era o plăcere să întârzii în răcoarea lui după căldura de afară, dar mi-am dat seama că în cele din urmă va trebuie să plec şi eu.

L-am privit pe colonel, care se aşezase iar în fotoliu, masându-şi spatele. Dacă faţă de ceilalţi se mai ascundea, faţă de mine îşi permitea să-şi arate uneori slăbiciunea.

Mi-a surprins privirea şi-a zâmbit slab:

— Dac-ar fi existat dinozaurii în unitatea mea atunci când am fost împuşcat, fii sigură că m-aş fi folosit de unul dintre ei şi-acum aş fi avut spatele întreg. Ce crezi despre noul nostru locotenent?

Am clătinat din cap, apoi am spus:

— Staţi liniştit, domnule colonel. Cred că tipul ăsta se va adapta.

— Sper să ai dreptate... a murmurat el şi mi-a făcut semn că pot să plec.

În porţiunea de cort care servea ca anticameră, soldatul Stimm, după ce s-a asigurat că uşa spre colonel este bine închisă, mi-a făcut semn să mă apropii.

— Sergent Blood, a spus el în şoaptă, poate că nu-i treaba mea, dar am aflat de la unul şi de la altul că soldatului Timy Slade îi cam place să vă tortureze dinozaurii.

L-am privit curioasă şi l-am întrebat:

— Nu crezi că-i destul de greu să torturezi un dinozaur de zece tone, chiar dacă-i închis în cuşcă?

Soldatul Stimm a clătinat din cap:

— Nu şi dacă-i vorba de-un pistol cu şocuri electrice.

M-am uitat la el fără să-mi cred urechilor, apoi am ieşit ca o furtună din cort şi am luat-o la fugă spre ţarcul dinozaurilor. De câteva ori mi s-a părut că văd pe jos electrozi cu cârlige, folosite la pistoalele cu şocuri electrice, dar nu le-am dat nici o atenţie. Am intrat şi, fără să le bag în seamă pe cele trei fete ale mele, am început să caut pe jos. N-a durat mult şi-am găsit prima pereche de electrozi, apoi altele şi altele. Erau călcate în picioare de dinozauri şi-aproape făcute una cu pământul, dar se putea recunoaşte cu uşurinţă ce erau.

„Ticălosul!” am şoptit eu şi-am strâns electrozii în mână, hotărâtă să mă duc să-i arăt colonelului. Dar la jumătatea drumului m-am oprit. „Fată, ai trei dinozauri pe mână şi tu vrei să-l pârăşti pe ticălos colonelului?” Am aruncat electrozii şi m-am întors în ţarc. Le-am cercetat pe cele trei femele de dinozaur, dar ele păreau în formă, ca-ntotdeauna.

Mi-am luat motocicleta Gravi de la garaj, apoi am deschis uşa ţarcului şi am invitat dinozaurii afară. La poartă am spus doar că plec în patrulare şi paznicul mi-a făcut semn cu mâna. În fiecare zi aveam programată o patrulare şi, de obicei, alegeam un traseu aleatoriu, pentru că mă feream să devin previzibilă şi să cad astfel în vreo capcană întinsă de mulţimea de duşmani pe care mi-i făcuserăm prin zonă în anul de când eram alocaţi unităţii. Poate că dinozaurii mei ar fi rezistat unei grenade reactive folosite de rebeli. De obicei aveau AG-7 portabile, dar am aflat că unii şi-au făcut rost şi de AG-9, calibru care sigur că mi-ar fi terminat fetiţele.

După ce m-am depărtat la aproape un kilometru de unitate, am luat-o prin junglă, spre Lacul Tbongo. Lacul Tbongo avea renumele de lac bântuit pentru că, în urmă cu vreo două sute de ani, peste o mie de sclavi şi-au pierdut viaţa în apele lui şi-atât triburile hutu, cât şi cele tutsi, preferau să stea cât mai departe de el. Totuşi, soldaţilor din tabără nu le-a luat mult timp să afle că soiul ciudat de biban care trăia în el avea gustul cu mult mai bun decât oricare din felurile preparate de bucătarul batalionului. C-o undiţă improvizată, cei care aveau un program mai lejer îşi făceau drum până pe malurile lacului şi-şi îmbunătăţeau meniul c-o gustoasă saramură de biban. Nu eram amatoare de aşa ceva, dar auzisem nenumărate discuţii şi, nu de puţine ori, în patrulările cu plutonul meu de dinozauri întâlneam ba un soldat, ba altul, încercându-şi norocul. Dacă nu mă-nşelam, văzusem chiar înainte de-a mă prezenta la raport silueta îndepărtată a soldatului Timy Slade ieşind pe la punctul de control. Chiar dacă încerca să le-ascundă, i-am văzut clar undiţele, aşa că mi-a fost uşor să-mi dau seama încotro se-ndreaptă. Plecase pe jos pentru că lacul se afla la doar şase kilometri depărtare şi, chiar dacă i-ar fi fost mai uşor c-o motocicletă gravi, acestea se eliberau numai pe bază de semnătură, pentru misiuni importante, şi cu greu ar fi putut motiva că prepararea unei saramuri de biban era o misiune importantă.

I-am făcut semn Clarei să mă lase pe mine prima şi, cu o uşoară pufnitură de nemulţumire, în cele din urmă s-a conformat, iar eu am accelerat Gravi-motocicleta până la 20 de kilometri pe oră, viteză la care era suficient de silenţioasă ca să mă pot apropia în linişte de lac.

Pe Timy Slade nu-l ştiam aşa de lacom: înşirase de-a lungul lacului nu mai puţin de cinci undiţe, iar într-un vas cu apă avea deja prinşi vreo trei-patru bibani destul de mari. Auzisem vorbe despre Timy Slade, dar îmi trecuseră pe lângă ureche. Profitând de serviciul lui lejer de la intendenţă, se ocupa cu pescuitul mai mult decât ar fi fost cazul şi-şi vindea surplusul de peşti camarazilor din tabără.

Ei bine, din prada de azi n-avea să vândă nimic, deoarece Clara, neprotocolară ca de obicei, a răsturnat găleata şi-a înghiţit cei câţiva peşti cu mişcări rapide, pe nerăsuflate.

— Hei! a protestat soldatul. Ţine-ţi monstrul în lesă! Mi-a halit tot ce-am pescuit azi.

Am coborât lângă el de pe motocicletă şi i-am spus:

— Poți să raportezi colonelului dacă nu-ți convine.

Timy Slade a zâmbit strâmb şi-a spuse:

— Ştii bine că nu te pot raporta. Dar am eu ac şi de cojocul monstrului.

C-o mişcare bruscă a scos pistolul cu electroşocuri din buzunar. Şi-apoi totul s-a desfăşurat prea repede ca să mai pot reacționa. Clara, c-o viteză pe care nu i-o bănuiam, a mai făcut un pas spre soldat şi-a pus gheara enormă peste el, imobilizându-l. În general se spune că tiranosaurii nu pot sta într-un singur picior, dar Clara se descurca binişor. Stătea într-un picior, iar cu celălalt îl imobiliza pe Timy Slade. Nu stătea prea comod şi mi s-a părut că-i într-un echilibru precar şi, din când în când, se sprijinea şi pe piciorul al doilea pentru că soldatul se înroşise la față încercând să se elibereze.

— I-ați monstrul de pe mine, a gâfâit el. Ştii bine că nu poate să-mi facă nici un rău.

Clara a întors şi ea capul spre mine şi-a gâlgâit ceva confuz. Dinozaurii n-aveau gâtul înzestrat cu corzi vocale, la fel ca cele mai multe dintre animale, dar uneori, exact ca acum, mi se părea că dinozaurii mei încearcă să depăşească cumva acest impediment, modulându-şi sunetele într-un mod aproape inteligibil.

Aproape m-a făcut să uit de soldat şi-am ascultat atentă:

— Gli-cat, mi s-a părut că spune şi, văzând că nu înțeleg, a scos supărată unul din răgetele care înspăimântau pe oricine le-auzea, cale de kilometri întregi, numai că de data asta era modulat într-un mod înspăimântător: GLLLIIII- KAAAT!

S-a apropiat şi Linda şi, împingându-mă uşor cu botul ei imens, a spus ceva mai inteligibil:

— Delikat!

Apoi, aplecându-şi capul într-o parte, a repetat aproape cu duioşie:

— Delikat!

Parcă învățând de la Linda, Clara a repetat şi ea, de data asta mai clar:

— Delikat!

În cap am auzit iar zumzăitul şi-o voce pătimaşă mi-a spus:

— Da, da, Delikat!

Timy Slade se zvârcolea neputincios sub greutatea piciorului imens al Clarei. La un moment dat chiar a reuşit să se elibereze pe jumătate, dar Clara l-a prins din nou sub piciorul prevăzut cu gheare imense, fără să-şi dezlipească ochii de la mine.

— Delikat, a spuse iar Clara şi-am simțit un fel de nerăbdare în răgetul ei.

—*Delikat! Delikat!* s-a auzit iar vocea nerăbdătoare din mintea mea şi zumzăitul a căpătat o intensitate insuportabilă.

— Spune-i să-mi dea drumul, a gemut Timy Slade, dar eu deja nu-l mai auzeam, cutremurată de ceea ce tocmai se petrecea.

Dinozaurii vroiau să-l ucidă pe Timy Slade, dar nu puteau s-o facă datorită condiționării şi-mi spuneau mie să le eliberez de angajament.

Am privit spre soldat şi, ca în transă, am spus:

— DELICAT, Clara! şi-nainte de-a termina de spus comanda, dinozaurul l-a eliberat pe Timy Slade care s-a ridicat grăbit în picioare. Mi-am întors ochii înainte de-a vedea cum Clara îi retează capul soldatului. Am auzit doar zgomotul înfiorător al oaselor zdrobite.

Zumzetul din mintea mea a încetat brusc şi papilele gustative au început brusc să-mi freamăte de plăcere, ca şi cum aş fi gustat ceva ce-mi doream de multă vreme fără să ştiu. Când am realizat la ce anume salivez, aproape m-a apucat greața. M-am mai depărtat câțiva paşi şi senzația a dispărut.

De data asta, celelalte fetițe n-au mai aşteptat comanda mea şi-au început alături de Clara să-l mănânce pe cel ce fusese Timy Slade. N-o făceau deloc lacom, ci încet, privindu-se una pe alta ca într-un ritual ciudat.

După ce-au terminat, am luat hainele pline de sânge, arma, găleata în care fuseseră peştii şi ce-am mai găsit pe-acolo, le-am legat toate la un loc şi, urcându-mă pe motocicleta Gravi, am mers până aproape de mijlocul lacului şi-am aruncat totul în apă. În timp ce priveam cum se scufundau în apele liniştite ale lacului ce mai rămăsese din cel ce fusese un afurisit de soldat, mi-am dat seama că trecusem un prag şi că, de-acum încolo, nu mai puteam da înapoi. Abia acum devenisem cu adevărat complice la crima făcută de dinozaurii mei.

Am plecat mai departe în patrulare, pentru c-aş fi dat de bănuit dacă m-aş fi întors prea devreme în tabără. Tot drumul am condus absentă motocicleta, obsedată de-o singură întrebare: oare cum ar fi reacționat dinozaurii mei dac-aş fi refuzat să le dau ordinul să-l ucidă pe Timy Slade?

Va urma...

RYAN CLIFFORD
COMBAT TEMPORAL

Military Science Fiction

Ryan Clifford

COMBAT TEMPORAL

Traducerea: UnCris

EPISOD 06

20

Înaltul Comandament German
1 iulie 1940

— Da, domnule, *Kanalkapf*[1] decurge bine. Scufundăm vase la fiecare ieșire. Deși avem resurse limitate, continuăm să testăm apărarea britanică. Avem o imagine bună a timpilor de răspuns, iar *Bf*-109 al nostru se dovedește a fi foarte eficient.

Oberst[2] Theo Osterman transmitea la Comandament raportul săptămânal. Desigur, întotdeauna era transmis prin mesaj codificat, dar comandantului său îi plăcea să discute personal problemele. Iar lui Osterman nu-i displăcea să fie mesagerul unor vești atât de bune.

[1] Kanalkapf – Bătălia pentru Canal - numele german dat unei serii de lupte aeriene dintre Luftwaffe și RAF deasupra Canalului Mânecii, ce au reprezentat debutul Bătăliei pentru Anglia în iulie 1940.
[2] Oberst – grad militar în Germania și alte câteva țări de limbă germană și Scandinavia (cod NATO OF-5); echivalent *colonel*.

— Adevărat, domnule, bătălia pentru obținerea supremației aeriene ne este favorabilă. Britanicii nu pot învinge. Dacă avioanele lor rămân la sol, le scufundăm multe nave fără probleme. Dacă decolează în alarmă, le doborâm sau le avariem. Radarul lor este inutil și de multe ori noi îi surprindem și închidem capcana. *Stukas*[3] își fac treaba admirabil. Într-un cuvânt, tactica noastră *Freijagd* (vânătoare liberă) este cea mai eficientă. Serviciul de Informații ne-a comunicat că piloții britanici au puțini înlocuitori. Este doar o problemă de timp până ce vor accepta înfrângerea. Și, desigur, n-au nici un *răspuns* pentru „Spezial-Gruppe” a noastră.

— Ai grijă ce scoți pe goarnă, Osterman. Încă un cuvânt în plus și ai să fii în budă.

Telefonul de la Berlin a fost trântit în furcă, iar Osterman a fost lăsat să mediteze la scăparea sa prostească. Avionul reactiv secret *Me*-262 – poreclit *Blaue-Tod* (Moartea albastră) – provoca o grămadă de pierderi în RAF. Iar ei habar nu aveau ce este sau de unde vine. Lovea cu precizie mortală și dispărea înainte ca ei să știe ce i-a lovit. Totuși, *Oberkommando* era foarte secretos în legătură cu acest avion. Dacă britanicii știau mai multe despre el, ar fi făcut tot ce le-ar fi stat în putere să-i găsească bazele terestre și să distrugă această puternică armă. În prezent existau șase avioane operaționale și alte douăzeci și patru urmau să intre în serviciu până la mijlocul lui iulie. Datorită acestei arme noi, fantastice, va cina în Londra înainte de Crăciun!

21

Middle Fleckney
1 iulie 1940

Todd s-a ridicat din scaun, și-a scos casca de zbor și a lăsat-o să cadă în cockpit. O scară portabilă a fost sprijinită de laterala avionului, așa că Todd a coborât cu ușurință pe podeaua hangarului. Pe când îl căuta din priviri pe tatăl său, cu intenția de a-i spune pe șleau tot ce avea în minte, *gentleman*-ul mai în vârstă ce se afla lângă AVM a întins mâna spre el și s-a prezentat.

— Bună dimineața, *Wing Commander*, tatăl tău și cu mine am avut o conversație extrem de lămuritoare.. Nu vrei să ni te alături?

[3] Junkers Ju 87 - Stuka (*Sturzkampfflugzeug* = bombardier în picaj) - putea să intre în picaj controlat, având astfel ținta mereu în vizor și trimițând bombele cu o precizie mult mai mare decât ar fi făcut-o oricare alt bombardier clasic.

Todd i-a prins mâna și a scuturat-o fără vlagă. Pentru prima dată în viață Todd nu-și găsea cuvintele. Acest *gentleman* în vârstă părea a fi marele Winston Churchill – Prim Ministrul Marii Britanii în vremea războiului. Dar cum era posibil? Era mort de mai bine de douăzeci și cinci de ani.

Cu toate aceste, se părea că el este.

PM se întoarse îndreptându-se către un birou aflat în colțul îndepărtat al hangarului. Todd l-a urmat pe tatăl său, după ce acesta i-a făcut un semn cu mâna. Li se alătură și un ofițer superior din RAF. În timp ce mergea, Todd privea prin hangar și-i putea vedea pe ceilalți camarazi ai săi că au fost adunați în grup și forțați să se așeze pe jos, la celălalt capăt al hangarului, cu mâinile pe cap și păziți de soldați bine înarmați.

Se uită înapoi la Stumpy la timp ca să-l vadă ignorând ordinul unuia dintre gărzi și plasându-i un croșeu de stânga care îl trimise la podea pe soldat – tipic pentru omul ăsta! Imediat a urmat *click-clack*-ul închizătoarelor ce introduceau cartuș pe țeava carabinelor, iar Stumpy a înțeles că e vorba de avertismentul final și a ridicat mâinile în semn de predare.

— *Wing Commander*, nu fi neliniștit, nici unul dintre oamenii tăi nu va fi rănit – atât timp cât sunt cooperanți.

Nefiind sigur că aceasta se va întâmpla, a strigat un ordin către grupul așezat pe podea.

— Barcaly, preia comanda, folosește-l pe „Walter P” ca ajutor.

PM s-a oprit din mers și l-a prevenit pe Todd.

— *Wing Commander*, apreciez eforturile voastre de a opune rezistență, dar te asigur – nici unul dintre oamenii tăi nu va avea de suferit – îți dau cuvântul meu!

Todd nu a putut rezista tentației…

— Cuvântul unui mort, mișto!

— Te asigur, *Wing Commander*, că sunt cât se poate de viu și intenționez să rămân așa în viitorul apropiat.

Todd și-a privit tatăl care-și îndemna pe tăcute fiul să nu mai spună nimic. Și-a acceptat înfrângerea și a continuat să meargă spre birou. Hangarul avea cam patru sute de *yarzi*[4] de la un capăt la altul – mai mult decât suficient pentru avioanele sale. Dar de ce erau aici – și, mai ales, ce căuta el, Todd, aici?

Au ajuns în birou după un minut de mers. În interiorul golaș se aflau doar o masă cu patru scaune. După ce s-au așezat cu toții, bătrânul *gentleman* a început să vorbească.

— Înainte de a începe, *Wing Commander*, cred că aici este cineva cu care ai vrea să te întâlnești.

[4] Yard – unitate anglo-saxonă pentru măsurarea lungimii egală cu 3 feet / 36 inches / 0,9144 m.

Todd s-a uitat dezorientat la PM, apoi la tatăl său. AVM a făcut un semn către ușa din spate. Acolo, mama sa, Constance Morrissey, stătea zâmbind fiului său.

— Mamă, cum ai ajuns aici? Tată, ce se întâmplă? Ce dracu se-ntâmplă?

Air Marshal i-a cerut să se calmeze.

— Todd, te rog să accepți realitatea că mama ta se află aici pentru un motiv foarte bun, care se va clarifica din plin în cele ce urmează. Dar să le luăm în ordine. Să-l lăsăm pe PM să-și spună rolul său. Îți garantez că ceea ce facem noi aici este de o importanță absolută.

Air Marshal s-a întors spre Churchill, arătându-i că acum erau cu toții gata să-l asculte. Mama lui Todd s-a așezat în spatele încăperii fără să vorbească.

— *Wing Commander* Morrissey, sunt Winston Churchill, Prim Ministrul Marii Britanii, iar astăzi este 1 iulie 1940. Fie că-ți place, fie că nu, aceasta este realitatea. Faptul că te gândești că visezi este irelevant. Eu sunt real, acest hangar este real și situația în care tu însuți te afli este FOARTE REALĂ. Poți fie să accepți dumneata realitatea, fie putem să te închidem noi într-un sanatoriu de boli mintale, pentru că acolo vei ajunge dacă vei încerca să explici situația unei terțe părți. Totuși, mi-ar părea foarte rău să te pierd, dar n-am timp să aștept ca să raționalizezi situația. S-A ÎNTÂMPLAT – ACCEPT-O și vom merge împreună umăr la umăr.

Todd și-a privit rugător tatăl, care făcu doar un scurt comentariu.

— Todd, ascultă și acceptă. Aceasta este cu adevărat realitatea.

* * *

Era prea mult pentru Todd. Ce căuta mama sa aici? Cum a ajuns aici? Prim Ministrul a continuat încercând să răspundă întrebărilor sale.

— *Wing Commander*, apariția mamei dumitale trebuie să fie șocantă, dar pot să-ți dezvălui că era destinată să fie aici. Dacă n-ar fi fost ea, nici unul dintre voi nu ați fi fost aici, iar în zece ani toți din această țară ar fi vorbit germana.

Te rog, lasă-mă să continui, *Wing Commander*. Trebuie să fii pus la curent cu întreaga situație, deoarece avem nevoie de dumneata ca să-i convingi pe oamenii ce-i comanzi. Și ca să scurtăm povestea, mama dumitale – și tatăl – au conspirat ca să vă aducă pe toți aici. Tatăl dumitale a explicat situația ca fiind de tip „Cauză și efect” – conform căreia o situație a fost cauzată de cineva ce interferează cu „linia temporală” – indiferent ce-o mai fi și asta! În concluzie, ați fost aduși aici pentru a face o treabă. Această țară se află în mijlocul unei încleștări teribile și mortale. Șansele împotrivă sunt mari, marja de eroare este minimală, iar cele puse în joc au o valoare infinită. Avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem primi și, ca să fiu sincer, apariția voastră este o mană cerească! Forțele răului se află la ușa noastră, iar noi trebuie să le înfrângem. Dar puterea lor este mult, mult prea mare pentru noi.

Armata germană este pregătită să ne invadeze, iar aviația lor ne sugrumă încet căile de aprovizionare. Aviația noastră – și așa insuficientă – este continuu redusă în confruntările aeriene cu *Luftwaffe*, chiar și în timp ce stăm de vorbă.

— Scutiți-mă de lecția de istorie, am învățat astea la școală, deveni Todd nerăbdător.

— Lasă-mă să continui. Ceea ce probabil nu ai învățat la școală, *Wing Commander*, este faptul că germani au construit o armă nouă, teribilă – nume de cod *Blaue-Tod* – care surclasează de departe avioanele din dotarea RAF. Dowding, aici de față, este bulversat de acest diavol care lovește și dispare. Pe scurt, Germania a fabricat un avion de vânătoare cu reacție. Acum este operațional, iar până la sfârșitul lunii vor avea două *squadrons* cu care să se năpustească asupra noastră. Dacă reușesc să distrugă RAF, atunci, cu siguranță că va urma invazia și Hitler va asista în Pall Mall[5] la Bonfire Night[6].

Și acum e momentul în care tu intri în scenă – noi… de fapt, țara ta… avem nevoie de tine și de mica ta forță ca să ne ajute în luptă și să înfrângă amenințarea nazistă. Trebuie să întârziem intrarea în producție curentă a acestui avion, ca să putem mobiliza toate forțele noastre în vederea atacului. Momentan nu avem resursele, și se pare că forța ta trebuie să joace rolul Îngerului Răzbunător.

Todd era așezat, cu capul între mâini și doar a privit în sus, către PM, când acesta a terminat.

— OK, OK, OK. Să presupunem că accept această situație dea dreptul suprarealistă și mă hotărăsc să vă ajut. Dar ce va fi cu oamenii din hangar? Ce va fi cu familiile lor – se vor întoarce la viața lor din 1992? Sau vă interesează doar să-i asmuțiți asupra lupilor? Este dreptul lor să decidă. Nu-i așa?

AVM Morrissey a fost cel ce i-a dat răspunsul lui Todd.

— Todd, problema este rezolvată. Un set de fenomene meteo similare va avea loc pe opt septembrie. Fenomenul meteo care ne-a adus aici ne va transporta înapoi la acea dată, la aproximativ ora 0945. Ne putem organiza ca la acel moment să fim decolați și – cu ajutorul lui Dumnezeu – vom ajunge cu toții înapoi. Oricum, dacă nu reușim, putem face avere pariind pe viitoarele rezultate sportive.

Această ultimă remarcă l-a înfuriat și mai mult pe Todd.

— Cred că remarca aceasta „la mișto” este total nepotrivită – e vorba despre viețile oamenilor implicați.

Mama lui Todd, care în tot timpul discuției rămăsese tăcută, încercă acum o explicație.

---

[5] Pall Mall – o stradă din City of Westminster din Londra. Numele provine de la un joc cu mingea, foarte popular în sec XVII.

[6] Bonfire Night – manifestări de celebrare a faptului că regele James I (1603-1625) a supraviețuit unui atentat (5 nov 1605).

— Todd, ascultă-mă cu atenție. Tatăl tău și cu mine ne-am pregătit întreaga viață de adulți pentru această zi. Ca adolescentă l-am căutat pe Henry și am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să-l cunosc social și apoi să mă mărit cu el. Făcea parte din RAF și a fost datoria mea să mă asigur că va ajunge pe o poziție ierarhică de unde să poată manipula evenimentele. Nu din întâmplare s-a aflat tatăl tău implicat în controlul Proiectului *FlyPast*. Treaba a fost aranjată cu grijă. Ca și copil am fost implicată în activitatea desfășurată de tatăl meu în timpul *Bătăliei pentru Anglia*. Pe parcursul acelor zile mi-am dat seama că mi-a fost destinat să coordonez acest plan. Este în joc viitorul lumii occidentale – iar eu una sunt pregătită să-mi sacrific viața pentru aceasta. Dar nu va fi necesar. Așa cum a planificat lucrurile tatăl tău, ne putem întoarce cu toții înapoi pe opt septembrie. Cu siguranță, poți să aștepți opt sau nouă săptămâni și să ne dai o mână de ajutor!

PM s-a ridicat în picioare și i-a oferit locul lui Lady Morrissey, în fotoliul mult mai confortabil. Ea s-a așezat, suspinând tăcut în batistă.

PM continuă:

— Ei, *Wing Commander*, acum știi la fel de mult ca și mine. Îți vei face datoria patriotică?

Înainte de a putea răspunde, l-a întrerupt zgomotul unui foc de armă venit din exteriorul biroului. Au alergat cu toții afară. Todd își jucase neatent jokerul. Îndemnul adresat lui Barclay Hunt, *Wing Commander*-ul echipajelor ADV l-a determinat pe acesta să acționeze „întocmai și la timp” cu ajutorul lui „Walter” – mai bine zis „Walther” – și să neutralizeze gărzile. Membrii echipajelor aflate în misiuni de luptă erau dotați cu pistoale Walther PPK ținute sub vesta de salvare.

Absolut pe neașteptate, echipajul capturat și-a scos armele din toc și, la comanda lui Hunt, le-au îndreptat asupra gărzilor surprinse. Mai mult de două duzini de pistoale erau acum ațintite spre gărzi. Hunt trăsese un foc mai mult pentru a-l alerta pe Todd.

Todd a venit în fugă de la celălalt capăt al hangarului. Dar cei doi care-l protejau pe PM i-au strigat să se oprească sau trag asupra lui. Todd s-a oprit scrâșnind, apoi s-a întors cu fața spre PM.

— Se pare că suntem pe muchie, nu-i așa? Poate că acum ne vei asculta? A spus Churchill ce-și menținea aparent aerul calm.

Dar, în acest moment, unul dintre oamenii din 1992 a sprintat din grămadă spre Todd, pe care apoi l-a depășit, îndreptându-se spre grupul în care se afla PM și, de la douăzeci și cinci de yarzi, a ridicat pistolul ochindu-l pe Churchill. Două împușcături au răsunat și l-au doborât pe asaltator.

Nu a mișcat nimeni – liniștea fiind asurzitoare, până ce a spart-o Todd.

— În regulă, Barclay, lăsați armele. Domnule Prim Ministru, sunt cu dvs. Dacă omul care a murit a putut reacționa în manieră emotivă și violentă într-o astfel de situație, e clar că trebuie să-mi reevaluez poziția.

PM, cu o căutătură confuză în ochi, i s-a adresat lui AVM Morrissey.

— De ce ne-a atacat omul acela? De ce l-a ucis fiul dumitale?

— Pentru că, domnule Prim Ministru, acel om este *Korvettenkapitän* Anton Fisher, atașat RAF din partea Marinei Militare Germane. Tatăl său a fost pilot în *Luftwaffe* în 1940.

* * *

— Va fi înmormântat cu onoruri militare, *Wing Commander*, poți fi sigur de asta. În mod evident, PM încerca să-l consoleze pe Todd. Dar acesta nu era în dispoziție de conciliere. Tocmai își ucisese unul dintre cei mai buni oameni. Realitatea l-a izbit cu toată puterea și s-a așezat în mijlocul hangarului – palid și extenuat de toate cele întâmplate.

PM a preluat iarăși inițiativa. S-a adresat mulțimii de „prizonieri" ce se aflau la capătul hangarului.

— Doamnelor și domnilor. Nu aveți de ce să vă temeți – v-aș sugera să predați armele pentru a preveni repetarea unui asemenea incident. Veți fi conduși cu toții la popota ofițerilor unde vă așteaptă o masă caldă și o explicație.

Nimeni nu s-a mișcat. Soldații și-au ridicat armele și au încercat să le confiște pe ale echipajelor. Era o situație de *Mexican standoff*[7] până ce s-a ridicat Todd și le-a cerut alor săi să facă precum li s-a ordonat. Le-a promis că va obține în curând niște răspunsuri. Mulțimea s-a liniștit, au predat pistoalele și, fără chef, s-au îndreptat către patru barăci antice în care au intrat tăcuți.

PM s-a apropiat de Todd, vorbindu-i cu blândețe.

— Îți mulțumesc sincer, *Wing Commander*, și pentru aceasta, spuse arătând scurt către ofițerul german mort de pe podeaua hangarului.

— Înainte de a discuta cu oamenii, cred că noi doi trebuie să mai vorbim nițel. Trebuie să fiu deplin convins de absoluta dumitale loialitate și cooperare.

Todd l-a privit pe PM drept în ochi, apoi pe Anton Fisher întins mort pe jos.

— Oh, *sir*, cred că puteți fi sigur de aceasta!

* * *

[7] Mexican standoff – o confruntare între două sau mai multe părți în care nici un participant nu poate acționa sau retrage fără a se expune pericolului. Ca urmare, se menține o stare de tensiune strategică, până ce un eveniment extern face posibilă rezolvarea situației.

În timp ce toate acestea se petreceau în hangar, sistemul de securitate britanic a acționat în forță. Până în prezent, în jurul aerodromului fusese desfășurat un cordon de două sute de polițiști militari, bine înarmați. Personalul implicat în Traficul Aerian a fost ridicat și adus la popota ofițerilor din Middle Fleckney.

Cei doi piloți de pe *Spitfire* ce au doborât *Tornado*-ul au fost reținuți la baza lor și aduși și ei pe acest aerodrom. Din fericire, tocmai aterizaseră când a sosit Poliția Militară și i-a săltat înainte de a reuși să povestească despre aventura lor. Soldații înarmați din Home Guard[8] care au păzit avioanele după aterizarea la Fleckney au fost adunați într-o baracă unde așteptau ordine. Churchill deja a hotărât că acești oameni nu vor putea pleca de la Fleckney o bună bucată de vreme. Familiilor lor li se va spune că au fost trimiși undeva pentru antrenamente speciale. Explicația îi va mulțumi pentru moment și va stăvili curiozitatea. Toată aparatura telefonică de la Fleckney era păzită și nimeni nu avea permisiunea să iasă sau să intre în bază fără permisiunea personală a PM.

Această baza militară a fost închisă și cu accesul complet interzis!

Dowding a ordonat ca Baza RAF Middle Fleckney să fie activată și să funcționeze cu minimum de personal posibil. Aceasta va fi baza de operațiuni pentru viitoarele misiuni de zbor ce vor implica avioanele Formației *Purple*. Din fericire, Fleckney a fost folosită prin anii ’30 ca aerodrom de rezervă pentru dirijabile. Avea câteva construcții potrivite, dar care aveau nevoie de o „cosmetizare” considerabilă.

În cele din urmă, dar imediat, trebuiau să se asigure că nici un civil nu a văzut nimic. În anii ’30, Fleckney a fost aleasă tocmai datorită locației izolate, astfel încât civilii curioși să nu constituie o problemă majoră. Exista o fermă la vreo patru mile nord-est, dar asta în mod intenționat. Hutch, fermierul, era folosit ca un fel de gardian semioficial pentru a îndepărta curiozitățile inutile. A fost verificat și prezenta încredere, la fel ca și soția sa și cei doi copii.

Prin urmare, în această după-amiază umedă de început de iulie 1940, la Middle Fleckney se desfășura o activitate febrilă. Churchill era mulțumit de stratul jos de nori și ploaia care țârâia, pentru că i-a ținut departe pe curioși și, probabil, a acoperit sosirea avioanelor reactive. S-a ocupat de orice aspect neprevăzut la care s-a putut gândi în acest stadiu incipient al situației, iar o ședință cu personalul special selectat va avea loc mâine.

Dar deocamdată, prioritatea sa imediată, vitală, era nevoia de a-și subordona componenta umană al Formației *Purple*. Oamenii erau dezorientați, confuzi și extenuați de evenimentele zilei. Aceasta îi făcea labili și potențial periculoși. Acum era sarcina sa le câștige încrederea și suportul de neprețuit în lunile ce urmau.

[8] Home Guard - (initial "Local Defence Volunteers" - LDV) – organizație militarizată de apărare a teritoriului, între 1940-1944. Formată din voluntari inapți pentru serviciul militar regulat (prea tineri, prea bătrâni, rezerviști).

22

Paradoxul temporal

Prim Ministrul tocmai a explicat situația, timp de cincizeci de minute, grupului adunat. Aceștia serviseră un prânz improvizat și nu se aflau într-o dispoziție în care să permită a fi duși cu zăhărelul. Era evident că unii dintre ei pur și simplu nu credeau ceea ce se întâmpla. Alții erau uimiți și tăcuți. Câțiva erau extrem de furioși și protestau zgomotos la abuzul straniu comis de PM. Ei socoteau că toată această punere în scenă era o șmecherie evidentă menită a le testa inițiativa – iar atmosfera începea să se încingă.

Todd a înțeles că trebuie să intervină imediat. Dacă nu-l susținea cu toată convingerea pe PM, situația se putea transforma într-un dezastru cu alte fapte sângeroase. Todd s-a ridicat tăcut, privindu-și oamenii până ce hărmălaia a încetat și a devenit clar că ochii și urechile tuturor erau ațintite doar asupra lui. În acea clipă, Prim Ministrul a realizat pe deplin că Todd Morrissey era o parte vitală a acestei operațiuni.

— Doamnelor și domnilor, vreau să vă spun câteva cuvinte și poate veți avea curtoazia de a mă asculta.

Făcu o pauză de efect.

— Sunt la fel de speriat și bulversat ca și voi. Poate nu ați observat, dar tocmai am împușcat și ucis pe unul dintre colegii noștri – și un prieten personal apropiat – care, cu siguranță, a înțeles ce se întâmplă și a încercat să profite din plin de situație. Trebuie să înfruntăm realitatea dură în care ne aflăm. Dacă acesta este, cu adevărat, un vis, înseamnă că visăm toți – și prin urmare ar fi bine fie să-l acceptăm, fie să ne trezim cu toții! Aceasta este primul obstacol pe care trebuie să-l depășim. Deci, pot să vă întreb dacă este vreunul nepregătit să asculte mai departe, și prin urmare, nepregătit să accepte palma bizară cu care ne provoacă soarta?

Întreaga adunare rămase tăcută. Todd privi în jur, dorindu-și ca toți camarazii să-l asculte în continuare. După ce a trecut un minut întreg, Todd a continuat să vorbească. Tatăl său, AVM, l-a aprobat pe tăcute, înclinând scurt capul.

— OK, am să consider că, momentan, toți vor să asculte în continuare ce am de spus. Bine, atunci voi continua. Da, ne aflăm în anul 1940. Nu, nu înțelegem cum este posibil. Da, ne dăm seama că pare a fi ceva ieșit din *Star Trek*. Nu, nu credem în călătoria în timp. Ceea ce credem noi este irelevant. SUNTEM AICI – și trebuie să acționăm cât mai bine. Nu, aceasta nu este vreo șmecherie sau vreun test sau altceva de genul acesta. E cât se poate de real.

Din audiență s-a ridicat o mână.

— *Sir*, în legătură cu familiile noastre – le vom mai revedea vreodată?

— Mulțumesc pentru această întrebare care, sunt sigur, este în mintea tuturor. Îi cer lui AVM Morrissey să răspundă.

AVM s-a ridicat și s-a străduit să explice cât a putut de bine cum au ajuns avioanele aici și ce oportunitate de întoarcere există pe opt septembrie. A mai subliniat faptul că foarte puțini dintre cei prezenți erau născuți în 1940! A folosit termenul „paradox” și timp de câteva minute a încercat să explice înțelesul acestui cuvânt. Nu prea a reușit, pentru că majoritatea celor ce-l ascultau erau mult prea confuzi pentru a mai înțelege așa ceva! Probabil că până la sfârșitul zilei vor avea nevoie de o vizită la psihiatru!

*

NOTĂ:

Termenul „paradox temporal” a fost utilizat pentru a infirma posibilitatea călătoriei în timp, pentru că teoretic poate rezulta un „paradox”.

Definiție „paradox”:

1) Opinie sau lucru care vine în contradicție cu adevărul general acceptat.

2) Raționament aparent just care duce la concluzii contradictorii, ce nu pot fi considerate nici adevărate, nici false; antinomie.

Și totuși, s-a susținut că nici unul dintre presupusele paradoxuri formulate în povestirile cu călătorii în timp nu pot fi formulate la un nivel precis al fizicii: adică, orice situație dintr-o povestire cu călătorii în timp poate fi interpretată pentru a permite mai multe soluții consistente. Exemplul clasic de paradox temporal este cel al omului care călătorind înapoi în timp, își întâlnește și ucide propriul bunic pe când era doar un copil. Desigur, dacă face asta, el n-ar mai exista ca să călătorească înapoi în timp prima dată! Acesta este paradoxul.

În episodul Star Trek „*The City on the Edge of Forever*”, căpitanul Kirk se întoarce în anii 1930 pentru a se asigura că Joan Collins, ce juca rolul unei activiste pacifiste, chiar moare într-un accident rutier care inițial fusese prevenit de unul din oamenii din echipajul său. Ei s-au întors în timp printr-un Portal Temporal de pe o planetă îndepărtată. La câteva secunde după ce doctorul de pe *Enterprise* plonjează nebunește prin portal, nava spațială de pe orbită dispare. În consecință, Kirk și Spok trebuie să călătorească și ei înapoi în timp ca să prevină supraviețuirea lui Collins –

pentru că ea ar fi prevenit intrarea Americii în război, iar Hitler probabil că ar fi cucerit Europa și ar fi prevenit programul spațial al SUA.

Paradoxul este că odată ce doctorul a salvat viața lui Collins și USS *Enterprise* a dispărut de pe orbită, nici unul dintre ei n-ar mai fi pe acea planetă îndepărtată!

*

Todd, care se ruga să apară acel psihiatru, a intervenit.

— Deci, dacă puteți accepta că ne vom întoarce peste nouă săptămâni, este evident că trebuie să ne menținem avioanele în stare de funcționare pentru a fi gata de plecare. Și oare chiar ne-ar afecta cu ceva dacă ajutăm nițel prezentul efort de război?

Squadron Leader Rick Hill din *Air Defence Team* s-a ridicat în picioare.

— Aș vrea să spun ceva, Todd. Eu unul sunt de acord. Mi se pare că avem șansa unică de a reechilibra balanța istoriei. Dacă nu punem și noi umărul, atunci vom fi irosit șansa de a schimba ceva. Iar dacă suntem uciși făcând-o – asta e! Ne asumăm acest risc de fiecare dată când decolăm – am zburat în misiuni de luptă în Falkland și Kuwait. Repet, eu sunt pentru. Regret că am pierdut deja un echipaj și un avion datorită unei teribile neînțelegeri – dar ce a fost, a fost. Ne vom jeli colegii la timpul potrivit.

Fără grabă, dar cu hotărâre, toți au aprobat dând din cap. Todd putea vedea că a reușit. Se întoarse spre PM cu concluzia.

— Cred că avem nevoie de unele ordine, domnule Prim Ministru. Vă place sau nu – tocmai am devenit parte a Armatei Secrete a dvs!

* * *

Următoarele douăzeci și patru de ore au fost frenetice. Churchill și-a întărit cele spuse anterior, aducând la cunoștință faptul că doar cu numai câteva ceasuri în urmă, pe 1 iulie, o formație de douăsprezece *Spitfire* din *Squadron* 64 au fost spulberate de un atacator nevăzut. A venit de neant și a dispărut fără urmă. Un *Spit* a fost pierdut, iar celelalte împrăștiate. RAF avea o problemă serioasă iar cei din Formația *Purple* erau singurii care puteau fi de ajutor. PM știa că misterioasele atacuri erau efectuate de un tip nou de avion cu reacție și a înțeles imediat că va fi nevoie de un alt avion cu reacție – unul superior, britanic – care să rezolve problema în avantajul Angliei. Această idee a fost confirmată de AVM Morrissey.

Personalul *Purple* a fost împărțit în patru și cazat în cantina-club a ofițerilor. Era cea mai convenabilă clădire și acea spațiu pentru întregul detașament și mai era și liberă de ceva timp. O armată de voluntari a fost adusă să facă curățenie și să

mobileze cu paturi, scaune, mese, dulapuri-vestiar etc. A fost recrutată o echipă de cantinieri adunată de la toate bazele din Anglia de Est – toți militari – și li s-a spus că nu pot părăsi baza până la sfârșitul lui septembrie. Până la ora 8 pm a aceleiași zile, s-a produs un miracol de organizare. Totul era gata pentru venirea celor din *Purple* – iar după ce au făcut-o, o echipă de magazioneri și croitori au trecut din cameră în cameră, luând măsurile pentru noile uniforme. Un reprezentant NAAFI[9] a sosit cu cele necesare toaletei personale, bărbierit, spălat, iar câțiva psihiatri erau gata să ofere ajutor în caz de tulburări mentale induse de călătoria din 1992 – deși habar nu aveau de conceptul călătoriei în timp! O ceremonie funerară a fost planificată pentru a doua zi la ora 10 am, în amintirea celor patru camarazi decedați. De asemenea, Todd și-a convocat ofițerii superiori și a inițiat infrastructura standard pentru un *squadron* RAF. L-au numit *Purple* pentru a evita confuziile. Todd era comandantul *squadron*-ului, tatăl său era comandantul bazei – un fel de – iar fiecare tip de avion avea un ofițer în structura de comandă. Todd era adeptul principiului că o unitate strâns organizată era mai bună decât cinci sau șase grupulețe care trag în direcții diferite.

O altă sarcină importantă a fost consilierea oamenilor. Cu toții erau în stare de șoc și dezorientare, așa că a doua zi la ora 1100, ofițerii au fost instruiți să discute cu fiecare dintre cei aflați sub comanda lor directă pentru a se asigura că sunt OK. Și prin OK, Todd înțelegea „ne dus cu pluta” ca urmare a călătoriei prin continuumul spațiu-timp. Era extrem de probabilă apariția unor consecințe psihologice și emoționale, iar Todd dorea să le identifice cât mai repede posibil. „Doftorii de cap” trebuiau să se ocupe de această sarcină crucială.

Era necesar ca Todd și tatăl său să formuleze un plan de acțiune. Erau o mie de amănunte care trebuiau luate în considerare, unele dintre ele erau absolut urgente. Mai întâi, trebuia executat un inventar complet al echipamentului adus din 1992. Așa că, AVM a prezidat o ședință cu Todd, câte un ofițer de pe fiecare tip de avion, un inginer, un ofițer de la Operații și un controlor de trafic aerian. Mai erau prezenți și reprezentanții echivalenți ai celor din 1940.

Era evident că cele două echipe trebuiau să lucreze în strânsă legătură pentru ca acest plan să funcționeze – sau măcar să aibă o șansă să funcționeze.

[9] NAAFI - Navy, Army and Air Force Institutes – organizație creeată de guvernul britanic în 1921 pentru a se ocupa de nevoile recreaționale ale Forțelor Armate Britanice, cluburi, baruri, magazine, restaurante și alte facilități, în baze și la bordul navelor.

23

Middle Fleckney
2 iulie 140

O echipă numeroasă era așezată în jurul mesei din antecamera biroului Comandantului bazei. *Group Captain* de la Marham fusese detașat la comandă la Middle Fleckney pe durata acestei misiuni. Era o măsură normală, deoarece el a fost omul care a inițiat primul contact cu *Purple*. *Group Captain* Wilfred Johnson avea o față rotundă, fiind genul de om vesel, în vârstă de vreo 35 ani. Un ofițer RAF tipic, așa cum a fost portretizat în filmele de categorie B din anii '50 – dar nu era deloc fraier și a aranjat lucrurile astfel încât să devină pionul principal al întregii operațiuni. Avea o treabă de făcut și s-a apucat de ea. Fără improvizații, fără pauze, fără trageri de timp. Aspectul său jovial și zâmbetul simpatic îl ajutau să depășească situațiile dificile, iar oamenii săi care-l cunoșteau l-ar fi urmat bucuroși chiar și-n iad și-napoi. Era sprijinit de întregul personal de la Marham ce fusese martor ieri la sosirea lui *Purple*, așa că nu a fost necesară exercitarea nici unei presiuni – cu toții erau mai degrabă voluntari decât consemnați!

Știa exact care erau cerințele și a stabilit necesarul de materiale care să completeze inventarul prezentat de Formația *Purple*, identificând rapid pe acelea absolut prioritare.

Ședința inițială a condus-o cu abilitate.

— *Gentlmen*, pentru cei ce nu mă cunosc, sunt Wilf Johnson. Ofițer de carieră cu o experiență de doisprezece ani. Mi-am făcut datoria în Orientul Apropiat și în Extremul Orient – deci am ceva experiență referitor la ceea ce am să vă cer să executați. În primul rând, cred că este important să ne cunoaștem între noi, pentru ca apoi să putem face primii pași pe drumul încrederii unii în alții. Deci, am să rog pe fiecare dintre cei prezenți să se prezinte în câteva cuvinte, ca să ne facem cu toții o idee despre ce am putea face și ce responsabilități ne putem asuma. Și ca să fie foarte clar, vă aduc la cunoștință că Prim Ministrul mi-a dat deplinul control executiv asupra operațiunilor acestei baze aeriene.

„CONTROL EXECUTIV DEPLIN”, a repetat ca subliniere.

— Asta înseamnă că toate deciziile operaționale sau politice pleacă de la mine. Dar nu sunt doar o marionetă precum „amicii” noștri din Germania. Pe cele mai importante le voi discuta cu AVM Morrissey înainte de a fi implementate. Nu pot sublinia îndeajuns importanța și caracterul secret al misiunii noastre. *Gerry* nu trebuie cu niciun preț să afle ceva despre asta.

Întreaga audiență aflată în jurul mesei a fost pe deplin impresionată de stilul său lejer.

— Bine, acum că am băgat în voi frica de Dumnezeu, să-i dăm cuvântul mai întâi lui AVM aici de față.

Fiecare membru al ambelor echipe s-a ridicat și și-a prezentat pe scurt cariera și calificările. Cei din 1940 rămâneau cu gurile căscate ori de câte ori venea rândul unuia din 1992 să dea detalii. Evident, cei din 1940 aveau probleme în a pricepe *ce* și *cum* – tehnologia din 1992 era dincolo de puterea lor de înțelegere – așa că ambele părți aveau destule de învățat.

Acest comitet executiv trebuia să lucreze strâns unit dacă se voia punerea în practică a orice. Echipa din 1940 avea nevoie de puterea de foc, iar cei din 1992 voiau cu disperare să se întoarcă acasă pe data de 8 septembrie. Una dintre cele mai grele situații era evitarea punerii la curent a echipei din 1940 cu evoluția războiului ce urma să aibă loc – sau oferirea vreunui indiciu cât de mic referitor la viitor. Revelarea evenimentelor viitoare ar putea fi dezastroasă, putând corupe ireversibil linia temporală. De aceea, s-a căzut de acord ca cei din 1940 să nu întrebe, iar cei din 1992 să nu ofere informații. Era de sperat că acest compromis va funcționa. Trebuia!

Fără îndoială că principalii *actori* vor deveni buni prieteni. AVM și Comandantul bazei; Todd și OC Ops (1940) – *Wing Commander* Rupert Browning; ATC *Flying Officer* Gloria King și SATCO 1940 – *Squadron Leader* Don Cornell; *Engineering Squadron* Roy Byrd și OC *Eng* 1940 – *Wing Commander* Sid Laine; *Admin Officer* Patsy Jackson și OC *Admin* 1940 – *Wing Commander* George Carpenter.

Și în comitetul comun erau ofițeri superiori de la fiecare tip de avion, *Wing Commander* Barclay Hunt (ADV); *Squadron Leader* Al MacDonald (*Recce*); *Squadron Leader* Al Norman (*Canberra*); *Squadron Leader* Andy Faithfull (VC-10 *Tanker*) și *Squadron Leader* Julie Grant (C-130). Echipa din 1940 îi mai includea pe *Senior Medical Officer*, *Squadron Officer* Hazel Donovan; OC *Security*, *Flt lt* Harold Ross și *Wing Commander* Harry Humphries care vor asigura legătura directă cu HQ 11 Group – (*Group Captain* John Stead).

Acest comitet de optsprezece membri părea a fi prea mare, dar toate părțile interesate trebuiau să fie pe deplin informate. Evident, PM și *Air Chief Marshal* Dowding, *AVM* Park și *AVM* Leigh-Mallory erau membri din oficiu, la fel și unul dintre psihiatri. Așa cum era normal, membrii acestui consiliu executiv vor transmite informațiile și sarcinile de zbor prin ierarhia de comandă obișnuită. Toate planificările strategice vor fi realizate de acest consiliu care se va reuni de două ori pe zi – la orele 0700 și 1900.

Prima lor sarcină a fost evaluarea capabilității și a situației logistice.

S-a constatat că, prin cine știe ce miracol, toate cele paisprezece avioane rămase erau apte pentru operațiuni de luptă. *Lt*. Steve Worthington, care călătorise în C-130, îl înlocuia pe Anton Fisher ca pilot în echipajul 4 de pe bombardierele *Tornado*. Era un australian tânăr în detașare și foarte bucuros să-și execute partea sa

de misiune. Singura potențială problemă rămasă era *Major* Klaus Jung – un pilot olandez detașat. Dar, precum Worthington, și el era extrem de doritor să aibă șansa de a se confrunta cu germanii – mulți dintre înaintașii săi suferiseră cumplit sub cizma nazistă!

Mecanicii nu constituiau nici ei o problemă. AVM Morrissey prevăzuse cu înțelepciune și C-130 transporta destui mecanici pentru fiecare tip de avion care să se descurce în Italia timp de câteva zile. Cei treizeci și patru de oameni vor fi reuniți într-un *flight* de mecanici, comandat de *Squadron Leader* Roy Byrd.

Restul de personal urma să se afle sub comanda lui Todd – inclusiv uluitul *Met Man* Jim Charles – care era absolut debusolat de explicația lui Churchill asupra evenimentelor – unele aspecte critice referitoare la linia temporală nu erau corecte. În consecință, s-a hotărât să solicite o întrevedere cu Todd pentru a discuta anumite nepotriviri privind evenimente istorice – atunci când situația se va mai potoli.

Și dacă situația personalului s-a lămurit, cum rămâne cu echipamentul și – mai ales – cu *gazul*? VC-10 era plin cu combustibil de aviație, dar nu va ajunge pentru opt săptămâni de operațiuni, iar ei aveau nevoie de o anumită cantitate pentru ultimul zbor spre casă. Deși transporta aproape 70.000 kg de combustibil în cele opt rezervoare, acesta ajungea doar pentru aproximativ cincisprezece misiuni de zbor pentru *Tornado*. Mai mult, C-130 utiliza alt tip de gaz. Totuși, consiliul nu prevedea nici un motiv pentru care C-130 și VC-10 să zboare înainte de opt septembrie. Ar fi fost supuși degeaba focului inamic – așa că una dintre probleme a fost rezolvată ușor.

Cu toate acestea, tot vor avea nevoie de ceva combustibil suplimentar procurat de pe undeva – și aici putea PM să fie de ajutor. Le-a adus la cunoștință că RAF experimenta și ea propulsia reactivă – iar combustibilul utilizat ar putea fi bine adaptat pentru uzul avioanelor din 1992. S-a hotărât formarea unei echipe separate care să se ocupe de această sarcină. Uleiurile precum și alte fluide necesare se găseau din plin, iar oxigenul lichid nu era nici el o problemă. C-130 avea la bord și un alt tip de „consumabile” precum rachete aer-aer, proiectile și bombe – iar echipa 1940 a precizat că se pot adapta bombele lor la avioanele 1992. Una peste alta, era o situație satisfăcător de rezonabilă și, cu multă muncă și efort, putea fi posibilă neutralizarea amenințării Germaniei naziste.

Imediat ce problemele de logistică și personal au fost identificate și repartizate spre rezolvare, venise timpul pentru securitate și tactici. RAF Middle Fleckney se afla la șase mile sud de RAF Marham. Marham era o bază

mică, doar pentru misiuni de recunoaștere și pentru zborurile ciudatelor Lysander[10] ce decolau de pe pista sa neamenajată. Avea doar personalul minimal, redus și mai mult prin detașarea multora la Middle Fleckney. Mai mult, pista de la Middle Fleckney era aproape paralelă cu pista principală de la Marham, așa că avioanele 1992 nu ar fi fost niciodată nevoite să o survoleze. Deci, RAF Marham nu constituia o problemă de securitate serioasă și putea fi lăsată să-și continue activitatea sa de bază. Singura schimbare minoră în Operațiuni trebuia să fie introducerea unei proceduri stricte la sosire/plecare care să țină ochii curioși departe de activitatea de la Middle Fleckney.

Cu toate acestea, ruta de plecare de la Middle Fleckney trebuia să fie aleasă cu grijă deosebită. Deși în 1940 nordul Norfolk-ului era destul de nepopulat, avioanele din 1992 erau foarte zgomotoase și ușor de observat. N-ar fi durat prea mult până ce ar fi început să se adune reclamațiile. Middle Fleckney nu trebuia să atragă asupra sa o atenție nedorită. A fost aleasă datorită locației sale izolate în anii ’30 când Britania făcea experimente cu dirijabile. Drept urmare avea în jurul ei o zonă liberă de 12 mile în care nu locuia nimeni. Această zonă era patrulată acum de o Forță Specială din Poliția Militară absolut hotărâtă să țină la distanță pe băgătorii de seamă prea curioși. Familiilor lor li se spusese că polițiștii au fost trimiși pentru trei luni în Scoția la o instruire specială. Polițiștilor li se spusese că trebuiau să protejeze un proiect vital pentru efortul de război. Ceea ce, desigur, chiar făceau.

Singurul locuitor din raza celor 12 mile era un fermier-pădurar pe nume Willie Hutch. Trăia în ferma sa aflată la vreo opt mile de aerodromul Middle Fleckney și era angajat de Ministerul de Război ca să se asigure că nimeni nu se va aventura în josul drumului lângă care se afla ferma sa. Era singurul drum către Middle Fleckney și era blocat cu o poartă imensă de lemn. Acum, zona era patrulată și de polițiști solizi. Se luase decizia ca Willie și familia sa să fie lăsați să rămână pentru că mutarea lor ar fi stârnit zvonuri nedorite.

Un alt avantaj era faptul că șoseaua ce se îndrepta spre vest avea 6589 picioare (~2.000 m) și era potrivită pentru uzul tuturor avioanelor din 1992. Însemna că traiectoria de zbor se extindea la 16 mile în care nu se apropia la mai puțin de 5 mile de vreun sat sau fermă. Deci, atât timp cât avioanele, după decolare, se înscriau pe o pantă puternic ascendentă, existau puține șanse să fie detectate vizual. La fel, dacă la aterizare veneau în picaj abrupt din aceeași direcție, expunându-se cât mai puțin posibil. Direcția vântului putea fi o problemă, dar pentru că era mijlocul verii, șansele unei brize puternice erau mici. Faptul a fost subliniat de Jim Charles – *Met Man* în 1992 – care a confirmat că în sudul Angliei s-a înregistrat o vară fierbinte. Totuși, pe cât își aducea aminte cea mai mare parte din iulie a fost umedă și cețoasă

[10] Westland Lysander – a fost avion britanic de legătură/observație. Deoarece necesita o pistă neamenajată și extrem de scurtă pentru decolare/aterizare a fost folosit intens în operațiunile clandestine din Franța ocupată.

– așa că vremea s-ar putea să asigure și ea ceva camuflaj pentru primele zboruri ale avioanelor 1992.

Din nefericire vremea bună ridica și ea probleme. Plafonul jos de nori putea fi camuflajul perfect pentru avioanele 1992 și ultraperformantele lor sisteme radar de bord. S-a făcut sugestia ca operațiunile de zbor să fie restricționate doar la perioada de noapte – dar a fost respinsă pe motivul că majoritatea atacurilor germane au avut loc pe timpul zilei. Zborurile de bombardament și recunoaștere urmau să fie executate numai noaptea – dar avioanele de vânătoare probabil că vor trebui să zboare ziua. Însă, situația va trebui să fie reevaluată pe măsură ce luptele vor progresa.

Până la sfârșitul celei de-a doua zi, a fost efectuată o grămadă de muncă utilă. Cea mai pare parte din personalul 1992 s-a obișnuit cu situația și aștepta să vină 8 septembrie când vor încerca să se întoarcă acasă. Consiliul executiv a schițat un plan pentru acțiunile de luptă și spera să-l pună cât de curând în practică operațională. Tehnicienii au solicitat o zi pentru a pregăti avioanele și s-a hotărât lansarea unei patrule de *vânători* poimâine – pe 4 iulie 1940.

* * *

Chiar dacă Todd a lăsat-o mai moale începând să-și accepte soarta temporară, nu se putea abține să nu se gândească la infernul pe care l-a lăsat în urmă, în 1992.

Evident, când 15 avioane, toate având IFF[11] în funcțiune pentru a ajuta monitorizarea prin radar a poziției lor, dispar brusc și inexplicabil, rahatu' e cât casa. Timp de câteva săptămâni sunt, au fost desfășurate căutări extensive. Royal Navy a cercetat adâncurile mării pe o arie largă dar n-au descoperit nimic. Presa a avut un subiect gras. Teoriile ce mergeau de la o dezertare în grup la răpirea de către extratereștri ca în Triunghiul Bermudelor, sau mușamalizarea de către Guvern, au umplut ziarele multe luni, dar până la urmă, toți membrii Formației *Purple* au fost declarați morți. Familiile lor au beneficiat de măsuri administrative, au fost activate clauzele de asigurare, dar numai după intervenția guvernamentală.

Un serviciu de comemorare a fost organizat și unul dintre cele mai mari mistere ale timpurilor moderne a fost pretext pentru multe cărți și romane pline de speculații.

Însă, Todd și camarazii lui au fost binecuvântați neștiind nimic despre durerea și suferința familiilor lor – deși, AVM *Sir* Henry Morrissey avea o imagine destul de bună a ceea ce s-a întâmplat.

[11] IFF – Identification Friend or Foe – sistem de identificare a avioaneloe amice/inamice.

24

3 iulie 1940

Ziua precedentă din 1940 a fost una ghinionistă pentru forțele aeriene de apărare și mai ales pentru încercările de tranzit ale Canalului, în principal al transportoarelor de cărbune. Deși radarul a detectat o formație de atac ce se îndrepta spre un convoi plecat din Dover, *Spitfire* au fost interceptate de *Bf*-109[12], unul fiind chiar doborât. Germanii au șters-o fără a suferi vreo pierdere. Era evident că cineva din structura de Comandă germană a dibuit o cale de a înșela radarul, și profita de ea.

Churchill a fost bulversat când a aflat de la Dowding că s-ar putea ca Aviația de Vânătoare să fie complet distrusă până la sfârșitul lui august dacă pierderile nu se vor diminua imediat. Cele întâmplate pe 17 iulie au întărit această probabilitate. După o confruntare scurtă, germanii au pierdut cinci avioane – dintre care doar unul a fost de *vânătoare*. Dar RAF a pierdut zece avioane – șase fiind niște vechi Defiant Mk I.. Doar aceste barabafte afumate mai erau disponibile ca Aviație de Vânătoare! Unele dintre ele au reușit să scape datorită sosirii *Hurricane*-lor din *Treble-One*. Nici schimbarea tacticilor de luptă nu au avut efectul dorit, iar pierderile au continuat să crească.

Personalul de la Middle Fleckney a lucrat întreaga zi de 3 iulie și întreaga noapte pentru a se asigura că avioanele vor fi gata de zbor pe patru iulie. Echipajele au petrecut multe ceasuri în sălile de planificare stabilind cu precizie momentele decolărilor și procedurile de recuperare, adnotând hărți și grafice. O frecvență radio VHF separată a fost alocată tuturor avioanelor *Purple* și chiar dacă puteau asculta și pe frecvențele obișnuite ale RAF, puteau transmite doar către ai lor.

Todd a analizat programul de zbor. Cine trebuia să participe la primele ieșiri? Și care ar trebui să fie obiectivele? Ar trebui ca bombardierele să lovească în adâncul

[12] Messerschmitt Bf 109 a fost un avion de vânătoare german din cel de al Doilea Război Mondial, proiectat de Willy Messerschmitt în anii 1930. La vremea sa a fost unul dintre cele mai moderne avioane de vânătoare, având construcție monococă complet metalică, carlingă închisă și tren de aterizare escamotabil. Bf 109 a fost produs în cantități mai mari decât orice avion în decursul istoriei, fiind coloana vertebrală a aviației de vânătoare a Luftwaffe.

Germaniei? Ar trebui ca *Recce* să zboare primele pentru a updata informațiile? Ar trebui ca *vânătorii* (ADV) să-i însoțească pe *Recce* pentru a-i proteja? Desigur, *Tornado Recce* puteau fi echipate cu bombe și rachete – așa că puteau îndeplini cu succes rolul de rezervă-*standby* – în plus se puteau proteja singure în misiuni solo, neescortate. „*Înarmat, Singur și Fără Frică*!" era moto-ul lor. Erau multe, multe opțiuni ce treceau prin mintea lui, iar în final, și-a întors atenția către planificatorii din 1940 pentru a stabili o soluție. Ei cunoșteau cel mai bine situația. Știau cele mai bune obiective ce trebuiau atacate. Ei trebuiau să-i furnizeze informații lui Todd, a cărui echipă de planificare tactică le vor converti în misiuni și le vor aloca echipajelor potrivite.

Totuși, o greșeală pe care Todd căuta să o evite era aceea de a-și supune oamenii unui risc inutil. Cu toții voiau cu disperare să se întoarcă acasă, iar Todd era hotărât să facă tot posibilul ca cei mai mulți dintre ei să supraviețuiască și să reușească să revină. A vorbit cu mama sa în legătură cu subiectul și aceasta l-a reasigurat. Era sigură că fereastra oportună pentru reîntoarcere va fi acolo pe opt septembrie. I-a mai explicat că fereastra îi va readuce în propria lor linie temporală la exact același moment și zi în care au dispărut. De fapt, aparent vor fi trecut doar câteva secunde și nimeni din 1992 nu le vor observa absența. O ușoară pâlpâire pe radar – pusă pe seama furtunii va fi tot ceea ce se va detecta.

În realitate, ea mergea la cacealma. Nu avea cum să știe cu exactitate când va reapărea *Purple* – putea nici să nu fie în 1992! Dar, nu vedea ce ar fi câștigat dezvăluindu-i această posibilitate lui Todd și oamenilor săi.

Cu toate acestea, înarmat cu această „informație" pe care o credea a fi corectă, Todd a devenit mai încrezător că-i va putea duce pe toți, nevătămați, înapoi în 1992.

Totuși, mai trebuia să facă față și realității crude că patru dintre ai săi erau deja morți și că era mai mult decât probabil că vor urma și alte pierderi.

Todd trebuia să pună deoparte această incertitudine din mintea sa și să se concentreze asupra sarcinii principale. Avea o echipă excelentă care să-l ajute și era foarte hotărât să facă tot ce depindea de el pentru a-i duce pe toți acasă.

Va urma...

LUMINITA DOBREA
KRAKSTAR
Cronicile Samirului

Luminița Dobrea

KRAKSTAR
Cronicile Samirului

Texte culese de Luminița Dobrea din paginile învechite de vreme ale jurnalului lui Sonje, Cronicarul Rătăcitor al Samirului și dedicat în întregime celor care încă mai cred în legende, celor cu spirit de învingător.

VI
În liniştea de dinaintea furtunii

Umbră şi lumină.

Alb şi negru.

În posturi semețe, cele două ocrotitoare ale noastre se măsurau din priviri. Siluetele lor parcă decupau un semn heraldic în orizontul fără nori. Platoul muntos pe care poposisem tremura inundat de lumina puternică, albăstrie a soarelui samirean. Razele ajunse la suprafața stâncii încinse plăsmuiau fantasme tremurătoare, şovăitoare. Întregul platou tălăzuia întocmai unei mări iluzorii.

Tiamar urmărea cu încordare un stol de krakstari. Zburau la joasă altitudine într-o vale de la capătul de nord al platoului. Pe muțeşte a arătat spre formele negre suspendate deasupra văii şi mi-a întins un ochean mic pe care-l masca dibaci în palmă. Am cercetat grupul zburător şi printre

bântuitori ai stepei am zărit şi câteva personaje îmbrăcate după moda barată. Străinii aveau capetele complet ascunse sub căşti imense făcute dintr-un material opac.

— Prizonieri? am întrebat în şoaptă.

— Nu cred. Par mai degrabă muşterii spăşiţi. Or fi vrând să cumpere cristalită.

I-am întors o mutră nedumerită cu gând că îmi va spune mai multe, dar Tiamar m-a ignorat cu totul. Scruta cu atenţie convoiul zburător şi mormăia cuvinte greu de înţeles.

— Oamenii guvernatorului… imposibil… Harun? Asta nu se poate…

S-a îndepărtat târâş de marginea stâncii şi a rămas pe gânduri.

— Probleme? am încercat să o smulg din muţenie.

— Se întâmplă ceva ciudat. Harun îi urăşte de moarte pe baraţi… Mă mir că-i însoţeşte atât de… s-a oprit de teamă să nu-şi destăinuie gândul. …Atât de adânc în sălbăticia stepei, a încropit la repezeală o voalare a adevărului.

— Ai idee unde se duc?

Sub impulsul întrebării sprânceana stângă i s-a ridicat ca trasă de un arc. A dus un deget la buze şi s-a răsucit pe călcâie. Cu paşi repezi s-a îndreptat spre krakstarii care păreau că susţin bolta. Am urmat-o fără să mai aştept alt îndemn.

***

— Ce-i cu tine aici? m-a luat la rost Kayam şi, întorcându-se nervos spre Tiamar, a dojenit-o cu jumătate de gură. Te-ai smintit, copilă?

— Poruncă de la Mărita, i-a tăiat vorba Tiamar. Mai bine spune-mi ce se petrece. L-am văzut pe Harun. Însoţea o spurcăciune umflată şi o mână de piţifelnici imperiali.

— Poruncă de la Mărita, a imitat-o răutăcios Kayam.

— Are legătură cu explozia de la palat? Spune drept! Începe războiul… a şoptit îndesat tânara.

— Nu-i timp de explicaţii, am treabă. Amestecaţi-vă printre ceilalţi şi veţi afla. Fiţi cu băgare de seamă.

Ne-a făcut vânt în sus pe scări spre marea sală de unde răzbăteau voci de îmblânzitori şi de străini, probabil aceiaşi pe care îi călăuzise Harun.

În urma noastră se auzea o voce chiţăită care aducea cu scârţâitul unei uşi vechi cu balamale ruginite. Vocea aparţinea unei arătări diforme cu

trupul acoperit de haine zdrențuite. În lumina torțelor părul îi semăna cu un smoc de ierburi lungi de stâncă peste care au trecut prea multe ploi urmate de călduri toride. Obrazul îi părea brăzdat de mii de șanțuri. Doar ochii aveau o strălucire aparte, total nepotrivită cu întregul. Kayam se străduia să o ajute, dar avea parte de împunsături de degete descărnate. Gesturile, glasul, atitudinea femeii îmi aminteau de sărmanii pământeni cu mințile rătăcite pe care-i văzusem cu puțin timp în urmă într-un azil.

— Șahona, a murmurat Tiamar şi a îngenunchiat smerită.

Femeia cu spatele contorsionat s-a oprit lângă noi. A atins fruntea tinerei cu palma bătătorită şi m-a învrednicit cu o privire neaşteptat de lucidă. În ochii cenuşii am desluşit aceeaşi strălucire autoritară pe care o văzusem la țesătoarea din vis. Am plecat fruntea în semn de respect. Mi-a prins bărbia cu degetele noduroase şi mi-a ridicat capul.

— Fruntea sus, tinere cronicar. Fruntea sus! Se apropie vremea secerişului. La tine mi-i nădejdea. Pregăteşte-ți uneltele. Ascute-ți mintea, căleşte-ți trupul şi domoleşte zbaterea fricii. Da, da... se apropie secerişul, a sfârşit îndemnul şi, într-o zbatere de pleoape, privirea i s-a tulburat.

S-a îndepărtat înghiontindu-l nemilos pe Kayam.

Nu ştiam ce să cred. Această creatură nu era nici măcar umbra Şahonei din visul meu. Nu mai pricepeam nimic. Gânduri şi imagini învălmăşite au pus stăpânire pe mintea mea. Care era adevărata față a țesătoarei? Era posibil să existe mai mult decât o Şahona? Apucăturile de babă nebună şi căutătura rătăcită puteau fi regizate cu grijă... Dar, în ce scop? Ce-ar fi avut de câştigat din toate astea? Cui folosea întreaga şaradă?

M-am amestecat printre oamenii din marea sală a lui Arnor devenind martor la un spectacol al absurdului. Îmi părea că întreaga istorie a omenirii a decis să-şi pună soarta în mâinile unei smintite. Şi totuşi... vorbele ei mă urmăreau ca nişte ogari însetați de sânge. Vorbe din care puteam scoate mii de înțelesuri, vorbe spuse într-o clipă de luciditate tăioasă ca o lamă proaspăt ascuțită. Eram conştient că întreaga înfățişare putea fi trucată, cosmetizată, însă vorbele ei spintecau orice îndoială, orice spoială şi pătruneau direct în creier făcându-l să tresalte. Acele cuvinte nu puteau fi emanația aceleiaşi nebune care, cu gheare de cotoroanță, împungea fumul de ierburi care învăluia picioarele statuii lui Arnor şi-l potopea pe baratul buhăit cu cimilituri care mai de care mai încâlcite.

...Ai grij' cu cine te aduni
De vrei tu să domneşti ani buni.
Cum gândul îți e cu păcat,
Nu jindui ce nu ți-i dat
Altminteri vei sfârşi-n adâncuri
Ori cu făptura scrisă-n câmpuri.
Bagă de seamă-n cin' te-ncrezi,
Duşmanii-s mai aproape decât crezi...

Zbaterea zănatică curmată brutal de leşinul fără noimă al bătrânei îmi întărea senzația că totul nu era decât opera unui păpuşar suficient de îndrăzneț şi pe jumătate nebun, dornic să se joace nu numai cu mintea unui barat disperat ci, şi cu mințile aghiotanților plătiți bine să-l păzească. Efectul era colosal. Baratul cu chip transfigurat înghițea profețiile ca pe hapuri amare şi dulci în acelaşi timp. În ochi îi citeam speranța năclăită bine în năuceală. Adus în acea stare ar fi crezut orice, însă nu pricepea o boabă şi furia îi scutura trupul umflat.

Cuvintele ticluite cu grijă lăsau loc de interpretări şi, indiferent de urmări, prezicătoarea îi turnase în urechi suficiente avertismente şi amenințări. Semințele viitorului începeau să-i încolțească în mintea zăpăcită.

Vedeam din ce în ce mai clar dincolo de țesătura groasă cu care îmblânzitorii îşi protejau secretele. Mă aşteptam ca, în orice moment, Şahona să-şi îndrepte spatele şi să arunce de pe cap claia colilie dezvăluindu-şi astfel chipul sfidător.

Şi totuşi nu a fost aşa.

După săpuneala zdravănă aplicată incertului guvernator, țesătoarea s-a retras în peştera ei, la brațul lui Kayam care-i suporta cu stoicism împunsăturile.

Am rămas oarecum dezamăgit. Îmi doream ca această lume pe care abia o descopeream să fie condusă de femeia puternică pe care o văzusem cu ochi de vis sădindu-mi firul vieții în lunga pânză a Samirului. Lipsit de vlagă, mi-am lipit spatele de peretele cioplit grosolan în stânca rece. Am stat aşa până când mulțimea s-a risipit şi statuia Întâiului Îmblânzitor a rămas stingheră în lumina slabă, tremurătoare a câtorva torțe. Pe retină încă mai stăruiau siluetele celor care luaseră parte la cea mai bizară întrunire la care

am avut ocazia să particip. Încă mai învârteam cuvintele Şahonei pe toate părțile când m-a trezit Kayam scuturându-mi violent umărul.

— Copil fără minte, ce cauți tu aici? m-a luat la rost.

Am ridicat din umeri. Tiamar dispăruse de ceva vreme de lângă mine şi eram fără apărare în fața şuvoiului de ocări.

— Ce-a fost în mintea ta? a răbufnit cu năduf.

— Tiamar m-a adus. A spus că are poruncă de la Şahona.

— Femeile astea or să mă aducă-n pragul nebuniei, a murmurat înciudat şi, bombănind ocări numai de el ştiute, m-a înşfăcat de braț. M-a târât după el prin labirintul de tunele şi şi-a domolit bolboroseala abia când am ajuns într-o cavernă joasă luminată de torțe slabe. Imaginea îmi era vag cunoscută, ca un subtil deja-vu. Pereții, în care erau săpate nişe în formă de fagure, erau ticsiți cu cărți şi suluri de hârtie. În mijloc o masă lungă, masivă, era înconjurată de scaune simple, rudimentare. La capătul îndepărtat al încăperii se distingea o formă umană. Kayam mi-a făcut semn să înaintez. Cu inima strânsă am străbătut distanța care ne despărțea. Am ajuns în fața unui bărbat înalt, subțiratic. Fruntea îi era ascunsă în umbra aruncată de gluga pelerinei de stepă. Mi-a venit în întâmpinare păşind cu hotărâre.

— Tot ce se petrece aici, AICI trebuie să rămână, a spus cu glas scăzut şi a scos mâna prin despicătura pelerinei.

Pentru o clipă am zărit o sclipire metalică şi mi-am simțit sfârşitul aproape, dar mâna-i era goală şi nu voia decât să-mi strângă mâna.

— Sunt Harun, fiul lui Nadir. Dacă soarta te-a adus printre noi, atunci ai face bine să o urmezi fără să-i cercetezi motivele.

Din despicătura pelerinei licărirea slabă a unei țesături fine, metalice mi-a atras privirea. Împletitura familiară mă intriga. Mi-o aminteam izvorând din creionul care mi-a purtat mâna pe hârtie cu câteva săptămâni în urmă.

— Straşnică, nu? a spus ceva mai voios şi a dat deoparte pelerina dezvăluind o cămasă de zale fine care irizau violaceu lumina lăptoasă. Amintirile tale vor salva multe vieți. Kayam avea dreptate. Ai sosit la momentul potrivit, nici că se putea mai bine. Funia baraților se apropie binişor de par şi avem mare nevoie de toate minunățiile astea tipărite de timp în sângele tău.

— Copii, gata cu vorbăria, a intervenit Kayam grăbit. Avem treabă. Harun, discul ăsta trebuie să ajungă la doamna pământeană promisă guvernatorului barat. Mesajul însoțitor e simplu: „țesătoarea te cheamă la șezătoare”. Sonje, nu mă întreba de ce, Șahona a hotărât să-l însoțești pe Harun în tabăra baratului fugar. Aripa Zorilor este o bună acoperire pentru tine, în țarcurile năpârcilor sunt mulți krakstari negri înrobiți. Nu veți atrage atenția. Lasă-ți aici traista, de acum mintea îți este carnet de însemnări. Cască bine ochii și rememorează constant tot ce vezi, așa cum te-am învățat. Este singura cale. Fiecare amănunt este util, nu ignora nimic, până și cel mai neînsemnat gândac poate aduce cu sine o molimă năprasnică. Povețele bătrânului au fost întrerupte brutal de Tiamar care, cu sufletul la gură, a năvălit în cavernă.

— Mărita Țesătoare are instrucțiuni de ultim moment. Sonje...

Așteptam cu încordare continuarea care nu mai venea. Priveam cu interes la curierul care s-a răsucit în loc și mi-a ordonat tăios.

— Te miști? Urmează-mă!

Cu mintea golită de orice presupunere, am pășit în coridorul lung la capătul căruia se afla o ușă întredeschisă. Tiamar mi-a făcut semn să intru și a rămas de strajă.

Încăperea scundă în care mă aflam semăna cu orice altă încăpere locuită de îmblânzitori. Aceiași pereți acoperiți de pânza aspră ca de cort, același pat simplu lipit de un perete, aceleași scaune simple și masa luminată de două globuri translucide.

La masă, o femeie purta un meslit peste o bucată de hârtie. Razele albastre intense erau semn că meslitul înregistra. Mi-a făcut semn să înaintez. După ce a terminat de survolat peticul de hârtie s-a ridicat fără greutate și mi-a întins dispozitivul care încă mai purta căldura mâinii ei.

Nedumerirea din ochii mei i-a smuls un zâmbet discret. Nu vedeam nici măcar o urmă a bătrânei zălude. Femeia din fața mea era însăși semeața Șahona pe care o întâlnisem în vis. Doar ochii cenușii erau aceiași cu ai bătrânei prezicătoare. Fără nicio jenă, i-am cercetat obrazul și mâinile în căutarea urmelor de machiaj. Conștientă de scanarea la care era supusă, a spus cu blândețe și fermitate.

— Tinere cronicar, nu-i momentul să despicăm firul în patru. Ochiul furtunii se strânge. După ce va trece vijelia vom avea timp să numărăm firele de nisip adunate sub pleoape.

Am plecat ruşinat privirea arzând de întrebări.

— Nu te ruşina, nu ai făcut nimic rău, din contra, e-n firea ta de cronicar să cercetezi cu grijă, doar că în timpul luptei nu-i timp de poveşti. Va veni şi vremea când vor cădea toate voalurile, până atunci să nu ne abatem de la făgaş. Ai grijă ca mesajul pe care-l porți acum în mână să ajungă la pământeanul Demetros, tatăl Isidorei. Nimeni nu trebuie să ştie, nici măcar Harun cu care vei împărți cărarea. Nu zăbovi în tabăra baratului mai mult de trei zile... de-o faci, nu mai pot garanta pentru viața ta.

A făcut o pauză să se asigure că am priceput avertismentul şi a continuat:

— *Ari'onte varsthi kiamas* sunt cuvintele pe care le vei rosti în urechea ocrotitoarei tale când o vei lăsa în țarc alături de krakstarii înrobiți. Ea va şti ce are de făcut. Acum te du cu bine şi să mi te întorci întreg că mai este cale lungă până s-o potoli furtuna.

Nu am putut lega nici două vorbe. Îmi simțeam limba ca de plumb. Am salutat scurt, după obiceiul îmblânzitorilor şi am ieşit dosind în palmă meslitul. Recitam în gând mesajul pentru Aripa Zorilor.

Ajunşi la suprafață, despărțirea de Kayam şi Tiamar a fost scurtă, golită de cuvinte. Nici unul nu a îndrăznit să întrebe care îmi era misiunea. În timp ce potriveam chinga şeii, Tiamar s-a repezit la Harun şi l-a strâns în brațe cu toată puterea. Bărbatul i-a răspuns cu un sărut tandru, semn că-i împărtăşea sentimentele. Totul pe tăcute, ca-n vreme de război, fără vorbe-n vânt, fără fluturări de mână, fără lacrimi inutile.

Din două zbateri de aripă krakstarii ne-au ridicat în văzduh. În depărtare, un vălătuc bezmetic mătura mărăcinii stepei în lumina slabă a unui apus sângeriu. Purtat în zbor lin de Aripa Zorilor mi-am lăsat mintea să zburde în voie, însă bezmetica îmi repeta obsedant un şir de profeții pe care le descifrasem dăunăzi în liniştea marii biblioteci săpate-n munte.

Urlet de vijelie azi biciuie țărâna
Şi toți ce-i stau în cale vor fi îngenunchiați.
În vânt uşa se zbate. Strigând frânge țâțâna
Şi toți cei împotrivă în colb sunt îngropați.

Cu aripă de tunet războinicul se-naltă
Şi zboară prin rafale cu dor de luptător.
El dibuie vârtejul şi calea îi învață,
Doar călărindu-i unda va fi învingător.

În ochiul roşiatic şi-arată chipul luna,
Mirată de-aşa forță, de teamă, s-a ascuns
Şi din văzduh o cheamă pe Sadria străbuna
Să afle-n ochiul magic taine de nepătruns.
Vâltoarea se-nteţeşte şi munți-n jur scrâşnesc
Şi apa din fântână curând îşi va lua zborul.
În sumbra grozăvie, oase de mort troznesc,
Trecutul cel zănatic îşi gustă viitorul.
Totuna cu-a sa fiară războinicul coboară,
Pe aripi de furtună, în zbor se răsucesc.
Pe chipuri sădesc spaimă când lama o strecoară
În trupul hâd pe care nici morții nu-l bocesc.
Tăcere lasă-n urmă şi piatră lustruită.
Baratul zace-n sânge, mânjit al său veşmânt.
Ochiul căscat se stinge şi groaza-i tipărită
Pe-obrazul pământiu sub giulgiul fluturând.
Războicul se-nalță, în vânt usucă lama
Şi fiara îşi dezmiardă că astăzi l-a-nsoțit.
De sânge ostoită furtuna-şi scade larma
Şi mângâie deşertul cu-n vânt mai domolit.
În altă zi, alt urlet va biciui țărâna
Şi toți cei împotrivă în colb vor fi-ngropați
Şi uşa se va zbate, nebun frângând țâțâna.
Toți ce-i vor sta în cale vor fi îngenunchiați.

***

În ochiul furtunii

Forfota dezlânată din tabăra barateenilor mă călca pe nervi. Harun s-a lepădat de mine de îndată ce am pus piciorul în praful răscolit de sutele de tălpi grăbite ale servitorilor despuiați. Mi-a lehăit în ureche un „fii cu băgare de seamă” şi, după un „ne vedem aici, mâine la asfințit”, s-a amestecat în mulțime.

Printre corturi şi țarcuri umblau bezmetici tot soiul de curteni speriați şi slujitori plini de griji. Mulțimea pestriță se agita aparent inutil dând locului un aspect haotic. Statura semeață a Aripii Zorilor atrăgea cam multe priviri speriate şi am decis că e cazul să caut țarcul unde erau ținute orătăniile celor din tabără. M-am alăturat unui grup de servitori care mânau câțiva krakstari buimăciți de aburii unei fierturi care clocotea într-un vas purtat în spate de un sclav albinos al cărui unic veşmânt era un şorț scurt din piele azurie.

Aripa Zorilor sforăia îngrețoşată lângă mine. Îi simțeam muşchii zvâcnind sub blană. Cu greu se putea stăpâni. Nu ştiam dacă drogul o va afecta şi speram din tot sufletul să-i reziste.

Poteca săpată recent urca printr-o despicătură între stânci, ca mai apoi să se lărgească într-un găvan larg, proteja de pereți înalți. Colbul stârnit de învălmăşeala de aripi şi cozi nervoase se ridica spre cer şi scotea la iveală rețeaua deasă de raze de deasupra țarcului improvizat. Câțiva velsani solzoşi îşi disputau un petec de țărână luminat pieziş de asfințit. Krakstarii căzuți în apatie priveau scena cu detaşare tâmpă. Mă gândeam cu groază că urma să-mi las prietena într-o cloacă infectă şi am vrut să fac cale-ntoarsă însă Aripa Zorilor avea cu totul alte planuri. M-a împins cu botul până am ajuns la peretele opus porții.

Pe o ridicătură de piatră care domina întreaga adunătură de bestii, un krakstar negru, cu coama sură, îşi odihnea bărbia pe labele uriaşe. Apropierea noastră i-a produs un fior violent care i-a străbătut trupul şi i-a crispat fruntea brăzdată de o cicatrice înfiorătoare care se lățea spre ceafă. Cu mişcări lente, încordate, a coborât, s-a învârtit de câteva ori în jurul nostru în căutarea celui mai mic semn de slăbiciune. Aripa Zorilor s-a înțepenit pe picioarele din spate într-o postură sfidătoare. Părea o statuie dăltuită în bazalt. O imagine geamănă s-a strecurat tiptil sub retina mea speriată. O jucărie, meşteşugită de mâinile unor părinți iubitori din prețiosul lemn de traborin, strânsă de o mânuță firavă de copil între cutele unei cămăşuțe de pânză aspră. Un val de linişte adâncă mi s-a revărsat peste suflet. Orice urmă de spaimă s-a risipit ca prin farmec. Ocrotitoarea mea nici nu clipea. Întreaga ei atenție părea focalizată asupra krakstarului oprit în fața ei. Intensitatea schimbului de priviri mi-a dat de înțeles că felinele comunicau la un alt nivel de percepție. Cuvintele încredințate de țesătoare se zbăteau să iasă din mine, îmi ardeau buzele. Am cercetat

împrejurimile. Doar şoaptele vântului se furişau printre umbrele lungi în ultimele clipe ale asfințitului…

Ari'onte varshti kiamas…

Zeci de fiare înaripate s-au scuturat din amorțeala bolnăvicioasă şi s-au adunat în jurul nostru. Trupuri încordate înaintau cu aripile întinse sfidător către cerul zăbrelit de razele păgâne.

Ari'onte varshti kiamas…

La auzul vorbelor sacre, Aripa Zorilor a slobozit un chiot ascuțit şi cu un gest războinic a străpuns văzduhul cu ascuțişul aripilor. Ritmul nebun ca de tobe rituale pe care îl simțeam la granița ființei mele nu-mi mai era străin. În spatele retinei se formau imagini zămislite în alte minți. Bătălii străvechi apăreau şi se risipeau în fracțiuni de secundă. Mii de răsărituri şi tot atâtea apusuri erau despicate de aripi semețe până când se topeau în noaptea neagră ca smoala. Lunile se luau la întrecere în goană nebună pe bolta presărată cu stele străine mie. În ritmul tot mai sălbatic care-mi pulsa în vene, din fiecare stea se desprindeau mii de fire şi se împleteau cu miile de fire care urcau din văile şi munții Samirului.

Ari'onte varshti kiamas… am auzit undeva la baza craniului şi din filamentele strălucitoare s-au întrupat Larodne, Sadria, Furia Întunericului şi alți străbuni krakstari. Păşeau cu demnitate pe văluri țesute din milioanele de fire şi coborau din înalturi revărsându-se peste krakstarii oropsiți ca apele vindecătoare.

Ari'onte varshti kiamas… Cuvintele s-au decojit de neştiință şi au prins a lumina în spatele retinei.

Chemăm strămoşii la luptă!

Cuvintele au trecut prin mine ca un torent şi, în fiecare celulă, strămoşii s-au răzvrătit croindu-şi calea spre marea adunare. Vikingi fioroşi şi valkire cu priviri de gheață, înțelepți şi truditori ai ogorului, regi şi sclavi mărşăluiau prin sângele clocotitor. Milioane de glasuri, milioane de revolte, aceleaşi cuvinte strivite între dinți străvezii.

Chemăm strămoşii la luptă… Ari'onte varshti kiamas! Vocile trecutului nu au nevoie de tălmaci. Ele urlă în fapte şi simțăminte. La vreme de mare restrişte, strămoşii Terrei şi străbunii Samirului se răscoală deopotrivă.

O spaimă fără margini m-a luat cu asalt umbrindu-mi judecata. Nu cumva să smintesc ceva… Nu cumva… Un urlet mut de groază s-a înfipt în neant spintecându-l cu lumină. Printre raze, mi s-au strecurat în minte

chipuri cunoscute. Privirile lor liniştitoare au limpezit viziunea şi mi-au ascuțit simțurile. Deasupra neobişnuitei adunări, un vânt năprasnic răscolea văzduhul.

— Furtuna se apropie, a glăsuit fără cuvinte Larodne. A venit vremea să-i vindecăm de otravă pe cei adormiți. Treziți-vă fraților! Leacul este în voi, nu-l căutați aiurea. Luptați!

— Larodne, leacul despre care vorbeşti nu există, s-a burzuluit violent krakstarul cu fruntea crestată.

— Tu, suflet sfâşiat, ți-ai rătăcit de tot înțelepciunea printre aburii veninoşi? Ori ai uitat ce sânge îți curge prin vene? a izbucnit într-o zbatere de aripi Furia Întunericului, dar Aripa Zorilor i s-a opus cu dârzenie.

— Domoleşte-te Furie, otrava care ne-a înrobit a fost adusă de pe meleaguri pârjolite de alți sori. Mi-au trebuit multe îngemănări de luni până să o dovedesc. Nu aş fi reuşit fără el. Adânc, în sângele lui se află leacul.

Am simțit o vibrație în oase şi mii de ochi arzători mi-au străpuns mintea. Mii de voci au prins a se văita dogorindu-mi creierul cu dureri neştiute. Un murmur a străbătut întreaga adunare:

Elion... Elion... războinicul lui Echo...

Creierul aprins de nedumerire traducea singur senzații, sunete, imagini, percepții. Simțeam că sunt strigat pe nume şi totuşi refuzam să răspund. Sadria a înaintat spre mine cu fruntea plecată şi aripile întinse spre cer, unite deasupra capului.

— Nu căutăm să te slăvim, Elion. Nu te ascunde. Eu ştiu că nu eşti un războinic. Puterea ta nu stă în vreun tăiş de spadă. Puterea ta este aici!

Mi-a atins fruntea înfierbântată cu vârful aripii ca de gheață eliberând un şuvoi de lumină care s-a răspândit peste întreaga adunare ca o ceață unduitoare. Gâtlejuri dogorite de otravă s-au ridicat deasupra ceții slobozind chiote de eliberare. Atinsă de ceața vindecătoare, pâcla veninoasă se risipea din ochii aurii lăsând în urmă doar strălucire şi limpezime. Şuvoiul îmi secătuia puterile. Mă clătinam pe picioare fără să simt vreo durere. Fiecare strigăt de eliberare era absorbit de vârtejul din cer şi-i creştea forța. Mânat de aripile străbunilor, vuietul devenea tot mai puternic, tot mai asurzitor. Înconjurat şi torturat de vacarmul bizarei adunări, ochiul calm al furtunii mă atrăgea obsedant, mă chema spre linişte. Am ridicat brațele şi, spre uimirea mea, m-am ridicat deasupra trupurilor răscolite de otrăvuri şi leacuri. Încurajat de privirile străvezii ale străbunilor, am țâşnit

ca o săgeată spre ochiul senin care se căsca tot mai tare în mijlocul furtunii şi se umplea cu străluciri de stele.

***

— Hei, noma, eşti bine?

Vocea şoptită se auzea undeva deasupra mea. Am încercat să deschid ochii. O strălucire albastră mi s-a înfipt dureros în creier.

— Te poți ține pe picioare? Ar fi bine să ieşi din țarc. Văd că te-a năucit bine spurcăciunea asta de drog…

— Nu… eu… care drog?

Două mâini micuțe şi calde m-au smuls din praful țarcului. Printre pleoapele grele am văzut krakstarii scuturându-şi buimăciți capetele. Cu mintea tulbure, m-am lăsat purtat pe poteca dintre stânci până jos, în tabără, la lumină. Abia acolo am reuşit să deschid ochii de-a binelea. Năluca cu mâini calde era o femeie cu o privire ciudată care emana o lumină albăstrie. A dus mâna spre ureche şi a apăsat uşor. Printre degete i s-a strecurat o licărire slabă, la fel de albastră ca şi ochii.

— L-am găsit, a şoptit cercetând împrejurimile. Îl aduc când s-o putea ține pe picioare.

Am scuturat capul şi am vrut să mă ridic.

— Şezi blând. Eşti încă amețit.

— Ce…

— Te-ai cam dat în spectacol… ce naiba ai căutat în țarc după lăsarea nopții? m-a certat cu voce reținută.

Mi-a întins un tub subțire şi mi-a făcut semn să inhalez. Am refuzat-o. Mă gândeam la krakstari. Nu ştiam nimic de soarta lor. Oare au reuşit să scape din ghearele drogului nemilos? Oare tot ce se întâmplase în acel asfințit a fost realitate sau fantasmă creată de drog? Strălucirea albastră mă țintuia cu insistență.

— Credeam că eu sunt nebună, dar văd că sunt alții mai scrântiți ca mine, a spus cu bucurie răutăcioasă în glas.

— Ce vrei să spui?

A arătat spre potecă şi a continuat pe un ton uşor amuzat.

— Krakstarii… şi mie îmi place să-mi petrec timpul printre ei. Sunt creaturi magnifice. Toți mă cred nebună… Implanturile mă ajută să rezist la drog.

— Implanturi… am bâiguit intrigat.

— Mda, țicniții în halate argintii de pe Cepir și-au făcut bine treaba. Lentile bionice, comunicatoare, rețea neurală de precizie... tot tacâmul. Cam tot ce-i trebuie unui pilot pe Samir.

O priveam tot mai perplex. Nu pricepeam o iotă. Mutra mea opacă o amuza teribil.

— Tu chiar ești de pe altă planetă. Chiar ești un noma. Știam eu. În fine, hai să mergem, e târziu.

— Unde?

— Ești așteptat, a spus scurt și m-a săltat cu o forță neașteptată de pe pietroiul pe care mă odihneam.

— Cine mă așteaptă?

— Gata cu întrebările. Tăcere, noma, că te dai de gol, mi-a închis gura pe un ton tăios.

Am urmat-o în tăcere sperând să nu ajung pe mâna soldaților. Pășea cu siguranță printre corturile luminate cu lămpi de inducție și ocolea cu grijă gărzile. S-a apropiat de un grup de curteni și a șoptit ceva unui bătrân. Acesta m-a privit cu coada ochiului și i-a făcut semn femeii să dispară. Cu gesturi temătoare, s-a desprins de interlocutori și mi-a făcut semn să-l urmez în tăcere. Mergea cu pași mărunți, furișați. Se ferea să privească în jur de teamă să nu atragă atenția. Întreaga lui ființă mirosea a frică. Era cumplit. Mă simțeam vinovat. Aveam senzația că dintr-o clipă în alta avea să dispară în cine știe ce vizuină dosnică. Mă întrebam ce misiune ar fi putut încredința înțeleapta Șahona unui individ copleșit de angoase, chinuit de ticurile și smuciturile mușchilor scăpați de sub control. Se strecura printre cei din tabără fără să-i atingă, de parcă se temea să nu ia vreo boală.

Ajuns în fața unui cort, a mârâit cu fălcile încordate un ordin către paznic și m-a împins înăuntru. A scormonit cu privirea fiecare ungher al cortului și după ce s-a asigurat că suntem singuri mi-a făcut semn spre singurul scaun. A desfăcut catarama pelerinei de stepă și, întocmai unui actor care își smulge masca, și-a eliberat chipul de spasmele temerilor. Niciun tic nu-i mai scutura umerii, niciun mușchi dement nu-i mai schimonosea obrazul. Aveam în față alt om. Calmul și stăpânirea de sine se așternuseră peste omul din fața mea care părea cu zece ani mai tânăr.

— Eu sunt Demetros, ai un mesaj pentru mine.

— Dacă mesajul îți este adresat, îl vei putea vedea, altfel ai putea rămâne fără mână, i-am replicat pe un ton sec.

— Băiete, mesajul!

I-am întins meslitul, convins că nu se va activa decât la atingerea destinatarul de drept. L-a apucat fără să clipească şi l-a purtat cu precizie peste o bucată de hârtie. Slovele mărunte, caligrafiate cu finețe s-au înşirat rând după rând.

— Băiete, pregăteşte-te. Pleci în misiune de recunoaştere, a spus simplu şi înainte de a-l putea întreba ceva a ieşit val-vârtej din cort apucându-mă de braț.

M-a purtat prin noapte până am ajuns în afara taberei. Pe o fâşie de pământ slab luminată erau înşirate câteva aparate de zbor de toate mărimile. Fără să stea pe gânduri s-a întreptat către cel mai mic şi mi-a făcut semn să urc. Nu puteam protesta. Privirea aspră îmi țintuia cuvintele. M-am supus. Înainte de a se etanşa învelişul inteligent, Demetros mi-a şoptit repezit:

— Cască bine ochii şi bagă la cap tot ce vezi. Nu te chinui să înțelegi, doar înregistrează.

Am rămas cu întrebarea în gât privind tâmp la peretele opac.

— Are dreptate, noma, nu te chinui să înțelegi, ei ştiu bine ce-i de făcut, am auzit o voce cunoscută în dreapta mea şi, cu coada ochiului, am zărit o licărire albastră.

***

— Ai face bine să strângi bine cureaua aceea. Ne ridicăm. Vei simți o uşoară amețeală, dacă se amplifică să-mi spui. E important să fii zdravăn când ajungem acolo, a spus vocea plăcută de lângă mine.

— Acolo, unde?

— Vei vedea!

— La naiba, uite ce-i. M-am săturat de porcăria asta. Sunt purtat încoace şi colo ca o păpuşă pe sfori. Ai de gând să-mi spui unde mergem? am răbufnit cu ciudă şi am apucat-o de mâna care părea să se sprijine pe suportul dintre scaune. Un val de greață m-a făcut să-i dau drumul. Din degetele smucite ieşeau terminații albăstrii care căutau cu disperare locaşurile luminoase din ceea ce credeam că este un simplu suport pentru cot.

— Uşurel, omule! Vrei să ne prăbuşim? Repezit mai eşti, noma. Tocmai am pierdut jumătate din altitudine.

Pereții opaci au dispărut ca prin minune. Cerul înstelat se vedea de jur împrejur, iar sub noi nu erau decât scaunele şi, undeva jos de tot, stepa. Nici măcar un ecran. Doar gol. Am privit îngrozit mâna de sub care încă se mai zăreau sclipiri palide. Femeia a râs înfundat rotindu-şi ochii luminați slab în albastru.

— Nu-mi mai spune noma, am şoptit sufocat de ciudă, încă enervat de senzația de vertij. Numele meu este Sonje.

— Eu sunt Bris, fiica lui Aliorn.

— Eşti născută pe Samir? am întrebat observând că s-a prezentat după obiceiul oamenilor din stepă.

— Născută pe Samir, crescută şi educată de ciber-chirurgii de pe Cepir. Ai mei s-au prăpădit într-un atac pe când însoțeau un transport de minereu. Nu ştiu dacă a fost noroc sau ghinion, la scurtă vreme după moartea lor am fost luată în grijă de un chirurg cam țicnit. Aşa am ajuns să port chestiile astea. Nu-mi sunt dragi, dar nici nu le urăsc. Asta e. Fac parte din mine. Singura bucurie e că, datorită lor, pot zbura.

Din vocea caldă răzbea o undă de resemnare. Nu ştiam dacă să o compătimesc sau să o invidiez. Am decis că-i mai bine să îndrept discuția în altă direcție, departe de stânjeneala trupului modificat artificial.

— Bris, aşadar, unde mergem?

— Văd că nu te laşi. Bine, mergem la palat… în recunoaştere.

— Palat, ca în palatul guvernatorului?

— Mai ştii alte palate pe Samir? s-a întors spre mine şi, cu oarecare îngrijorare în glas, a continuat. Mai simți amețeală?

I-am alungat îngrijorarea cu o fluturare de mână, aveam alte belele pe cap.

— Şi ce-ar trebui să vedem la palat? Nu este păzit? Nu are scuturi energetice? Cum trecem de aşa ceva?

— Întrebări, întrebări… ce-ar fi lumea fără întrebări… Astea-s fleacuri… Mai bine ai răbdare şi vei vedea cu ochii tăi, ce rost are să-ți frământi mintea fără rost. Ajungem acolo şi te dumireşti.

Iritarea din glasul altfel blând mi-a fost un semnal suficient. Am analizat-o discret, cu coada ochiului. Îmi era greu să-i dau o vârstă. Razele slabe ale Galatheiei aruncau reflexii roşietice în părul lung, întunecat,

strâns într-o coadă simplă care cobora spre umărul stâng. Câteva şuvițe argintii îi dădeau un aer trăznit, rebel. Un zâmbet neglijent sau poate nonşalant îi sălta colțul gurii cu buze delicate, subțiri.

Voiam să o percep ca pe o ființă umană, însă aura fină, albăstruie emanată de ochi mă deruta cumplit. Îi simțisem căldura mâinii, vocea caldă încă îmi suna în urechi şi, totuşi, gândul că trupul îi era cotropit de conexiuni bionice îmi îngheța sângele în vene. Senzorialul din mine se simțea atras de făptura caldă, plăcută, pe când analiticul respingea oripilat imaginea trupului chinuit în cuvele amniotice de pe Cepir. Am urmărit o vreme mâna legată prin dendritele artificiale de micul panou al aparatului de zbor. Doar câteva tresăriri abia perceptibile trădau schimbul intens de informație. Oare ce simte? Atunci am observat că degetele de la cealaltă mână băteau un ritm ca de metronom. Perla din ureche clipea constant ca şi cum ar fi recepționat continuu mesaje. Oare ce asculta? Oare la ce se gândea?

O aglomerare de sfere luminoase apărută la linia orizontului a spart monotonia zborului fără cuvinte şi fără zgomot.

— Eşti pregătit? Goleşte-ți mintea de balast. Să priveşti cât mai atent şi să nu clipeşti prea des. Voi trece de câteva ori peste. Încearcă să prinzi cât mai multe detalii. Nu-ți irosi energia cu vorbe.

La prima trecere abia dacă am putut distinge câteva ziduri şi o curte interioară ticsită cu forme bizare, strălucitoare. La următoarea trecere imaginea s-a completat cu alte curți şi acareturi. Întregul areal al palatului nu era decât o aglomerare haotică de clădiri, căi de acces întortocheate şi curți interioare. Nu distingeam mare lucru şi disperarea îmi dădea târcoale. Mă simțeam copleşit de importanța misiunii. Gândul că aş fi putut omite un amănunt decisiv mă îngrozea de-a dreptul. Bris manevra aparatul cu calm, fără să-i pese de spaimele mele. Încă o răsucire şi o trecere, încă un rând de curți ticsite cu pachete voluminoase şi ciudățenii strălucitoare. Nimeni nu părea să bănuiască prezența noastră.

O smucitură scurtă m-a făcut să icnesc cu pieptul apăsat în chinga scaunului.

— Fir-ai să fii…

Un krakstar fără însoțitor dădea ocol țarcului slab luminat pe care-l survolam. Mi-am ținut răsuflarea de teamă să nu ne simtă. Nu ştiam dacă ne vede prin pereții care pentru noi erau perfect transparenți. S-a înălțat şi

a trecut pe deasupra capetelor noastre ca şi cum nu am fi fost acolo. Bris menținea aparatul nemişcat. Curenții de aer ar fi atras cu siguranță atenția felinei. Aşteptam cu încordare. Minute lungi păreau să se scurgă ca melcii. Din întuneric, au izvorât drept în fața noastră două pete de lumină. Abia reuşeam să disting blana neagră. Doar aripile atinse de lumina lunii decupau forma fiarei în bolta înstelată. I-am simțit privirea sfredelitoare până în adâncul sufletului. Fără voie, repetam cuvintele Şahonei ca pe o litanie liniştitoare... *Ari'onte varsthi kiamas...*

Într-o singură coborâre de pleoape, fantasma a dispărut fără urmă lăsând în urmă vibrația profundă a unui chiot de luptă.

— S-o ştergem până nu dă alarma, a murmurat Bris.

— Nu-i nevoie, i-am spus cu calm. Nu se mai întoarce în țarc. Şi-a sfărâmat lanțurile.

— Ce vrei să spui?

Am tăcut. Era rândul meu să-mi păstrez secretele. Strigătul de luptă al fiarei eliberate îmi vibra în fiecare celulă şi-mi dădea speranță. Leacul se răspândea cu repeziciune printre krakstarii. Prins în iureşul evenimentelor nu aveam timp să caut explicații. Mă mulțumeam cu rezultatele acțiunilor mele fără să mă mai întreb dacă erau bune sau rele. Timpul avea să decidă.

Bris mi-a respectat tăcerea şi a continuat zborul întrețesut pe deasupra palatului oferind ochilor şi minții mele noi detalii de memorat. Drumul de întoarcere a fost unul tăcut. Am lăsat imaginile colectate să dospească binişor în zona conştientului şi le-am rememorat cu grijă de câteva ori. Chiar dacă mintea conştientă ar fi uitat ceva, aveam convingerea că memoria sângelui îşi va face treaba şi informațiile vor putea fi dezvăluite în acelaşi mod în care bătrânii îmblânzitori au aflat secretul armurii care-l proteja acum pe Harun. Cu sufletul liniştit şi inima uşoară, gândul mi-a zburat către krakstarii din tabăra barateenilor, captivi sub rețeaua de raze ucigaşe.

***

— Ce ai de gând să faci?

Vocea femeii suna uşor metalic din cauza îngrijorării. Mâna, care mai devreme fusese legată prin mii de conexiuni de un banal aparat de zbor, mângâia tihnit fruntea brăzdată a krakstarului eliberat de veninul drogului. Imaginea creată de Furia Întunericului îmi persista în spatele retinei. Suflet

Sfâşiat. Un nume dureros care avea să amintească tuturor krakstarilor de năpasta prin care au trecut.

— Vreau să-i scot de aici. Ai idee cum putem opri alea? – am spus privind în sus spre razele nevăzute.

— Nu-i mare lucru, ca toate aparatele trebuie să aibă un buton. Problema e că-i păzit…

— Toate problemele au o soluție, am replicat pe acelaşi ton şugubăț.

Stilul nonşalant, aparent lipsit de griji al lui Bris începea să-mi placă. Aurele albastre ale implanturilor se estompau sub personalitatea ei aparte. Atracția față de krakstari ne apropria şi mai mult. Nu mă mira deloc faptul că Suflet Sfâşiat s-a ataşat de ea atât de repede. Smuls din mrejele drogului avea nevoie de sprijin şi Bris era persoana potrivită pentru asta.

— Par obosiți, crezi că e momentul să o facem? a şoptit ea netezind blana sură sub care krakstarul torcea potolit.

— Cel de la palat nu părea să aibă probleme. Crezi că ar fi mai bine să-i scoatem pe poartă?

— Nici vorbă. Pe timp de noapte este pornit senzorul genetic. Noi putem trece, dar ei ar declanşa pe loc alarma. Iar ziua îngrijitorii ar sesiza rapid lipsa neautorizată a vreunui krakstar…

Zeci de planuri se năşteau din şoapte şi tot atâtea mureau tocate de neputință. Bris cunoştea bine sistemul pus la punct de Hakan-gul şi doar cu o diversiune bine ticluită puteau trece de gărzi pentru a opri bariera de raze.

Spre dimineață o larmă fără noimă a străpuns liniştea şi a trezit tabăra din somnul greu. Strigăte disperate, tânguieli, ordine răstite, sudalme şi lumini orbitoare au invadat tabăra. Anunțat de colanul de pericol pe care-l purta la gât, sclavul cel albinos a pornit în goană pe poteca dintre stânci, spre tabără, urlând de groază că stăpânul lui era atacat de o umbră ucigaşă.

Bris mi-a strâns brațul cu putere. Diversiunea pe care o doream sosise. S-a strecurat ca o nălucă pe poteci numai de ea ştiute trăgându-mă după ea. Pe vârful unei stânci, un paznic îşi lungea gâtul încercând să vadă ce se petrece în tabără. S-a apropiat de el cu mişcări de felină şi l-am văzut prăbuşindu-se într-un fulger scurt, albastru. A revenit lângă mine ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Panoul mobil era la discreția noastră. Nu m-am mulțumit să-l opresc. Am luat un bolovan şi l-am izbit cu ură. Îmi doream să nu mai poată fi folosit vreodată.

— Ajunge, a strigat Bris şi a coborât în goană spre țarc.

Krakstarii au simțit risipirea barierei şi priveau încă nedumeriți spre cerul înstelat. Cu gura inundată de gustul libertății, mi-am lipit obrazul de gâtul Aripii Zorilor. Bris mi-a urmat exemplul făcându-se una cu spinarea lui Suflet Sfâşiat. Am țâşnit împreună spre înălțimi urmați de fâlfâitul abia auzit al krakstarilor care purtau în gheare velsanii solzoşi. Deasupra taberei urletele disperate confirmau vestea neaşteptată. Hakan-gul nu avea să mai vadă răsăritul spre care ne îndreptam.

Zburam fără zgomot spre orizontul inundat de lumina soarelui albăstrui şi-n mine creşteau cuvinte nerostite:

Krakstarul înrobit nu-i doar un chip brăzdat
Sub masca cea hidoasă i-un suflet sfâşiat.
Un dor nebun de ducă arzând îi umflă pieptul
Când oare şi-a pierdut la libertate dreptul?
La neam priveşte sumbru. Nu-i rost de alinare
Cruntul venin năclaie gândul mâlindu-l în uitare.
Şi rana cea adâncă stă martor groaznic, mut,
Dureri fără de vină răscolesc teribilul trecut.
Un dor nebun de ducă îi arde surd gâtlejul
Lanțuri ar vrea să rupă de s-ar ivi prilejul.
În umbra stâncii goale îşi mestecă durerea,
Otrava cea perfidă îi amăgeşte vrerea.
Şi-ar înălța aripa, dar ceru-i zăbrelit
Tânjind aşteaptă clipa să fie mântuit.
Vârtej cumplit, furtună, deasupră-i se clădeşte
Şi-n ochiul cel senin, speranță el zăreşte.
O fiară vindecată păşeşte mândră-n față.
De ea îşi aminteşte, cândva îi era soață.
În nări prinde mirosul de sânge curățat
Şi lângă ea îl vede pe omul învățat.
Cu mintea tulburată, încet, le dă ocol.
Inima sfâşiată se-opreşte, cade-n gol.

Omul semeț șoptește litania străbună.
Din ceruri, din țărână strămoșii se adună.
Pâcla cea veninoasă de raze-i risipită,
Privirea grea, mâloasă, pe loc e limpezită.
Doar răgetul de luptă gâtlejul dogorește,
Un dor nebun de ducă în inimă îi crește.
Pe cap simte o mână, în mângâieri albastre,
Cu aripa despică văzduhul plin de astre.
În jur vârtejul crește hrănit de-otrava arsă,
În ochi senin domnește Krakstar. Soarta-i întoarsă.
Doar chiotul de luptă pe buze a rămas,
În minte îi răsună… Ari'onte varshti kiamas!

***

Va urma…

Michael Palmer
FRĂȚIA ASISTENTELOR

Thriller

Michael Palmer

FRĂȚIA ASISTENTELOR

1982

Traducerea: Ştefi Todo

EPISODUL VIII

Capitolul 19

Debarcaderul era întunecat, liniştit şi chiar mai straniu decât de obicei. John Dockerty intră pe o uşă şi aşteptă până când ecoul paşilor săi dispăru în noaptea grea. Dură câteva minute până când reuşi să desluşească sunetele care-l înconjurau. Clinchetul lanțurilor de acostare. Ciripitul pescăruşilor la o petrecere de noapte. Valurile create de bărcile ancorate de stâlpii groşi. Zgomotul sirenei de ceață.

Treptat, tensiunea din gâtul lui slăbi. Era singur pe dig. Prin ceața neagră studie rândul de depozite, santinele fantomatice păzind portul din interior. Apoi traversă o străduță îngustă şi intră într-o alee. La capătul acesteia se vedea o lumină slabă printr-o uşă a unui depozit fără niciun însemn.

Dockerty bătu uşor la uşă şi aşteptă.

— Intră, Dock, e deschis.

Vocea lui Ted Ulansky fu ca un tunet în acea tăcere. Dockerty păşi înăuntru, închizând repede uşa de metal în spatele lui.

— Doamne, Ted, spuse el, îmi pierd 20 de minute plimbându-mă pe aici ca să fiu sigur că nu mă urmăreşte nimeni şi tu urli la mine mai tare decât furtuna de afară.

— Doar ca să vezi câtă încredere am în tine, Dock. Vino şi aşează-te.

Ulansky scutură mâna lui Dockerty, apoi îi arătă un scaun cu spătar înalt din fața biroului. Era un uriaş, cu un fizic creat pe când era fundaş la Boston College, cu 25 de ani în urmă.

— Frumos loc, spuse Dockerty sarcastic, uitându-se prin biroul mare, slab luminat. Acesta e?

— Acesta e, răspunse Ulansky cu falsă mândrie. Legendarul cartier general al Diviziei de Droguri din Massachusetts. Vrei un tur?

— Nu, mulţumesc. Cred că pot suporta să aflu aici totul.

De fapt divizia, deşi nu era dat publicităţii, îşi câştigase o reputaţie aproape legendară pentru eficienţă şi rapiditatea arestărilor. Ulansky, ca şef, şi-a câştigat şi el, treptat, reputaţia de erou. Oricum, biroul cu greu putea fi identificat ca un loc în care se creează legende. Era umed şi rece. Pereţii de ciment erau plini de dulapuri de culoare verde, culoarea standard a lucrurilor de la guvern. În dulapurile metalice, Dockerty ştia, era fiecare dovadă a traficului ilegal de droguri din stat. Într-un colţ al camerei, parţial acoperit de paltonul aruncat neglijent al lui Ulansky, era un calculator cu legătură la cele ale agenţiilor de la Washington şi din toată ţara care aveau legătură cu investigarea şi arestarea celor care fac trafic cu droguri.

Ulansky se aşeză şi el într-un scaun.

— O băutură? Cafea?

Dockerty dădu din cap.

— Trebuie să fie o problemă serioasă dacă ai venit aici pe vremea asta nenorocită şi acum refuzi o băutură.

— Aşa cred, spuse Dockerty distrat, reîncepând bătălia cu o şuviţă de păr. Apreciez că ai venit.

Ulansky dădu pe gât un pahar de Old Grand-Dad dintr-o singură înghiţitură.

— Crede-mă, cu meciul lui Czernewicz transmis în direct în seara asta erai cam singurul de la secţie care mă putea scoate din casă. Jackie Czernewicz, ai urmărit luptele?

Dockerty negă din cap.

— Seamănă prea mult cu o zi la birou pentru mine.

Ulansky zâmbi.

— Spune-mi atunci, ce te aduce în acest bastion al legii?

— Sunt implicat într-un caz foarte ciudat, Ted.

Dockerty îşi scărpină vârful nasului.

— O doamnă bătrână a fost omorâtă cât era pacientă la spitalul Boston Doctors. Morfină. Până acum am îngustat cercul de suspecţi la vreo 30. Chiar am arestat unul.

— Da, am citit despre asta. Un doctor, nu?

— Da. O serie de amănunte împotriva lui, dar parcă prea clare, dacă ştii ce vreau să spun. Căpitanul, stâlpul justiţiei, a fost presat de nişte mâţe grase de la spital şi a insistat să-l arestez. Am făcut-o, dar niciodată n-am fost convins. Acum avocatul tipului a fost ucis. Ben Glass. Îl cunoşti?

Ulansky făcu o grimasă şi aprobă.

— Ei, a fost înjunghiat. În faţa apartamentului doctorului. Sunt urme de gloanţe peste tot, iar uşa apartamentului e sfărâmată. E sânge în hol şi chiar

pe pereți. Cu puțin timp înainte doctorul a fost dus la spital la urgență, ud şi înghețat şi pe jumătate nebun. Apoi, înainte să primească orice tratament, a fugit cu un alt tip. Până am auzit şi am ajuns la spital, nu mai era nicio urmă că fusese acolo. Din câte îmi dau seama ar putea fi mort până acum. M-am izbit de un perete cu întregul caz. Simt că toată nenorocita asta de încurcătură s-a creat parțial din vina mea, deoarece l-am lăsat pe căpitan să mă convingă să-l arestez.

— Cum pot să te ajut?

— Singura mea speranță de a afla ceva e un farmacist pe nume Quigg. Marcus Quigg. Deține o farmacie mică în West Roxbury. Jură că acest doctor Shelton a completat o rețetă pentru o cantitate mare de morfină în ziua în care femeia a murit.

Fața ca o lună a lui Ulansky se încreți când se străduia să caute numele în memorie.

— Avem ceva despre omul acesta. Sunt aproape sigur. Şi formularul C 222?

— Quigg avea unul. Doctorul pretinde că i-a fost furat din birou, că el n-a comandat morfină niciodată.

— Semnătura?

— Cam greu de identificat. Mi-au spus că semnătura lui Shelton e o mâzgăleală. Uşor de imitat.

— Deci poate e a lui, spuse Ulansky. Poate.

Dockerty ridică din umeri.

— Bănuielile mele au mai fost greşite şi înainte.

— Sigur, la fel de des ca eclipsele solare.

Dockerty acceptă complimentul cu un zâmbet obosit.

— Am nevoie de ajutor cu farmacistul acesta, Ted. Omul se îndoaie, dar nu se rupe. Mă gândesc că dacă a acceptat să fie plătit ca să facă aşa ceva, trebuie să-şi fi murdărit mâinile cu ceva vreodată.

— Bine, se oferi Ulansky, putem verifica în dosare şi în calculator pentru tine. Am o senzație că pe undeva scrie ceva despre el.

Făcu o pauză, apoi continuă cu voce joasă.

— Dock, ştii că dacă nu găsim nimic despre el putem înscena ceva care să meargă la fel de bine. Poate mai bine. Vrei asta?

Dockerty se încordă, apoi se ridică şi merse încet în partea îndepărtată a camerei. Ulansky se ridică, vrând să mai adauge ceva, apoi se aşeză înapoi şi lăsă tăcerea să continue. Dockerty îşi sprijini un braț de un dulap plin. Mai mult de un minut studie un perete gol.

— Ştii, Ted, spuse în final, în toți aceşti ani în poliție nu am înscenat nimic nimănui. Dacă o fac de data asta, ştiu că aş face-o ca să acopăr greşelile pe care le-am făcut deja.

Îşi scutură capul şi se întoarse spre Ulansky.

— Nu vreau să fac asta, Ted. Indiferent în ce l-am băgat pe doctorul acela cu prostiile mele, nu vreau să fac asta.

Ulansky dădu din cap în semn de înțelegere.

— Uite, adăugă Dockerty, vezi tot ce poţi să scoţi la iveală despre acest Quigg. Sună-mă dimineaţă la prima oră. Dacă eu nu am nimic şi tu nu ai nimic, mai discutăm.

— Nu-ţi fă griji, Dock, spuse Ulansky liniştit. Dacă Marcus Quigg a făcut ceva, indiferent cât de mărunt, voi găsi.

— Asta a fost, asta era ieşirea. Ţi-am spus 27 şi tu ai trecut pe lângă ea.

David, înfăşurat într-o pătură, stătea sprijinit de uşa pasagerului. Se uita fix la Christine, dar se întoarse înainte ca ea să observe.

— Îmi pare rău, spuse ea plat. Mintea mea era în altă parte.

La următoarea ieşire întoarse. Traficul era lejer, dar din cauză că nu se putea concentra conducea încet. O vreme merseră în tăcere, fiecare atent la tensiunea care exista între ei. În final, Christine nu mai putu suporta. Opri într-o parcare murdară şi se întoarse cu faţa spre el.

— Uite, poate n-a fost o idee bună, poate ar trebui să ne întoarcem.

David se holba pe geam, încercând să înţeleagă existenţa şi incredibilul scop al Frăţiei Asistentelor Vieţii. Christine îi povestise pe scurt despre această mişcare, promiţându-i că-i va da mai multe detalii dimineaţă. Oricum, ceea ce-i spusese deja era copleşitor. Câteva mii de asistente! Dorothy Dalrymple una dintre ele! Ascultase, cu ochii închişi, cu capul gata să-i explodeze, vocea ciudat de imparţială care divulga secrete ce-ar fi putut să decimeze sistemul medical căruia el îi acordase atât de mult din viaţă. Acum se simţea bolnav. Obosit, şi furios, şi bolnav. Christine îi simţise starea, dar nu putea face faţă frustrării ei în creştere.

— La naiba, David, spuse ea, am încercat să-ţi explic cât am putut de bine ce s-a întâmplat. Nu m-am aşteptat la o recompensă, dar nici la tăcerea asta.

— Şi la ce te aşteptai?

În vocea lui se simţea iritarea.

— Înţelegere? spuse ea încet.

— Doamne. Mi-a ucis unul din pacienţi, am fost aruncat în închisoare pentru asta, prietenul meu a fost ucis aproape la mine în braţe şi vrea să înţeleg. Şi… şi această Frăţie a voastră. De ce această îngâmfare, nebunie…

— David, ţi-am povestit despre Frăţie pentru că am considerat că meriţi să ştii. Când eram la mine păreai dornic să asculţi şi cel puţin să încerci să înţelegi. În schimb tot ce ai făcut a fost să te închizi ca într-o scoică şi să ieşi afară la câteva mile să mă plesneşti. Îţi spun pentru ultima dată. Nu eu am provocat arestarea ta. Nici n-am ştiut că s-a întâmplat până n-am citit în ziar. Mi-am imaginat că Frăţia e responsabilă şi asta m-a îmbolnăvit. M-am alăturat mişcării datorită înclinaţiei spre milă. Acum descopăr implicarea ei în crimele detestabile împotriva ta, a lui Ben şi Dumnezeu ştie împotriva cui. Dacă aş fi ştiut asta mai de mult, n-aş fi permis să se întâmple nimic din toate astea. De ce altceva crezi că m-am dus la Ben să-i mărturisesc?

Se opri aşteptând un răspuns, dar David se uita pe geam.

— Am crezut că ai putea să mă ajuți să înțeleg toate astea, continuă ea, dar a fost o prostie din partea mea. Ai tot dreptul să fi furios. Tot dreptul să mă urăşti. Plec acasă.

Se întoarse şi porni motorul. David se întinse şi îl opri.

— Aşteaptă, te rog... Îmi pare rău.

Discursul său fu cu opriri şi anevoios.

— Mi-am ascultat propria amărăciune şi furie şi am încercat să înțeleg de unde vine. Am crezut că vorbea frustrarea mea sau durerea sau chiar frica, dar acum încep să înțeleg mai bine. Îmi place de tine, poate mai mult decât mi-am permis să accept. Asta se întâmplă. Nu vreau să cred că ai luat parte la asta. Acum îmi spui că faci parte din asta, dar îmi ceri să cred că nu ai ştiut ce e capabilă să facă Frăția ta. Aş vrea să cred asta. Chiar aş vrea. Doar că...

Ultimele cuvinte fuseseră bâlbâite. Cât de mult, din ceea ce-i spusese îl cufundase şi mai tare?

— Uite, spuse el în final, sunt extenuat. Mi se pare că nu mai pot face față la nimic. Te rog. Hai să facem un armistițiu la noapte şi să ne odihnim în casa lui Rosetti. Vom vedea cum arată lucrurile dimineață. Bine?

Christine oftă, apoi aprobă.

— Bine, armistițiu.

Ezitând, întinse mâna către el. I-o strânse, întâi cu o mână, apoi cu amândouă. Căldura din atingerea ei îi spori confuzia. *De ce trebuise să fie ea? De ce?* Întrebarea îi plutea prin gânduri iar şi iar, tulburându-l şi mai tare. Auzi motorul pornind şi simți cum Mustangul intră pe autostradă înainte să fie cuprins de extenuare.

— David?... Îmi pare rău, dar trebuie să te trezeşti.

Christine trase pătura de pe fața lui şi aşteptă să-şi deschidă ochii.

— Te simți mai bine?

— Numai dacă există grade ale morții, mormăi el.

Aruncă pătura şi se uită pe geam. Erau parcați la marginea unui drum îngust.

— Unde suntem?

— Ne-am pierdut, spuse ea, ca pe un fapt divers.

Umorul ei neaşteptat, aproape trecu pe lângă el. Se uită lung un moment, apoi, bâlbâi.

— Dar... nu mergeam acolo. Cred că trebuia să o luăm pe următoarea la dreapta, sau cel puțin pe cealaltă la stânga.

— Cel puțin.

Râseră amândoi.

— Cât e ceasul?

— Două. Trecut puțin. Eram exact acolo unde spunea harta că trebuie să fim, apoi dintr-o dată, 15 sau 20 de minute mai târziu, punctele de reper au dispărut.

Îi dădu desenul lui Joey. David deschise fereastra şi respiră adânc. Aerul, curat după patru zile de ploaie, era plin de miresmele toamnei. O ceață aproape invizibilă se ridica deasupra şoselei. După câteva respirații simți gustul sării. Apoi auzi marea, ca un tren nesfârşit, pe deasupra copacilor din dreapta.

— Am trecut de Gloucester? întrebă el.

— Da, chiar înainte să mă pierd.

El zâmbi.

— Ai mers bine, Christine. Oceanul e acolo, printre copaci. Sună de parcă am urcat puțin prea mult, aş paria un Devil Dog că suntem lângă locul ăsta pe care Joey l-a marcat aici.

— Ai paria ce?

— Un Devil Dog. Ştii eu... nu contează. Îți explic mâine. Presupunând că nu sunt prea amețit ca să citesc ce spune harta asta şi dacă nu sunt alte drumuri între noi şi ocean, ar trebui ce Rocky Point să fie chiar după curbă. Votez să mergem tot înainte.

Duse Mustangul înapoi pe şosea şi în întuneric. După un sfert de milă drumul o luă uşor la dreapta. Câteva momente mai târziu ieşiră din pădure. Priveliştea de dedesubt le tăie răsuflarea. Panta, mărginită de copaci şi bolovani, cobora direct în Atlantic. Deasupra, printr-o gaură care apăruse în nori, apăreau sute de stele şi luna ca de ceară.

Christine se aplecă într-o parte şi opri motorul.

— Chiar dacă nu ştim unde suntem, nu suntem pierduți, spuse David cu blândețe. Vezi îngrămădeala aia de pe cealaltă parte a golfului? Cred că acolo e Rocky Point.

Christine nu răspunse. Ieşi din maşină şi se duse până la marginea prăpastiei. Câteva minute stătu acolo, o statuie de ebonită pe cerul înstelat. Când se întoarse avea lacrimi în ochi. Restul drumului îl făcură în tăcere.

Mica cabană, cum o numise Joey, era splendidă – un geam hexagonal şi cabana de lemn exact în vârful cel mai înalt.

— David, e splendid.

— Du-te înainte şi deschide locul, spuse David. Vin şi eu după tine.

— Ai nevoie de ajutor?

Divid negă din cap, apoi realiză că nu e chiar sigur că o poate face singur. Se forță să iasă din maşină şi se sprijini în cârje. Imediat apăru amețeala şi greața. Se luptă să ajungă la capătul scărilor care duceau la uşa principală. Ore întregi de tensiune şi energia îl ajutaseră să depăşească durerea şi efectele hipotermiei. Acum părea că nu i-a mai rămas nimic. Se prinse de balustradă, dar se răsuci şi căzu. După o secundă Christine era lângă el, susținându-l, ajutându-l să intre. Fereastra uriaşă şi tavanele înalte boltite erau mai mult decât încețoşate, se roteau în timp ce ea îl ajuta să treacă pe lângă un şemineu uriaş către dormitor. Când se băgă în pat, telefonul din sufragerie începu să sune.

— Du-te şi răspunde, eu voi fi bine, spuse el, cu ochii închişi. Probabil e Joey.

O auzi plecând şi se luptă cu întunericul ca s-o aştepte. Până când se întoarse pierduse lupta.

— David, eşti treaz?

O singură aprobare din cap.

— Ai avut dreptate, era Joey. A vrut să fie sigur că am ajuns aici în siguranță. Te rog dă din cap dacă înțelegi ce spun, bine? Şi-a sunat câțiva prieteni de la poliție. David, nimeni nu ştie ca Leonard Vincent să fi fost arestat azi noapte. Toată lumea din Boston te caută pe tine, dar Vincent a reuşit să scape cumva neobservat. Joey a spus că că va sta cu ochii în patru şi ne va suna mai târziu azi sau sâmbătă dimineața. Suntem în regulă cât stăm aici, dar a spus să fim atenți dacă mergem înapoi în oraş. David?

De data asta nu mai răspunse.

Câteva ore mai târziu, ochii i se deschiseră. Era dezbrăcat sub pături, cu glezna luxată ridicată pe o pernă. Lângă, era o pungă de plastic cu apă, rămăşițele unui bandaj improvizat cu gheață. Se ridică într-un cot şi se uită prin fereastra uriaşă, care se întindea de la tavan la podea. O mare nesfârşită de stele licărind acum de-a lungul cerului clar al nopții.

Se auzi un strigăt din afara camerei. David îşi luă cârjele şi se târî spre sunet. Christine dormea pe canapeaua din sufragerie. Strigă din nou, mai încet de această dată. David se îndreptă să o trezească. Apoi se opri. Ar putea să o trezească un minut sau zece, sau chiar o oră, dar nu ar fi nicio diferență. Ştia că oricum coşmarurile reveneau.

Capitolul 20

Mirosul de şuncă prăjită îl trezi pe David dintr-un somn fără vise şi îi ținu primele gânduri ale dimineții departe de oroarea nopții trecute. Lumina soarelui, izolată de geamurile de mărimea peretelui de briza oceanului, îl învăluia într-o căldură aproape inconfortabilă. Soare! David deschise ochii şi apoi clipi din cauza strălucirii. Aproape o săptămână lumea fusese umedă, de un gri monoton. Acum aproape că putea simți gustul cerului albastru.

Antebrațul îi pulsa sub aşternuturile voluminoase ale lui Terry, dar nu era insuportabil. Îşi scutură picioarele pe marginea patului şi îşi flexă glezna. O durere surdă, dar tolerabilă. Da fapt, realiză că simțea un confort straniu în privința durerii, o reasigurare că era în regulă să-l doară pentru a se putea simți viu. Senzația îi aduse un zâmbet pe buze. De câte ori se mirase de pacienții care păreau să se bucure de durere? Data viitoare va fi mult mai înțelegător.

O auzi pe Christine mişcându-se prin bucătărie, apoi auzi muzica de la radio. Muzică clasică! Telemann? Absolut, decise el. O pizza jumbo şi şase ore fără să gândească, privind neîntrerupt la televizor, spuneau că era Telemann. Ascultă un timp gândindu-se la femeie şi la povestea fantastică pe care i-o spusese. Noaptea trecută fusese furios. Mai furios şi mai frustrat decât îşi

putea aminti că fusese vreodată. Dar acum, în lumina soarelui şi în sunetul muzicii, realiză că era în multe feluri la fel de inocentă pe cât era el de prins în coşmar. Adevărat, ea îi dăduse morfina Charlottei Thomas, dar nu putuse anticipa în niciun fel evenimentele care vor urma. Trebuia să creadă asta. Pentru propria sănătate mintală, trebuia să creadă asta.

Închise ochii, savurând încă puțin promisiunea unei noi zile. Apoi se ridică, luă cârjele şi şchiopătă ieşind din dormitor. Bucătăria, separată de sufragerie de o tejghea, era în partea vestică a hexagonului.

Christine stătea lângă chiuvetă, amestecând cu mixerul într-un bol. Vederea ei îl cutremură pe David. Niciun soare nu putea lumina încăperea aşa cum o făcea ea în acel moment. Părul ei, castaniu, se revărsa până la jumătatea spatelui. O cămaşă bărbătească albastră, înnodată în partea de jos, îi accentua curba sânilor şi expunea o bandă de piele de culoare mierii în talie. Mai jos de cămaşă avea o pereche de blugi strâmți. În timp ce privea simți un ciocan bătându-i în piept şi îşi adună toată voința să-l oprească.

— Bună, spuse el pe un ton obişnuit, întrebându-se dacă arăta ceea ce simțea.

Ea se întoarse.

— Nu m-am putut decide dacă să te trezesc sau să aştept şi să ruinez micul dejun, aşa că m-am comportat ca o laşă şi am dat drumul la radio. Ai dormit destul?

David îi studie expresia. Va cere să continue armistițiul, să-i permită să dezvălui lucrurile când va dori şi în felul ei?

— Am dormit bine, spuse el. Mulțumesc că m-ai pus în pat.

— Mi-a fost teamă că vei fi supărat că am făcut asta.

Christine lăsă jos mixerul şi se apropie de el.

— Numai pentru că nu eram conştient când ai făcut-o, spuse el.

Râsul ei îi dădu indicația dorită. Va păstra lucrurile aşa până când ea va fi gata să vorbească.

— Ascultă, pot să te ajut cu ceva? Sunt un bucătar minunat… pentru orice mâncare al cărui principal ingredient e apa.

— Cred că lucrurile sunt sub control. Poți să aprinzi focul. E puțin răcoare în partea asta a casei. Sunt deja lemne pregătite în şemineu. În după masa asta, dacă vrei, poți să pregăteşti prânzul.

— Destul de corect.

Se îndreptă spre şemineu. În timp ce Christine se îndrepta spre chiuvetă îl auzi mormăind:

— Poate o supă din plic şi cartofi instant… sau poate carne de vită în sos de vin alb…

În tăcere îi mulțumi. Un zâmbet trist îi apăru pe față când îşi aminti caracterizarea lui Dotty Dalrymple. „Un degenerat” îl numise ea. *Şi ce ne-au făcut?* se întrebă Christine. *Noi, care am jurat să prețuim viața. Noi, care credem în obligația de a-i pune capăt atunci când credem potrivit. Ce ne-au făcut?*

Se uită prin sufragerie. David stătea lângă un foc mic, cu glezna sprijinită de o perniță.

— Arată-mi cum să fac, David, şopti ea. Arată-mi cum ai supraviețuit iadului în care te-am ajutat să intri. Ştiu că am de dat multe răspunsuri, dar te rog, te rog, încearcă.

Jeep-ul lui Joey Rosetti era vechi în spirit, dacă nu în ani. De pe scaunul pasagerului privea cu admirație în timp ce Christine manevra bestia fornăitoare printre stânci şi pe drumul umed, spre ocean.

Discuția de dimineață fusese lejeră, doar cu aluzii la ororile care-i aduseseră împreună. Când Christine sugerase un picnic pe malul apei, David începuse să obiecteze, vrând să spună că trebuie să facă față problemelor confruntându-se cu ele. Totuşi îşi dădu seama că trebuie să se relaxeze ca să poată continua. Va fi destul timp să discute după prânz.

Drumul pietruit pe care-l aleseseră ducea la o pădure deasă. După o vreme, nu mai rămăseseră decât rădăcini ieşite din pământ.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem şi să căutăm alt drum, spuse David.

— Poate.

Trecu de o curbă strânsă pe care el o crezu de netrecut.

— Dar pariez o… plăcintă cu fructe că vom găsi aici un loc.

Un moment mai târziu, drumul trecu pe altă parte. Un ultim ac de păr şi drumul ducea la un loc cu nisip, pe malul Atlanticului. Christine opri în nisip. Motorul se opri. Stăteau, simțind tăcerea şi culorile.

— Un bănuț… spuse David în final.

— Pentru gândurile mele?

— Mda.

— Vei dori rest.

— Încearcă-mă.

— Bine, încercam doar să decid care loc ar fi cel mai bun să întind pătura şi să mâncăm.

— Doar atât?

— Doar atât.

Luă geanta cu mâncare şi pătura, îşi aruncă pantofii şi sări în nisip.

— După ce mâncăm putem vorbi, bine?

El aprobă.

— Vii odată?

— Într-o clipă. Ia-o înainte.

Neliniştea îi întunecă fața, apoi dispăru. Cu un strigăt de încântare o luă la fugă de-a lungul plajei.

David se cufundă înapoi în scaun, îngrijorat de disconfortul greu, puternic pe care-l simțea în piept. În minutele care urmară, senzația s-a intensificat. Se lupta să o identifice, să o numească. Treptat, a înțeles. Fusese scufundat în lumea ei, în viața ei. Îi păsa tot mai mult, minut după minut. Îi păsa de femeia ale cărei acțiuni îl traseră în acest coşmar şi îl duseră cumva pe

prietenul lui la moarte. Îi păsa de o femeie care se angajase să omoare, de o femeie a cărei situație era… fără speranță. *E o nebunie*, gândi el. Absolută nebunie. Această femeie nu se îndreaptă spre nicăieri, exceptând eventual închisoarea. Nu are nicio carieră acum. Niciun viitor în afara harababurii unei arestări şi a unui proces. Lauren avea atâtea, talent, frumusețe, direcție, siguranță de sine. Ce avea Christine Beall?

— David?

Vocea Christinei îl făcu să tresară şi pentru un moment nu putu s-o localizeze. Apoi, prin parbriz, o văzu stând cu coatele pe capotă şi studiindu-l.

— Eşti în regulă?

— Ce? Da, sunt în regulă, minți el.

— Bine. Nu puteam să-mi dau seama dacă eşti în transă sau doar supărat pentru că nu te-am lăsat pe tine să pregăteşti prânzul. E gata oricând doreşti.

David zâmbi slab, ieşi din jeep şi se târî prin nisip spre locul parțial umbrit unde ea întinsese pătura. Se lăsă tăcerea în timp ce luau din mâncărurile diverse pe care le aveau. Christine găsise sardine, anghinare marinată, porumb, ouă fierte, măsline negre, brânză şi pâine dulce.

— A fost delicios, a spus David în final.

— Vrei să luptăm pentru această ultimă bucată de anghinare?

— Nu, mulțumesc, sunt plin. Ia-o tu.

Ea făcu o pauză, apoi continuă cu un ton neschimbat.

— Charlotte nu murea de cancer, nu-i aşa?

Era o constatare mai mult decât o întrebare.

Cu o premeditare prin care spera că-l va ajuta să obțină un răspuns, puse furculița în borcanul gol, apoi se întoarse cu fața la ea.

— Te referi la ceea ce s-a descoperit la autopsie, spuse el.

Ea înghiți în sec şi aprobă din cap.

— Bine, atunci răspunsul simplu la întrebarea ta e că probabil nu. La autopsie nu s-a descoperit cancer. Cu siguranță ar fi reapărut în şase luni sau un an, sau poate doi. Dar pe moment acesta e răspunsul.

Christine dori să răspundă, apoi strânse din buze şi se întoarse. Fără nicio atenționare, nici măcar pentru el însuşi, David se repezi la ea.

— Christine, nu-ți fă asta. Dacă vrei să treci peste toate astea, şi eu cred că ar trebui, atunci priveşte din toate părțile, nu doar din cea care-ți înrăutățeşte vina. Ori ne uităm adânc din fiecare unghi, ori mai bine discutăm altceva. Înțelegi?

Christine aprobă din cap. Ochii erau ficşi şi priveau în gol.

— Eu… mă simt atât de pierdută, spuse ea cu voce răguşită. Atât de înspăimântată, atât de… fără speranță.

Din nou acel cuvânt. De această dată David se uită într-o parte. Nu se putea desprinde de ideea că avea dreptate. La ce putea să se aştepte? Apoi se gândi la Lauren. La bine şi la bine. Aşa descrisese el legătura ei cu el. Acum era rândul lui să decidă. În acel moment simți cum îi revine furia. Christine Beall făcuse alegerile şi din cauza acestora fuseseră răniți şi morți. Acum ea

se simţea fără speranţă. Nu primea exact ceea ce merita? Ce merita. David scutură din cap. Câţi dintre colegi credeau că să fie arestat şi apoi suspendat de la spitalul Doctors e ceea ce merită? Avea el mai multe drepturi să judece decât aveau ei?

Se întinse şi luă mâna Christinei. Degetele ei se strânseră pe ale lui. Îi putea simţi disperarea. Dintr-o dată îşi retrase mâinile, luând o înfăţişare profesorală.

— Când ai început să crezi că ai dreptul să pui acel diagnostic? o întrebă el, privind-o de sus.

— Ce diagnostic?

— Fără speranţă. Probabil eşti în prezenţa celui mai mare expert în acest subiect şi ai curajul să te diagnostichezi singură, fără să ceri o consultaţie? Asta e inacceptabil. Preiau eu cazul.

Din ochii ei goliciunea începu să dispară.

— Trebuie să facem un inventar, spuse el. Prima dată lucrurile de bază. Văd zece degete la mâini, zece la picioare, şi câte două din fiecare parte a corpului din care se presupune că ar trebui să fie două. Toate sunt funcţionale, domnişoară?

Ea-şi stăpâni un chicotit şi aprobă.

— Până acum sună foarte promiţător. Cunoşti studiul clasic de la Zürich despre acest subiect? Ei au măsurat situaţia fără speranţă pe o scară de la 0 la 10 pe mai mult de 1000 de subiecţi, jumătate în viaţă, jumătate morţi. O notă de 10 era considerată absolută. Ghiceşti rezultatul cercetării?

Acum râdea.

— Ghiceşti? Nu? Atunci îţi spun eu. A fost descoperită o diferenţă semnificativă între cele două grupuri. De fapt, cei din grupul celor decedaţi au luat invariabil 10, ceilalţi 0.

Îşi frecă bărbia şi o măsură din cap până în picioare.

— Îmi pare rău domnişoară, chiar îmi pare, dar mi-e teamă că oricât de mult ţi-ai dori, pur şi simplu nu eşti fără speranţă. Mulţumesc mult că ai venit. Nota de plată o trimit prin poştă. Următorul?

Îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui.

— Mulţumesc.

Buzele îi atinseră urechea.

— Mulţumesc pentru consultaţie.

Îşi trase capul înapoi ca să-l privească. Sărutul lor se întâmplă pur şi simplu, o atingere confortabilă pe care niciunul dintre ei nu dorea să o oprească sau să o schimbe. Trecu un minut, apoi încă unul. În final ea se dădu înapoi.

— Totul a mers prost, spuse ea încet. Părea atât de corect şi apoi totul a devenit… nebunesc. De ce, David? Spune-mi. Cum să mai am încredere în instinctele mele când ceva în care credeam atât de mult a devenit atât de amar?

Se cufundă în nisip şi privea spre Atlantic.

— Vrei să ştii de ce? spuse el, mergând lângă ea. Pentru că nu eşti perfectă, de asta. Pentru că nimeni nu e perfect, de asta. Pentru că orice ecuație care implică ființe umane nu se poate rezolva, sau cel puțin nu se rezolvă de două ori în acelaşi fel. Cred în eutanasie la fel de mult ca şi tine. Întotdeauna am crezut. Din punctul meu de vedere este o idee absolut corectă. Diferența este că într-un fel a trebuit să înțeleg că deşi e o idee absolut corectă, pur şi simplu nu există nicio cale de a o face corect. Mai devreme sau mai târziu, elementul uman, imprevizibil, factorul incontrolabil, îşi va scoate capul urât şi lucrurile o vor lua razna.

— Şi mor oameni nevinovați, spuse ea.

— Chris, din punctul meu de vedere, când vine vorba despre moarte toți oamenii sunt nevinovați. Asta e problema. Cineva din Frăția ta, posibil această femeie cu numele Peggy, a smuls tot ce era bun, credința sinceră a unor asistente minunate, idealiste şi a fugit. Din nou, elementul uman. Banii, lăcomia, dorința, fanatismul. Cine ştie ce scot la iveală din cineva toate astea? Tu ai fost gata să expui Frăția, sau cel puțin asta a crezut cineva. Asta a dus la deciziile nebuneşti care s-au luat. Am auzit odată o ghicitoare. O persoană a fost întrebată ce ar face dacă i s-ar aduce un nou-născut perfect sănătos şi i se va promite că ucigându-l va putea vindeca pe loc bolile tuturor oamenilor de pe pământ. Cineva din Frăție a avut un răspuns personal la asta. Ben, tu, eu, niciunul dintre noi nu a fost atât de important ca idealurile ei. Sacrificiul individual pentru un bine mai mare. Se întâmplă tot timpul.

— E oribil, spuse ea.

— Poate. Dar mai important, face parte din ființa umană. Poți să iei pe umerii tăi povara pentru suferința mea, chiar pentru moartea lui Ben, dacă asta vrei, dar e destul de greu pentru tine că la asta a dus faptul că ai făcut ceva în care ai crezut, că nu toți oamenii sunt la fel de constanți şi de puri în credințele lor ca şi tine. Ai nişte decizii de luat, Chris. Uriaşe, cruciale. Dacă doreşti, te voi ajuta. Dar nu te aştepta să stau aici şi să țin chibriturile în timp ce tu-ți torni benzina. Eu… Îmi pasă prea mult.

Încet, se întoarse către el. Ochii ei se fixară într-ai lui. Mâinile ei îi mângâiau obrajii. Sărutul lor, de data aceasta fierbinte şi adânc şi dulce, îi duse în nisip. Clipă de clipă, în timp ce să dezbrăcau unul pe celălalt, lumea de dincolo de plajă dispărea. David îi sărută ochii, apoi buzele. Mâinile ei se mişcau de-a lungul trupului lui. Cu fiecare sărut, cu fiecare atingere, singurătatea şi frica din ei dispăreau. Cu fiecare nouă descoperire senzația că totul e fără speranță dispărea. Fața Christinei era aurie în soarele după amiezii când se urcă peste el. El îi mângâie sânii tari, întâi cu mâna, apoi cu limba. Zâmbea când se aplecă spre el şi-l ghidă în ea.

— Barbara, încetează să te agiți şi spune-mi numele. Voi avea eu grijă.

— Dar…

— Numele, te rog.

Margaret Armstrong scuipă cuvintele apoi strânse pumnii şi încercă să se relaxeze. Barbara Littlejohn ezita. Simțea în cap o pulsație, care începuse în timpul zborului de la Los Angeles, iar acum se intensifica. În final deschise un dosar şi puse câte o scrisoare pe biroul cardiologului.

— Ruth Serafini, spuse ea. Retrasă atât din consiliul de administrație cât şi din mişcare. Spune că înțelege că faci ceea ce crezi că e bine, dar că ea nu poate, cunoscând consecințele, să meargă mai departe.

— Nici măcar o copie pentru mine, mârâi Peggy, uitându-se scurt la scrisoare şi aruncând-o de-o parte.

— Susan Berger, continuă Barbara. Spune cam acelaşi lucru ca Ruth, dar continuă spunând că până se rezolvă situația are intenția să stopeze toate operațiunile Frăției din nordul Californiei. Nicio aprobare pentru noile cazuri, şi recomandă ca toate contribuțiile pentru Fundația Clinton să fie suspendate.

Peggy puse scrisoarea deasupra celorlalte fără să o citească.

— Susan va asculta de rațiune, spuse ea pe un ton egal, cântărind posibilitatea falsificării jumătății de duzină de casete ale lui Susan, care erau încuiate în pivnița ei. Fără nicio referire la Frăția Asistentelor Vieții, casetele ar putea constitui o confesiune dură.

— E o femeie prea ambițioasă ca să nu asculte de rațiune.

Barbara Littlejohn, palidă sub machiajul aplicat cu grijă, îi întinse a treia scrisoare.

— E de la Sara.

La naiba! Exclamația fu mai mult gândită decât spusă.

— Spune că-şi va reconsidera demisia dacă vom avea o investigație atentă a implicării Frăției în moartea lui John Chapman şi a senatorului Cormier, ambele la acest spital. Peggy, nu avem nimic de-a face cu…

— Bineînțeles că nu, spuse Peggy. John Chapman era prieten cu Sara. E doar supărată. Senatorul Cormier a fost autopsiat şi a fost deja o discuție în conferință. Am participat. Avea o boală coronariană extinsă, şi pur şi simplu a avut un atac fatal în timpul operației. Asta a fost tot.

— Mă bucur.

Era o uşurare sinceră pe fața şi în vocea Barbarei.

— Peggy, nu ştiu ce aş fi făcut dacă nu erai dispusă să discutăm despre asta. Totul părea că o ia razna.

— Prostii. Faci o treabă minunată. Frăția nu numai că a supraviețuit 40 de ani, a şi crescut. O situație ca acest Shelton poate să zdruncine solidaritatea noastră, dar n-o va rupe. Lasă-mi aceste scrisori. Până la sfârşitul zilei voi avea întreaga situație sub control.

— Mulțumesc, spuse Barbara, luând mâna lui Peggy. Mulțumesc.

Ieşi.

— Perna, iubito. Pune-mi-o pe față şi apasă cât de tare poți. Nu va dura mult.

Vor să mă distrugă, mama. Vor să distrugă Frăția noastră.

Ochii lui Margaret Armstrong erau închişi înainte ca uşa biroului să se închidă în spatele Barbarei. Senzația acelei nopți de acum mulți ani, dintr-o cameră de spital, durerea de pe fața mamei ei, păreau dintr-o dată, din nou, atât de reale.

— *Mama… te rog, mama. Te rog nu mă fă să fac aşa ceva.*

— *Te iubesc. Dacă şi tu mă iubeşti nu mă poți lăsa să mai sufăr aşa. Au spus că nu mai e nicio speranță… Nu mă lăsa să mai sufăr aşa.*

— *Te iubesc, mama, te iubesc.*

Peggy Donner şoptea vorbele iar şi iar, în timp ce Margaret Armstrong privea şi asculta, bucata de aşternut mişcându-se neîncetat în mâinile ei.

— *Te iubesc, mama…* spuse Peggy în timp ce punea perna pe fața îngustă şi apăsa cu toată puterea de care era în stare.

Margaret privea totul. Tremura când fata luă perna şi sărută buzele mamei ei moarte. Privea bucata de lenjerie de parcă ar fi văzut-o prima dată. Încă odată, chinul se terminase.

John Dockerty se plimba dintr-o parte în alta a camerei aglomerate din spatele farmaciei lui Marcus Quigg. Într-o parte, Ted Ulansky privea, pe fața lui neputându-se citi nimic. Îl interogau de vreo două ore, după ce găsiseră suficiente neregularități în dosarele lui, suficiente cât măcar să-i suspende licența. Presimțirea lui Dockerty fusese corectă. Nu fusese nevoie să fabrice dovezi împotriva ciudatului farmacist. În doar câteva ore de lucru, verificându-i rețetele şi sunând câțiva medici adunaseră câteva fapte care-l puteau îngenunchea, implorând pentru o înțelegere. Oricum, omul se dovedise a fi surprinzător de rezistent, sau înspăimântat.

— Domnule Quigg, spuse Dockerty iritat, s-o luăm de la început.

Detectivul trânti un teanc de rețete false în mâna lui Quigg. El şi Ulansky căzuseră de acord înainte că el îşi va asuma rolul de ticălos dur în timpul interogatoriului, iar Ulansky va aştepta până când va fi creată tensiunea potrivită, apoi se va ridica în apărarea lui Quigg ca un cavaler rătăcitor.

— Cum vrei, mormăi Quigg.

Încerca să-şi păstreze calmul evitând contactul privirilor. Oricum, din unghiul lui avantajos, Ted Ulansky observă că, pentru prima dată, mâinile lui Quigg tremurau. Nu va mai dura mult.

— Sunt toate în fața ta, scuipă cuvintele Dockerty. Aceste rețete îmi spun că ştii cel puțin un escroc. În cel mai rău caz, eşti un nenorocit de distribuitor care face afaceri dând pastile copiilor. Acum, ori ne spui ce vrem să ştim – cine te-a plătit să arăți cu degetul spre David Shelton – ori voi avea grijă ca licența să-ți fie ridicată şi să vezi cum e mâncarea la închisoare. Ai înțeles?

Lui Quigg începură să-i tremure buzele. Cu colțul ochilor Dockerty îl văzu pe Ulansky dând din cap. Timpul pentru finală. Îşi încordă pieptul şi spuse printre dinții încleştați.

— Vreau un nume, Quigg, şi-l vreau acum. Dacă nu, te aşteaptă o celulă la Walpole. Şi crede-mă, un tip slab ca tine nu înseamnă nimic pentru băieții de

acolo. După o săptămână fundul tău va fi atât de lărgit că vei face în pantaloni la fiecare pas.

Vocea îi era ca un tunet.

— Numele, Quigg, vreau numele.

— Destul!

Ulansky trânti cuvintele ca pe un bici. Faţa pământie a lui Quigg se întoarse spre el. Investigatorul de la narcotice se băgă între ei ca un arbitru de lupte. Puse o mână pe pieptul lui Dockerty doar ca să-l ţină de-o parte.

— John, calmează-te. Calmează-te odată. Acest temperament al tău ţi-a făcut destule probleme cu Afacerile Interne, aşa că păstrează-ţi cumpătul.

Se întoarse binevoitor spre Quigg, observând satisfăcut că începuse să revină culoarea în obrajii bărbatului.

— Marcus, vreau să te ajut. Chiar asta vreau, spuse el, asigurările lui simţindu-se în fiecare cuvânt. Dar trebuie să-ţi dai seama la ce te împotriveşti. Stai aici punând în balanţă cariera ta, libertatea şi sănătatea ta, împotriva unui nume. Doar un nume. E tot ce îţi cere locotenentul. Ştiu că eşti înspăimântat de ceea ce se va întâmpla dacă ni-l spui dar gândeşte-te doar ce se va întâmpla cu tine dacă nu o faci. Cel puţin detectivul de aici îţi poate oferi puţină speranţă. Poate şi acel nume să-ţi ofere asta?

Ulansky scrută faţa omului. Văzu frică şi incertitudine, dar nu înfrângere, nu capitularea la care se aştepta până acum. Se uită la Dockerty şi scutură din cap.

— Vreau să vorbesc cu avocatul meu, spuse Quigg.

Dockerty se repezi de-a lungul camerei îl luă de guler şi îl ridică în picioare.

— Nu vei avea nimic până nu am nişte răspunsuri.

Fără tragere de inimă, îşi slăbi strânsoarea.

— Vom mai discuta, Quigg, spuse el. Vreau să te văd la închisoare. Încă n-ai terminat-o cu mine. Hai, ticălosule, să mergem.

Marcus Quigg simţi durerea ca un cuţit din piept şi un moment crezu că totul se termină acum. Anevrismul din inimă se întindea. Dorise să le spună de la început că nu era un escroc. Dorise să le spună acum că reţetele ilegale fuseseră ceva, un pansament prin care încercase să-şi păstreze afacerea care se ducea de râpă, şi sănătatea care se degrada şi nevasta, terifiat la gândul de a fi părăsit şi lăsat cu patru copii. A vrut să le spună, dar n-a putut. Oricum, ce diferenţă ar fi fost? Îşi puse întrebarea iar şi iar în timp ce Dockerty îi punea cătuşele şi îl conducea afară din magazin. Deci acest Shelton avea probleme din cauza a ceea ce făcuse el. Şi el avea probleme. Probleme mari. Acel balon din pieptul lui se întindea şi doctoriţa îi spusese că ar putea fi un an sau o lună sau... o oră. Spusese că nu se mai putea face nimic pentru el. Ar înţelege Dockerty? Ar înţelege că după o viaţă în care încercase să facă ceea ce era corect se alesese cu o nevastă frigidă, cu patru copii care trebuiau hrăniţi şi cu un balon de sânge în piept care putea exploda oricând?

Quigg simţi un nod în stomac şi un gust acid în gât. Dorea să le spună şi să meargă acasă în pat. Dar ştia ce s-ar întâmpla. Ştia că banii s-ar opri. Ştia că

miile de dolari în plus promise când toată povestea se va sfârşi nu vor mai veni niciodată.

În timp ce era băgat în maşina de poliţie, Marcus Quigg o blestemă în gând pe Margaret Armstrong şi mizeria în care-l băgase.

O cană de cafea, un duş împreună şi dintr-o dată seara se prefăcu într-o noapte de cristal. Făcuseră un foc din lemn de mesteacăn şi, întinşi pe canapea alternau conversaţia uşoară cu priviri prelungite la cerul de catifea.

— Mătase roşie, spuse David, mângâind halatul de mătase pe care îl împrumutase din dulapul lui Rosetti. Niciodată nu m-am gândit la mine ca la un tip în halat, dar cu siguranţă mă simt bine.

Christine se ridică şi îşi legă halatul.

— David, vreau să ştii cât de mult a însemnat ziua asta pentru mine.

Ochii lui se îngustară.

— Ştii că n-am planificat asta, nu?

El aprobă. Văzu încordarea de pe faţa ei şi ochii umezi.

— Dintr-o dată am simţit... un fel de egoism, chiar nemilos.

— Asta e o prostie.

— Nu, nu e. Am permis să se întâmple toate astea, ştiind că fiecare minut va avea un final.

— N-ai fost chiar singură, spuse el aspru.

— Nu, cred că nu...

Vocea ei se pierdu.

— David, spuse ea în final. Mă duc înapoi dimineaţă.

— Încă o zi.

Răspunsul lui veni atât de repede încât ambii ştiau că era deja în mintea lui. Christine scutură din cap.

— Nu cred că asta ar fi corect, pentru niciunul. Ştiu ce simţi. Am simţit şi eu. Toată ziua. Mintea mea s-a jucat toată ziua cu fantezia despre ce aş fi vrut să se întâmple într-o realitate care ştiam că s-a dus. Dacă aş rămâne aici, chiar încă o zi, va face totul şi mai dureros când voi pleca. Ţi-am provocat deja destulă durere.

— Nu vreau să pleci.

Se lupta cu adevărul celor spuse de ea. Ştia. Şi totuşi, nu era capabil să-şi oprească şirul vorbelor.

— Doar... încă nu e sigur. Ţi-a spus Joey noaptea trecută. Vincent e undeva în Boston. Mă caută pe mine şi probabil şi pe tine. Dacă mergem înapoi trebuie să mergem direct la Dockerty. Şi ce-i vom spune? Încă nu putem merge înapoi. La naiba, Chris, nu trebuie să ne întoarcem niciodată. Putem să dispărem. Chiar acum. În această noapte. Putem merge în Canada sau... în Mexic. Vorbesc puţin spaniola. Poate că putem deschide o mică clinică undeva. Lucrăm împreună. Ce bine am putea face dacă ne întoarcem acum?

Îl sărută uşor.

— Nu va merge, David. Ştii asta la fel de bine ca mine. Frăţia mea a făcut nişte lucruri teribile. Nu aş putea trăi cu mine dacă n-aş încerca să le opresc. Sper doar să găsesc o cale să fac aşa fără să rănesc toate acele asistente ca mine care credeau…

— La naiba, trebuie să existe o altă cale! izbucni David, apoi mormăi o scuză pentru ieşirea lui şi se aşeză pe o pernă.

Avea dreptate. Partea raţională, logică din el înţelegea asta. Dacă situaţia era invers, ştia, ar fi spus acelaşi lucru. Dar în acest moment partea raţională, logică din el nu putea controla limba.

— Uite, spuse el, poate că există o altă cale. Poate că putem să mergem undeva în siguranţă şi ai putea să trimiţi informaţiile pe care le ai lui Dockerty sau… sau doctoriţei Armstrong. Sigur, asta e – doctoriţa Armstrong. E o prietenă şi m-a ajutat de când a început tot acest coşmar. Dacă există cineva care poate convinge autorităţile de existenţa Frăţiei, ea poate.

Neţinând seama de el însuşi, ideea începu să prindă contur.

— Chris, femeia ar putea fi perfectă. Ai auzit cu urechile tale în acea noapte în Patru Sud. E absolut împotriva eutanasiei. Din tot ce ştim, dacă cineva cu statura doctoriţei Armstrong ar fi împotriva lor, Frăţia ar putea decide că e timpul să dizolve organizaţia cu totul. Am putea să-i scriem şi ea ar putea…

— David, te rog. Nu face asta.

— Nu, aşteaptă, ascultă-mă. Lasă-mă să termin. Charlotte Thomas a vrut să moară. Din câte putem spune, oricum murea. Poate mai trăia o zi mizerabilă sau câteva săptămâni agonizante, dar murea.

În interiorul lui, vocea mentală a lui David începu să-l implore să asculte duritatea a ceea ce spunea, presiunea pe care o punea asupra ei. Scuzele din voce trecu neobservată.

— Din ceea ce ştii despre femeie, crezi că ar fi vrut ca tu, ca noi, să ne năruim şansa de a fi împreună pentru că ai ajutat-o să săvârşească ceva ce pur şi simplu nu a avut tăria să facă singură? Doar o zi sau două să ne mai gândim la toate astea. E tot ce-ţi cer. Vom găsi o altă cale sau vom merge înapoi şi vom înfrunta lucrurile împreună. Cel puţin hai să aşteptăm până vorbim cu Joey. Poate îl va găsi pe Vincent într-o închisoare.

Ea închise ochii şi îl strânse cât putu de tare. În tăcerea care urmă, scena pe care o descrisese David se contura în gândurile ei. Era un orăşel prăfuit cuibărit la poalele unui munte. Chiar vedea şi clinica lor, o clădire din cărămidă albă la capătul însorit al unei străzi. Putea simţi căldura şi liniştea vieţii lor. Simţea pacea pe care ar trăi-o devotându-se unui asemenea loc şi unui asemenea bărbat.

Christine strânse din buze şi aprobă.

— Bine. Încă o zi. Dar fără promisiuni.

— Fără promisiuni.

Simţi doar o bucurie de moment pentru această victorie înainte să înţeleagă ceea ce ştiuse tot timpul, dacă nu puteau găsi o opţiune cu adevărat satisfăcătoare, niciodată n-ar lăsa-o să fugă.

Făcură dragoste într-o armonie desăvârşită, liniştită. Aproape o oră ochii, şi gurile, şi degetele lor se explorară unul pe celălalt. La final, când niciunul nu mai putea suporta o altă atingere fără să explodeze, el o penetră.

Marion Anderson Cooper era dur. Nu numai un polițist dur, deşi era şi asta. Era dur în felul în care numai un copil crescut pe străzile din Roxbury, cu un nume care suna feminin, putea fi. Duritatea lui fusese întărită de muşcăturile şobolanilor care se plimbau pe saltelele murdare pe care le împărțise cu cei doi frați şi fusese combinată cu moartea şi nămolul din Vietnam. Fusese testată iar şi iar de situațiile întâlnite ca unul din primii sergenți negri din departamentul Mica Italie din Boston – North End.

Dimineața devreme în 11 octombrie, Cooper trecea a doua oară pe străzile largi şi pustii. Din timp în timp oprea maşina să vadă luminile ei în fereastra unui magazin sau a unui restaurant, unde simțea că ceva e schimbat. De fiecare dată găsea sursa nelinişti – o reclamă nouă, o masă pusă altfel – şi pleca mai departe.

Fiat-ul roşu, parcat discret lângă un container pe una din aleile întunecate, nu fusese acolo când trecuse mai devreme. Cooper blocă aleea cu maşina de patrulă, fixă farurile pe plăcuța de înmatriculare şi luă legătura cu dispecerul.

— Sunt Alpha 921, spuse el, cer verificarea unui Fiat roşu, înmatriculat în Massachusetts 353, Mike, Whiskey, Quebec. Vreo unitate de susținere disponibilă?

— Negativ, Alpha 921. Repetă numărul, te rog.

Cooper repetă numărul şi aşteptă. Maşina era fierbinte, simțea clar asta. De fapt, era surprins că nu erau mai multe automobile în prima noapte cu vreme decentă de mai mult de o săptămână. Dacă ar fi furată, ar fi copii, nu profesionişti. Dacă ar fi profesionişti, micul Fiat ar fi deja vopsit, cu numere noi şi în drum spre Springfield sau Fall River sau alt loc.

Întârzierea părea mai lungă decât de obicei. Cooper bătea neliniştit în volan. Puse la loc telefonul şi păşi afară din maşină când radioul se trezi la viață.

— Alpha 921, am informații despre un Fiat sedan, din 1979, cu număr de înmatriculare Massachusetts 353, Mike, Whiskey, Quebec.

Vocea femeii, senzuală şi provocatoare, era cea pe care Cooper o recunoscu ca fiind a unei femei grase, mamă a cinci copii.

— Sunt Alpha 9, Gladys. Ce-ai găsit?

— Până acum e curată, nu a reclamat-o nimeni. Înregistrată de Joseph Rosetti, strada Damon, 21, apartamentul C.

— Alpha 9 terminat, spuse Cooper.

Când intră pe alee, desfăcu instinctiv clapa revolverului. Uşa de la şofer era deschisă. Cooper lumină cu lanterna scaunele, apoi podeaua. Nimic. Dintr-o dată se încordă. Parfumul sângelui, greu, ameţitor, îi umplu nările. În spatele scaunelor, acoperit cu o pătură, era un corp. Inspiră adânc şi trase de-o parte pătura. În acel moment toată duritatea, toate luptele macabre din câmpurile

de orez şi din junglă şi de pe străzile oraşului, nu ajutară la nimic. Marion Anderson Cooper se trase înapoi din maşină şi vomită pe asfalt.

Mâinile şi picioarele lui Joey erau legate. Fusese înjunghiat de zeci de ori înainte să moară. Aranjate pe pieptul lui se aflau una din urechi şi bucăţi din trei degete. Ziarele de dimineaţă vor califica această moarte ca fiind „probabil o răzbunare între bandele de cartier”.

20 de mile către nordul oraşului, motivul real, o hartă schiţată plină de sânge, obţinută după o oră de tortură, stătea pe scaunul pasagerului din maşina lui Leonard Vincent.

Va urma...

Sergiu
Someşan
Pisica
şi
Căpcăunul

SERGIU SOMEŞAN

PISICA ŞI CĂPCĂUNUL

EPISODUL IV

Capitolul 12

O zi plină

Procurorul Virgil Aldulescu a preluat toate cele trei cazuri pentru că, în mod firesc, păreau toate interconectate. După ce a avut în mână dosarele, s-a prezentat la judecătorul de serviciu pentru eliberarea mandatelor de arestare. Întâmplarea a făcut ca judecător de serviciu să fie Adriana Husariu, temută de toți pentru severitatea cu care verifica dosarele. Colac peste pupăză, de câteva zile aflase că băiatul ei mai mare a hotărât că, pentru el şi familia lui, este mai bine dacă rămân toți definitiv în Germania. Unul dintre colegii ei, cam de aceeaşi vârstă cu ea şi care îşi putea permite asta, turnase gaz peste foc şi îi spusese: „Păi, la ce te aşteptai, Adriana, dragă? Îl dai pe copil la secția de limbă germană încă de la grădiniță şi acum te miri că pleacă dincolo?” Faptul că prietenul ei avea dreptate nu îi făcea deloc hopul mai uşor de trecut şi toți se fereau, pe cât puteau de mult, din calea ei.

Când procurorul îi puse, timid, dosarele pe masă, judecătoarea le privi crunt:

— Trei mandate de arestare, domnule procuror? De ce nu zece, ca să ştim o treabă?

Aplombul procurorului părea lăsat undeva la uşă şi abia după ce îşi drese vocea încercă să răspundă, dar judecătoarea ridică o mână, făcându-i semn să se oprească şi luă un dosar din teancul din fața ei.

Întâmplător sau nu, primul era dosarul în care era solicitat mandatul de arestare pentru Fabian Danielescu, cel care comandase crima de la Clubul Rothmans. Chiar deasupra, în dosar, era declarația Loredanei Marinescu, a lui Fabian Danielescu, urmată de câteva poze color cu victima, sau cât mai rămăsese din ea. Judecătoarea le privi atent, apoi ridică ochii din dosar şi îl privi aspru pe procuror:

— Sper că asta nu este vreun fel de glumă proastă, domnule procuror. Nu ați prelucrat în niciun fel fotografiile?

— Doamne, cum puteți crede aşa ceva, doamnă judecător?

Judecătoarea împinse dosarul spre el, întrebând:

— Şi atunci, unde-i capul victimei?

Procurorul încercă să-şi disimuleze satisfacția când răspunse:

— Pe pereți şi pe tavanul clubului, doamnă judecătoare. Mai sunt câteva fotografii la sfârşitul dosarului…

După ce parcurse, mai calmă de data asta, dosarul până la sfârşit, semnă mandatul de arestare, atât pentru Fabian Danielescu, cât şi pentru Loredana Marinescu. La dosarul lui Vasile Tudorache ezită îndelung, apoi întrebă:

— Deci dumneata presupui că acest om a cauzat, de la distanță, într-un mod în care nu îl poți preciza, moartea victimei de la Clubul Rothmans?

Procurorul înghiți în sec şi, în cele din urmă, îşi găsi curaj şi privi în ochii severi ai judecătoarei.

— Da, doamnă judecător.

Judecătoarea mai răsfoi încă o dată dosarul şi flutură cele două declarații şi copia după scrisoarea de adio a administratorului de bloc.

— Pentru două declarații şi o copie după o scrisoare a unui sinucigaş, dumneata vrei să arestezi un om pentru că a comis o crimă?

— Da, doamnă judecător.

— Dar nu ştii cum a comis crima?

— Nu, doamnă judecător, spuse aproape în şoaptă procurorul.

Judecătoarea îi întinse dosarul şi îi spuse sec:

— Atunci află, domnule procuror, şi abia pe urmă vino la mine!

Procurorul Virgil Aldulescu şi-a luat cele trei dosare şi mandatele de arestare şi a ieşit plouat din birou, gândindu-se cum să rezolve problema. Pentru că, fără îndoială, Vasile Tudorache era vinovatul şi lăsarea lui în libertate reprezenta un real pericol public.

Era bucuros pentru faptul că obținuse arestarea preventivă măcar pentru cei doi, pentru că era convins că, în urma interogatoriului lor, va putea găsi în cele din urmă şi probele pe care le solicita judecătoarea. Şi mai era un gând ascuns, care îl făcuse să nu insiste foarte mult cu cel de al treilea dosar: nu era foarte sigur că se vor găsi amatori să se ducă şi să-l aresteze pe cel căreia Loredana Marinescu îi spunea, cu teamă, Căpcăunul.

*

A ajuns la arestul Poliției la timp ca să participe la interogatorul fetei. Comisarul-şef i-a lăsat şi de data asta pe comisarul Brumaru şi pe inspectorul Dăciulescu Alina să interogheze fata, iar el se mulțumea să privească totul din spatele geamului oglindă.

— Ținând seama de importanța cazului, am dat ordin să se filmeze interogatoriul, ca să-l putem analiza la nevoie, îi spuse comisarul-şef procurorului când îl văzu venind. Doriți să participați şi dumneavoastră?

— Nu, nici vorbă, răspunse el, oamenii dumitale văd că se descurcă foarte bine.

Îi comunică în câteva cuvinte insuccesul în ceea ce priveşte mandatul de arestare în cazul pentru Căpcăun, apoi se alătură şi el celor care se uitau la interogatoriu.

Aruncă o privire posomorâtă spre cei trei detectivi care stăteau pe scaune, lângă perete, şi, deşi părea că nu îi convine foarte mult prezența lor, simțea instinctiv că va avea nevoie de ei în rezolvarea cazului, aşa că îi acceptă în mod tacit.

După ce ascultă încă o dată expunerea fetei, privind-o cum scrie de zor declarația procurorului îi veni o idee şi se întoarse spre comisarul-şef:

— Vă rog să o rugați pe subalterna dumneavoastră să o întrebe pe inculpată dacă acest aşa numit Căpcăun are un număr de telefon la care poate fi contactat.

În timp de comisarul-şef lua legătura cu Alina, Spiridon se ridică de pe scaun şi se apropie de procuror:

— Credeți că este bine să luăm legătura cu el?

Procurorul îl privi rece şi spuse:

— Va trebui să o facem până la urmă, nu? Măcar cât să-i comunicăm despre faptul că există un mandat de arestare pe numele lui.

— Dar nu există.

— Nu există ÎNCĂ... Mâine va fi alt judecător care, în mod sigur, îmi va semna mandatul.

Spiridon clătină din capul lui mare şi în cele din urmă îl întrebă:

— Şi cine credeți că îl va aresta? După faima pe care şi-a creat-o, se vor găsi foarte greu amatori pentru treaba asta.

Era exact problema la care se gândise şi el mai devreme, dar nu putea lăsa să se vadă asta, aşa că răspunse sec:

— Vom apela, dacă este nevoie, la Tudor Ghervase, comandantul trupei de intervenție, dar numai după ce vom obține mandatul de arestare.

Arătă spre agentul Sorin Postolache, care stătea ghemuit pe un scaun, lângă perete, pentru cazul în care va mai fi nevoie de el:

— Asta în afară de cazul în care tânărul agent de acolo nu se va oferi voluntar să ne aresteze Căpcăunul, ca să i se mai ierte din păcate.

Tânărul agent nu spuse nimic, dar se ghemui şi mai tare pe scaunul pe care stătea.

După ce primi numărul de telefon de la comisarul-şef, procurorul puse să i se aducă un telefon fix prevăzut cu difuzor şi ceru să se facă linişte. Poate că voia să le arate tuturor cât de bine ştie să țină sub control un infractor de teapa celui ce îşi spunea Căpcăunul.

După ce sună de câteva ori în gol, într-un sfârşit răspunse o voce cavernoasă, uşor batjocoritoare.

— Alo, Vasile Tudorache la telefon. Cine naiba mă deranjează la ora asta?

Procurorul privi la ceas: era aproape ora unsprezece, aşa că nu i se părea deloc o oră nepotrivită. Îşi drese vocea şi spuse cât de sobru putu:

— Domnule Vasile Tudorache, procurorul Virgil Aldulescu vă deranjează. Vreau să vă comunic că există un mandat de arestare pe numele dumneavoastră.

Hohotul de râs fu atât de puternic încât reverberă prelung în încăperea mică. După ce râsul se potoli, aceeaşi voce, de data asta mult mai batjocoritoare, spuse:

— Păi, şi ce mai aştepți, procurorule? Trimite polițiştii să mă aresteze. Sau vino personal, dacă ai cojones.

Procurorul rămase cu receptorul la ureche, incapabil să mai scoată vreun cuvânt. De obicei, cei anunțați că urmează să fie arestați se comportau cu totul altfel, nu ca acest... Căpcăun. Începea să regrete ideea de a pune convorbirea pe difuzor, dar nu avu timp să blocheze sunetul pentru că vocea de la celălalt capăt al firului întrebă:

— Să înțeleg deci că cineva m-a dat în gât? Precis că e curvulița aia mică de Loredana.

Procurorul păru să-şi fi recăpătat aplombul pentru că răspunse sec:

— Nu vă putem da amănunte din dosar. Vă comunică doar atât: există un mandat de arestare pe numele dumneavoastră şi ar fi mai bine să vă prezentați la sediul Poliției pentru a nu...

Căpcăunul nu păru să audă ce spunea pentru că îl întrerupse brusc, cu aceeaşi voce răguşită:

— Nu-i nevoie de nicio confirmare, pentru că sunt sigur de asta. Fata este, cumva, pe lângă voi acum?

— Da, confirmă procurorul înainte de vedea cum Spiridon îi făcea semne disperate să nege.

— Ei, atunci priviți bine la ea, dar feriți-vă dacă vreți să nu vă murdăriți pe haine.

Înainte de a apuca cineva să spună ceva, văzură prin geamul oglindă cum Loredana se apucă dintr-odată cu mâinile de cap, se ridică brusc de la masă şi apoi capul îi explodă într-o jerbă de sânge, oase şi creier.

Comisarul Brumaru şi inspectorul Dăciulescu au mai apucat doar să-şi ducă mâinile la față, în încercarea de a-şi feri ochii, dar în afară de asta au fost împroşcați peste tot cu bucăți mărunte din capul fetei.

Toți au rămas împietriți în timp ce cei doi polițiştii din camera de interogatoriu încercau fără succes să se şteargă pe față şi pe haine cu şervețelele pe care le-au scos din buzunar.

— Interesantă privelişte, nu? întrebă vocea batjocoritoare, apoi continuă: Tânărul polițist care m-a vizitat într-o seară este şi el pe acolo?

— Nu le-am spus nimic! țipă agentul Sorin Postolache de lângă perete, dar din telefon nu se auzi decât acelaşi râs şi vocea sarcastică:

— Mutați-vă şi de lângă el şi, credeți-mă pe cuvânt, că aşa vor păți toți care mă supără.

Tânărul agent mai apucă să țipe scurt înainte să-i explodeze craniul în aceeaşi masă informă de oase şi creier.

— Gata, ajunge! Vă credem, îngăimă stins, în receptor, procurorul.

— Ajunge când vreau eu, nu când îmi spui dumneata, se auzi vocea răguşită din receptor.

După o clipă de tăcere, vocea întrebă iar:

— Aveți un televizor prin preajmă?

Procurorul făcu ochii roată până când dădu cu ochii de televizorul prins pe perete.

— Da, răspunse el stins.

— Ei, atunci comutați pe postul local, ordonă vocea.

Spiridon căută telecomanda şi, după ce o şterse de sânge, comută pe postul local.

— Gata, confirmă cu acelaşi glas stins procurorul.

— Hai să vedem dacă ne uităm la acelaşi program, spuse Căpcăunul. Este vorba de o emisiune cu trei invitați... Moderatoarea este o umflățică îmbrăcată într-o rochie roşie țipătoare, iar invitații sunt doi bărbați şi o tânără domnişoară slăbuță, îmbrăcată în rochie albastră.

— Aşa este, confirmă procurorul.

— Bine atunci, domnule procuror, hai să vedem pe cine alegi pentru experiența noastră. Pe care din cei patru de la televizor îl alegi să moară. Vreau să vă arăt o demonstrație...

— Credeți-mă, nu este nevoie, vă credem, suspină procurorul şi se gândi ce bine ar fi fost să fie de față şi judecătoarea Adriana Husariu şi să fie ea cea nevoită să aleagă.

— Dacă nu alegi pe nimeni, vor muri toți patru, spuse după un timp vocea pe un ton egal. Aşa că hotărăşte-te mai repede.

— Doamna în roşu, spuse procurorul şoptind şi câteva clipe mai târziu capul moderatoarei explodă, asemenea unei fântâni arteziene, într-o jerbă roşie.

Hohotul de râs din receptor îl făcu pe procuror să se ghemuiască ca lovit de bici.

— Ei, acum suntem în aceeaşi găleată, domnule procuror. Eu sunt cel care ucid, dar dumneata, la fel ca jucătorul de cărți de la clubul Rothmans, ai comandat o crimă. Ce-ai să faci acum? Ai să te arestezi singur?

Toți din încăpere priveau consternați la procuror, care îşi muşca neputincios mâna.

— Pot să te scap cumva de vina asta, domnule procuror. Cum ai spus că te numeşti? Virgil Aldulescu. Precis găsesc undeva o fotografie de-a dumitale pe internet: nici nu am nevoie de mai mult ca să-ți aduc liniştea sufletească mult dorită, hohoti Căpcăunul.

Procurorul tresări brusc şi ieşi din transă:

— Să-i oprească cineva internetul şi curentul! Repede, vă rog!

— Nici să nu te gândeşti, procurorule. Am un laptop şi o conexiune anonimă la internet, dar nu trebuie să mă iei în serios. Am glumit, omule, chiar eşti un interlocutor drăguţ.

Din receptor se auzi un foşnet de hârtie şi apoi Căpcăunul spuse:

— De fapt, chiar şi fără internet, cred că m-aş distra bine. Fata asta mi-a adus o mulţime de reviste înainte să mă trădeze. Majoritatea lor sunt reviste de scandal, doar cu fotografiile maneliştilor şi altor artişti de aceeaşi teapă. Dacă mă mai enervaţi mult, în câteva minute trimit în neant toată floarea artistică a ţării… lucru care nici nu ar fi aşa de rău, la urma urmei, dacă ţinem seama de felul în care cântă.

Procurorul încă îşi căuta cuvintele, când uşa se deschise şi domnul Marcu, urmat de chestorul Nistorescu, pătrunseră în încăpere. Domnul Marcu privi scurt la dezastrul din încăpere, făcu câţiva paşi precauţi până ajunse lângă procuror, îi luă receptorul din mână şi îl puse în furcă, apoi spuse cu voce calmă:

— Gata, ajunge cât v-aţi distrat. De aici încolo preluăm noi.

Capitolul 13

Experienţe

După ce încheie discuţia cu procurorul, Căpcăunul, deoarece chiar şi când era singur se gândea la el ca fiind Căpcăunul şi nu ca la Vasile Tudorache, încercă iar să se privească scurt în oglindă, curios fiind de noile transformări pe care le simţea că se petreceau cu el. Abia ridică marginea prosopului şi îşi simţi capul cuprins de o durere atroce, imediat cum îşi zări ochii. Era convins că era numai o chestiune de timp şi de antrenament până când îşi va putea controla această nouă putere. Şi la fel de mult era convins că, dacă va continua să ucidă la fel de haotic, în curând autorităţile vor sesiza că a trecut un prag nepermis şi îl vor distruge, fără să mai ţină seama de pierderile colaterale cauzate de aceasta. Dar simţea că mai era cale lungă până acolo, aşa că încă mai avea timp de experimente. Nu ştia prea bine ce se întâmpla cu el, dar simţea nevoia să ucidă şi, înainte de a-şi putea controla în vreun fel sau altul impulsul, se apropie de geam, privind afară în căutare de victime. Acoperişurile blocurilor din jur se vedeau limpede şi pe ele nu se zărea nici urmă de lunetist, dar era conştient că aceştia nu vor întârzia mult să apară, dacă îşi va pune planurile în aplicare.

Blocul în care locuia avea patru etaje şi era format din opt scări: şase în linie, iar cele două de la capete, perpendicular pe ele, formând litera „U”, cu braţele verticale formate din câte o singură scară. Se forma astfel un fel de curte interioară, în care unii şefi de scară mai gospodari montaseră bănci de

lemn, printre care plantaseră tot soiul de plante ornamentale şi flori. Din câte îşi putea da seama, cartierul îşi ducea viaţa liniştită mai departe, fără să fie afectat într-un fel sau altul de întâmplările de peste noapte.

Avu un surâs rău pe faţă, un surâs venit de undeva din străfundurile fiinţei lui noi, pe care încă nu şi-o putea controla în întregime. Prea multă linişte se pare că nu-i pria Căpcăunului, aşa că se apropie mai mult de geam şi se pregăti de acţiune. Ideal ar fi fost ca prin curtea blocului, care se prelungea cu o mică parcare, să treacă acum câţiva dintre cei care într-un moment sau altul îl tracasaseră pe Vasile Tudorache, dar, după câteva minute bune în care nu trecu nimeni cunoscut, îşi fixă atenţia asupra unei femei care se certa cu alta, pentru un motiv pe care nu şi-l putea imagina pentru că erau prea departe şi nu se auzea ce spun, chiar şi cu geamul deschis.

Nu cronometră timpul trecut între momentul în care şi-a fixat atenţia asupra ei şi clipa în care capul i-a explodat într-o jerbă de sânge şi oase, dar în mod sigur nu au fost mai mult de douăzeci de secunde. Pentru cea de a doua a avut nevoie de mai puţin de zece secunde şi cam tot atât a trecut până când un puşti, abia ieşit din adolescenţă şi care văzuse prea multe filme de război, le-a văzut. Ţipătul lui s-a auzit însă clar, străbătând distanţa:

— Un lunetist! Ascundeţi-vă! Trage un lunetist!

În toată curtea blocului nu erau mai mult de zece persoane, care au reacţionat la ţipătului tânărului: mai întâi au privit la cele două corpuri prăbuşite, apoi au început să-şi caute ascunzători în cele mai nepotrivite locuri. Puştiul s-a ascuns, de exemplu, după o bancă unde un lunetist l-ar fi putut ochi uşor, prin spătarul ei făcut din ţevi de metal.

Adăpostul oferit de ţevile de metal nu l-a ajutat prea mult pentru că în curând şi-a împrăştiat creierii pe banca lucioasă de metal, urmat în curând de toţi cei care nu au avut precauţia să iasă din raza lui vizuală. Doi câini care s-au apropiat de trupul tânărului au avut aceeaşi soartă, apoi s-a oprit. Tensiunea insuportabilă care îl chinuise cu numai câteva minute înainte se domolise şi acum putea să judece la rece. Putea ucide pe oricine, cu o sigură condiţie: să-i zărească fie şi pentru o singură clipă faţa.

În depărtare pe coasta muntelui se zăreau siluetele unor oameni, dar oricât îşi fixă atenţia asupra lor nu li se întâmplă nimic. Îşi forţă la maximum ochii, dar nu obţinu niciun rezultat palpabil. În cele din urmă cu ochii împăienjeniţi renunţă, dar chiar atunci îşi aduse aminte de un binoclu pe care îl cumpărase cu ani în urmă când fusese într-o excursie. Era mai mult o jucărie pentru copii şi când în cele din urmă îl găsi îşi dădu seama că nu măreşte cine ştie ce. Dar se pare că era suficient pentru că în cele din urmă cei de pe coasta muntelui sfârşiră şi ei în acelaşi mod ca şi cei din faţa blocului.

Mai bău câteva căni de apă, apoi se întinse să se odihnească, dar noua putere căpătată nu îi dădea ghes la odihnă, aşa că se ridică şi porni televizorul. Butonă canalele până când găsi o emisiune în direct ca să poată

urmări pe viu rezultatele. De data asta privi cu ochii mijiți la invitatul pe care îl alese şi cumva încercă să transmită un altfel de gând spre el. Trecu destul de mult timp până când cel vizat începu să dea semne de nelinişte şi în cele din urmă se apucă de partea stângă a pieptului şi se lăsă moale pe canapeaua din studio. În primele clipe nu observă nimeni nimic, după care începură toți să se agite şi mai apucă să vadă un medic care îi acorda primul ajutor înainte ca emisiunea să se întrerupă şi să se comute pe publicitate.

Căpcăunul zâmbi satisfăcut, deşi nu simțise aceeaşi satisfacție ca atunci când vedea artezienele celor ucişi țâşnind. Dar, la o adică, atunci când lucrurile se vor înrăutăți se va mulțumi şi cu atât.

Închise televizorul şi luă un teanc de reviste lăsat de Loredana: avea o zi lungă în fața lui; putea să tot experimenteze.

Capitolul 14

Capcană pentru Căpcăun

Centrul de comandă a fost înființat la Detaşamentul nr.1 de pompieri Braşov situat pe strada Mihai Viteazu la numărul 11. La început s-a intenționat ca acest centru să fie în cadrul Detaşamentului nr. 2 Braşov, de pe strada Carpaților, care era situat cu vreo doi kilometri mai aproape de cartierul Valea Cetății, dar s-a renunțat la idee când s-a constatat că remizele pentru maşini, unde ar fi urmat să fie instalată aparatura de control, aveau uşile cu acces direct în stradă. Şi după cum a constatat domnul Marcu în cadrul comisiei care a ales această locație, între strada Mihai Viteazu şi cartierul Valea Cetății se afla muntele Tâmpa, aşa că până descopereau cum anume îşi transmite comenzile mortale Căpcăunul, era înțelept să se lase puțină distanță şi un obstacol natural între ei.

Au fost golite patru remize de pompieri, iar maşinile au fost trimise împreună cu oamenii care le deserveau la Detaşamentul nr. 2.

Comandantul Detaşamentului nr.1, colonelul Dobrițoiu, încercă să-l abordeze pe generalul cu cele mai multe stele pe care îl văzu prin curte:

— Înțeleg că sunt ordine de sus, domnule general, se plânse el, dar vreau să vă spun că toată activitatea mi-a fost dată peste cap. Să ne ferească dumnezeu de două, trei incendii simultane în Braşov că suntem complet descoperiți.

Generalul Cărbunescu, cel pe care îl abordase colonelul, întâmplător era chiar şeful statului-major care comanda operațiunea, îl privi în treacăt pe colonel ca şi cum nu ar fi auzit întrebarea, apoi îşi aruncă ochii spre stradă:

— Că tot veni vorba, domnule colonel, caută undeva nişte panouri şi obturează vederea celor din stradă spre curtea detaşamentului.

Privi la autoturismele care erau parcate chiar lângă poartă:

— Maşinile astea sunt ale personalului?

— Cele mai multe dintre ele da, domnule general, dar sunt unele şi ale riveranilor. După cum vedeți pe partea cealaltă a străzii nu prea este loc de parcare şi uneori mai închidem şi noi ochii pentru că...

Generalul dădu nerăbdător din mână şi îl întrerupse:

— În trei ore vreau parcarea liberă şi maşinile parcate pe marginea străzii să dispară. La noapte vor ajunge aici zece tancuri şi cum nu au loc în curte le vom pune în parcare.

— Bine, dar...

— Executarea, colonele, spuse scurt generalul şi se grăbi spre remizele în care fusese instalat centrul de comandă.

O mulțime de tehnicieni tocmai terminau de tras firele, iar în capătul mai îndepărtat al încăperii fuseseră prinse pe perete uriaşe ecrane care luminau fosforescent. În fața lor o masă solidă tocmai era consolidată şi câțiva soldați puneau scaune în fața ei.

— Cât mai durează, domnule maior, întrebă generalul Cărbunescu pe un ofițer tânăr care coordona echipa de tehnicieni.

— Un minut, domnule general. Cât să-şi schimbe poziția maşina în care sunt piloții dronelor şi noi am terminat.

Maiorul făcu rapid câteva reglaje de pe laptopul pe care îl avea pe masă şi mai întâi unul dintre ecrane, apoi şi celelalte se luminară şi apărură imaginile unor blocuri în depărtare.

Maiorul ridică un microfon de pe masă şi spuse:

— Încet, ridică încă puțin Vulturul doi... Aşa este bine. Fixează-l acolo.

Din unghiuri diferite se vedea acum un bloc cu opt scări şi patru etaje, iar în mica parcare şi piățetă din față se zăreau mai multe corpuri căzute. Toate aveau în comun faptul că erau fără cap. La marginea parcării se vedeau şi doi câini de talie mare tot fără cap şi ei.

— Experimentează, spuse Spiridon care împreună cu ceilalți doi detectivi luaseră loc pe scaune fără să fie invitați de nimeni.

Şeful de stat-major privi încruntat la ei şi spuse:

— Aş dori ca toți cei străini de acest caz să părăsească centrul de comandă. Este în curs de desfăşurare o operațiune militară şi nu putem să ne permitem ingerințe străine.

Detectivii nu se mişcară şi priviră în continuare ecranele, iar domnul Marcu interveni împăciuitor:

— Hai să nu ne certăm pentru fleacuri, domnule general. Ei sunt consultanții noştri civili şi poate salvarea noastră în cazul în care dăm greş.

Generalul Cărbunescu mormăi nemulțumit şi luă şi el loc la masa pe care era întinsă o hartă, la scară mare, a cartierului Valea Cetății.

Înconjură cu un marker roşu blocul în care locuia cel numit Căpcăunul şi se adresă celor din jurul lui:

— Avem nevoie de câte trei tancuri situate aici, aici şi aici, iar mâine dimineață, la o oră fixată, vor deschide focul spre acest apartament.

Adjunctul lui se încruntă nedumerit:

— Nu-s cam multe tancuri pentru un singur apartament, domnule general?

Generalul Cărbunescu privi spre domnul Marcu şi spuse ca şi cum nu ar fi crezut în această ipoteză:

— Consultanții noştri civili aici de față spun că apartamentul trebuie distrus din prima salvă împreună cu locatarul lui, altfel nu vom avea a doua şansă.

— Am înțeles, domnule general. Batalionul 814 din Turda tocmai a încheiat ieri o aplicație la poligonul de la Cârțişoara, lângă Sibiu, iar acum sunt în mentenanță. Sunt sigur că am putea pregăti două plutoane de tancuri pentru a fi gata de drum în câteva ore, iar în cursul nopții ar ajunge aici.

Şeful de stat-major se gândi apoi aprobă:

— În regulă, dă te rog ordinele necesare şi în şase ore le vreau aici în parcare, echipate cu saboți de cauciuc pentru mers prin oraş. Şi cu cinci proiectile brizante fiecare. Dacă nu au la ele muniție să oprească la depozitul din Făgăraş să ia.

Adjunctul se pregăti să plece să dea ordinele necesare când domnul Marcu îl opri:

— Numai puțin te rog... am putea afla ce tip de tancuri sunt în poligon?

— Contează asta aşa de mult? întrebă adjunctul în timp ce îşi consultă hârtiile din mână.

Domnul Marcu zâmbi uşor:

— S-ar putea să fie diferența dintre viață şi moarte la o adică.

După ce găsi ce căuta adjunctul răspunse uşor nervos:

— Sunt tancuri T55, dar vă asigur că puterea de foc este exact la fel ca şi a celorlalte tancuri pe care le avem în dotare.

Domnul Marcu zâmbi împăciuitor şi spuse:

— Sunt sigur de asta, domnule colonel, dar aş prefera să aducem de undeva tancuri Bizon, mai precis TR85-M1.

Colonelul ridică exasperat mâinile şi spuse:

— Când este atâta grabă zău dacă este cazul să facem acum pe patrioții. Or fi Bizonii modernizați, dar vă asigur că şi T55 sunt la fel de bune în acest caz.

S-au întors amândoi spre şeful de stat-major ca pentru a arbitra disputa, iar acesta ridică din umeri şi îi spuse domnului Marcu:

— Dacă îmi dai un singur motiv să aduc Bizoni în locul tancurilor T55, fii sigur că voi fi primul care te va susține.

— Blindajul, domnule general. Nimic altceva decât blindajul.

Adjunctul vru să protesteze, dar, văzând că faţa generalului se luminează a înţelegere, preferă să tacă.

— Mă rog, acceptă în silă şeful de stat-major. Credeam că informaţia asta este strict secretă, dar dacă văd că toată lumea o ştie, găseşte undeva, domnule colonel, două plutoane de Bizoni.

Adjunctul plecă nedumerit să găsească tancuri de tip Bizon, iar generalul se apropie de domnul Marcu şi îl întrebă cu voce scăzută:

— De unde anume aveţi informaţia asta? Am fost asigurat că este atât de secretă, încât numai vreo cinci oameni ştiu despre ce anume e vorba.

— Aşa este, domnule general. În mod oficial numai cinci ştiu despre ea. Şi al şaselea, care se întâmplă să fiu eu. Asta pentru că sunt chiar cel care a făcut rost de prima mostră din acest tip de blindaj. Cam greu puteam să o aduc fără să ştiu despre ce anume este vorba, nu?

Generalul încuviinţă din cap, apoi, după ce se convinse că nu sunt auziţi şi de altcineva, întrebă:

— Şi totuşi despre ce material anume este vorba în acest nou tip de blindaj? Cei care ne-au făcut informarea au fost foarte evazivi, deşi din câte am văzut când a fost montat părea mai degrabă un soi de pâslă decât cine ştie ce mare scofală.

După ce se asigură la rândul său că nu îi putea auzi nimeni, domnul Marcu spuse:

— Evaziv voi fi şi eu, domnule general, şi asta în primul rând pentru că şi informaţiile despre organit, aşa se numeşte noul material, sunt foarte evazive şi contradictorii. Wilhelm Reich, un savant austriac, discipol al celebrului Sigmund Freud, s-a refugiat la începutul celui de-al Doilea Război Mondial în America unde a început să studieze o nouă formă de energie, numită de el energie orgonică. Din cauza faptului că a asociat această energie cu energia declanşată la om în timpul orgasmului, a fost repede incriminat şi exclus din lumea ştiinţifică într-o Americă atât de puritană cum erau Statele Unite la ieşirea din cel de al Doilea Război Mondial. A fost acuzat, arestat, apoi a murit în împrejurări nu prea clare, iar cercetările lui au părut că intră într-un con de umbră. Şi toate astea până când s-a observat că energia orgonică, într-un mod tare necontrolabil şi imprevizibil chiar există şi se manifestă în cele mai neaşteptate moduri. Lucru care, bineînţeles, a stârnit interesul atât al serviciilor secrete vestice cât şi a celor estice, ceea ce a relansat cercetările pe această temă.

Arătă spre ecranele mari pe care vedeau imaginile transmise din faţa blocului unde locuia Căpcăunul:

— Avem toate motivele să credem că individul căruia îi spunem noi Căpcăunul foloseşte cumva acest tip de energie şi nădăjduim că blindajele Bizonilor îi vor apăra pe tanchişti de acţiunile lui.

Cum pe monitoare nu se mai vedea mare lucru cei trei detectivi s-au ridicat de la masă şi Spiridon i-a spus domnului Marcu:

— Văd că domnul general se descurcă foarte bine, aşa că noi ne retragem la pensiune să ne odihnim şi să fim pregătiți pentru atacul final. Ştiți unde să ne găsiți dacă aveți nevoie de noi.

— Bine faceți, măcar unii dintre noi să fie odihniți şi cu mintea limpede, comentă neutru domnul Marcu.

Şeful de stat-major îi urmări din ochi evident uşurat: nu îi plăcea în niciun fel imixtiunea civililor în munca lui şi în afară de asta avea atât de rar ocazia să se implice direct în acțiune încât era o adevărată plăcere să arate subalternilor că încă nu a ruginit aşa cum speculau unii dintre ei. Mai rămânea e drept domnul Marcu pe capul lui, dar părea ceva mai rezonabil şi în afară de asta mai colaborase şi altădată cu el şi se dovedea destul de maleabil şi dispus la compromisuri.

După plecarea detectivilor s-au adus cafele şi după ce le-au băut s-au aplecat cu forțe proaspete peste harta cartierului. După ce au studiat-o iar, îndelung, generalul Cărbunescu s-a întors spre domnul Marcu:

— În general ezit să cer părerea unui civil despre desfăşurarea unei operațiuni militare, dar ținând seama de pregătirea dumneavoastră şi mai ales de insolitul situației vreau să vă întreb: credeți că procedăm bine?

Domnul Marcu plimbă palma peste hartă ca şi cum ar fi vrut să simtă cu propria lui mână amplasarea tancurilor pe teren şi în cele din urmă spuse:

— Nu văd, în situația dată, ce am putea face mai mult. Trebuie să respectăm planul de luptă şi să sperăm că vom reuşi să-l distrugem din prima salvă pentru că altfel…

— Altfel, domnule Marcu? întrebă generalul.

— Altfel vom avea probleme, pentru că pe acest om pe care îl numim noi Căpcăun se pare că tot ce nu îl distruge îl face mai puternic. Şi atunci va trebui să apelăm la cei trei detectivi şi asta tare nu îmi place pentru că, deşi sunt de partea noastră, uneori am impresia că sunt la fel de instabili în comportament ca şi Căpcăunul.

— Civili, ce să faci, spuse sarcastic generalul, apoi continuă. Sper că nu vom fi nevoiți să apelăm la ei pentru că avem pregătite şi câteva planuri alternative dacă tancurile dau greş. Să nu uităm că în Braşov avem situată o unitate de rachete pe care o putem folosi la o adică. În câteva minute după ce dau ordinul blocul în care este Căpcăunul poate fi transformat în ruine şi asta fără ca rachetiştii să se expună nici măcar o secundă.

— Aşa este, domnule general, dar să nu uităm că ați folosit expresia „blocul poate fi transformat în ruine”. Cine ne asigură că printre aceste ruine un Căpcăun furios şi dornic de răzbunare nu a supraviețuit? Asta ca să nu mai spun de nenumăratele victime colaterale care se mai găsesc încă în bloc şi în împrejurimi.

— Mda, asta cam aşa este, trebui să admită generalul. De când am închis cordonul militar în jurul cartierului nu mai intră nimeni nici dinspre oraş, nici dinspre Tâmpa sau pădure, iar toți cei care ies sunt cazați deocamdată în şcoli şi sfătuiți să-şi contacteze rudele şi cunoştințele din

cartier şi să le sfătuiască să iasă ferindu-se strict de a trece pe lângă blocul Căpcăunului.

— Asta este bine, spuse domnul Marcu. Dar ce rezultate concrete avem?

— Destul de slabe, trebui să recunoască generalul. Cred că trupurile din parcarea blocului nu prea îi încurajează pe oameni să facă pasul hotărâtor, deşi în curând vor rămâne fără alimente. Să sperăm că mâine dimineață totul se va sfârşi.

— Să sperăm, spuse şi domnul Marcu şi privi la adjunctul generalului care cu o mină preocupată intră şi se postă în fața şefului de stat-major.

— Permiteți să raportez, domnule general, spuse acesta şi după ce căpătă permisiunea continuă:

— Cele două plutoane de tancuri de tip Bizon TR85-M1 au fost încărcate pe trailere la batalionul de tancuri 631 Oituz şi au pornit deja spre Braşov. Estimăm că în cel mult cinci ore vor ajunge în parcarea din fața pompierilor. De la depozitul militar din Făgăraş a pornit spre Braşov un camion cu proiectilele brizante necesare. În cel mult o oră va ajunge şi el aici, iar proiectilele vor fi descărcate în curtea Centrului de pompieri până când vor ajunge tancurile şi vor fi transferate.

— Ați văzut? se întoarse generalul triumfător spre domnul Marcu. Totul decurge conform planului şi mâine dimineață totul va fi doar o amintire urâtă, inclusiv Căpcăunul.

— Să dea Domnul să meargă totul aşa de uşor cum ați plănuit, spuse sceptic domnul Marcu şi se întoarse spre colonel care mai voia să mai spună ceva.

Acesta, după ce văzu că toate privirile sunt ațintite spre el, continuă:

— Juriştii noştri încă nu au găsit o modalitate de a declara starea marțială într-un singur cartier, dar încă mai caută… se pare că este o scăpare legislativă.

— După ce vor vedea mormanele de cadavre din cartier sunt sigur că vor găsi ei o breşă în lege, mormăi generalul, apoi întrebă:

— Cum stăm cu costumele de protecție?

— Au ajuns deja, domnule general, iar geniştii sunt la intrarea în cartier şi se echipează. Au cu ei şi cărucioare folosite de obicei pentru cărat bombe şi în câteva ore vor elibera parcarea de cadavre.

Domnul Marcu deveni dintr-odată atent:

— Stați puțin, despre ce costume este vorba?

Şeful de stat-major şi adjunctul său schimbară priviri complice şi în cele din urmă generalul spuse mândru:

— În cadrul colaborării interarme am primit de la forțele NATO ultimele modele de costume de protecție folosite pentru dezamorsarea bombelor şi chiar a dispozitivelor nucleare. Pe lângă o mulțime de facilități de comunicare au şi tot fel de protecții şi blindaje încorporate…

— Dar nu şi orgonit, spuse domnul Marcu.

Generalul ridică din mâini neajutorat:

— Nu din câte ştim noi, nu.

— Atunci le poartă degeaba, domnule general, spuse serios domnul Marcu. La fel de bine s-ar putea duce în costume de baie. Încă nu ştim cum anume acţionează la distanţă Căpcăunul. Se pare că este nevoie să vadă faţa celui atacat, dar asta este numai o presupunere. Măcar vizorul costumului este opac, are vreun sistem indirect de transmitere a imaginii?

Şeful de stat-major privi spre adjunctul său care spuse:

— S-a considerat că nu este necesară o asemenea complicaţie…

În remiza uriaşă se lăsă liniştea, apoi domnul Marcu spuse încet în aşa fel încât să fie auziţi numai de cei doi:

— În cazul ăsta oamenii ăia sunt ca şi morţi. Puteţi de pe acum să le salvaţi viaţa anulând misiunea.

— În niciun caz, spuse generalul. Oamenii aceştia sunt dintre cei mai buni pe care îi avem şi au participat la misiuni mult mai periculoase în Afganistan şi în Irak deci ştiu la ce să se aştepte.

În timpul ce discutau pe unul dintre monitoare apărură doi bărbaţi în costume masive de protecţie care împingeau un cărucior în faţa lor. Înaintau încet şi, curând, în raza vizuală mai apăru un grup care înainta la fel de precaut spre locul unde se aflau cadavrele.

Toţi din remiză urmăreau în tăcere strania procesiune şi aşteptau cu ochii ţintă pe monitoare să vadă ce se va întâmpla. Primul grup ajunse lângă primul cadavru şi cu greu, din cauza mănuşilor groase, reuşiră să-l încarce pe cărucior.

— Aveţi comunicare directă cu ei? întrebă domnul Marcu.

— Nu directă, răspunse adjunctul, ci numai prin intermediul maistrului militar care îi coordonează.

— Să le transmită atunci pe cât posibil să acţioneze cu spatele spre blocul Căpcăunului. Asta presupunând că acesta are nevoie să le vadă faţa ca să-i poată ataca.

În timp ce adjunctul transmitea ordinele, urmăreau în continuare desfăşurarea evenimentelor. Se pare că efortul depus pentru încărcarea cadavrului fusese destul de mare pentru că amândoi oamenii se opriseră ca să se odihnească. Au trecut câteva minute bune cu oamenii rămaşi în aceeaşi poziţie uşor nefirească, sprijiniţi de cărucior, până să-şi dea seama că ceva nu este în regulă.

Adjunctul comută pe difuzor legătura cu maistrul militar care coordona acţiunea şi se auzi răsuflarea precipitată a omului:

— Domnule colonel, am pierdut legătura cu prima echipă… cred că sunt morţi.

Domnul Marcu făcu un semn către adjunct şi acesta, prea consternat pentru a se împotrivi, îi întinse microfonul:

— S-a auzit vreun zgomot înainte de a pierde legătura cu ei?

Maistrul militar era şi el prea impresionat pentru a obiecta la schimbarea interlocutorului şi răspunse automat:

— Da, s-a auzit un zgomot ca şi cum cineva ar fi spart un balon cu apă foarte aproape de microfon. Aşa ca un plescăit…

Domnul Marcu, acoperi microfonul cu palma şi se întoarse spre cei doi ofiţeri:

— După cum am presupus, Căpcăunul a găsit o modalitate de a străpunge protecţia costumelor şi de a le exploda capetele.

Şeful de stat-major oftă din greu:

— Şi ce-i de făcut?

— Să vedem, spuse domnul Marcu şi activă microfonul, apoi spuse:

— Domnule maistru, mai ai legătura cu echipa a doua?

— Da, răspunse într-un târziu maistrul.

Pe un ecran se vedea cum cei din echipa a doua, fără să-şi dea seama ce anume se întâmplase cu camarazii lor, se apropiau de un cadavru.

— Comunică-le urgent că misiunea se anulează. Să abandoneze căruciorul acolo unde se află şi să vină spre ieşirea din cartier cât de repede pot, dar tot timpul cu spatele spre bloc. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, să nu privească deloc în urmă!

Urmară câteva minute de tăcere câtă vreme maistrul retransmitea ordinele, apoi, când reveni, avu un râs amar.

— Ce s-a întâmplat? întrebă domnul Marcu.

— Unul din subalternii mei cunoaşte bine Biblia, pentru că a spus că speră că nu se va transforma şi el în stană de sare ca Sara, soţia lui Lot, dacă încalcă interdicţia.

— Să creadă ce vrea, numai să nu se întoarcă spre Căpcăun, spuse domnul Marcu şi urmări în continuare cum cei doi oameni se retrăgeau cât de repede puteau spre ieşirea din cartier. Cât se putea de repede era doar un mod de a spune, pentru că erau împiedicaţi de rigiditatea costumelor.

Atunci când acţionau normal pentru dezamorsarea bombelor, specialiştii erau transportaţi cât mai aproape de bombă cu maşini de teren tocmai pentru a-i feri de efortul de merge pe jos o distanţă prea mare.

Mai aveau doar câţiva metri, când unul dintre ei se opri şi împins de curiozitate privi în urmă. Chiar cu rezoluţia slabă a camerei de pe dronă, tot se zări la unul dintre geamurile blocului o strălucire ca şi cum soarele s-ar fi reflectat în ceva.

— Spune-i să nu privească în urmă şi să nu se oprească! strigă domnul Marcu în microfon, dar chiar în acel moment văzură cum omul se poticni şi se înclină într-o poziţie nefirească.

Celălalt pirotehnist ieşi din imagine, dar primul rămase în aceeaşi poziţie aplecat pe jumătate, ca şi cum ar vrut să se întindă la pământ.

Domnul Marcu puse tăcut microfonul jos, apoi spuse:

— Cred că numai rigiditatea costumului îl mai ţine să nu cadă - şi cei doi ofiţeri îl aprobară tăcuţi.

În remiza în care era Centrul de comandă se lăsă o tăcere adâncă şi toţi încercau să înţeleagă cele văzute.

După un timp domnul Marcu se ridică şi se întinse, apoi spuse:

— Mă duc să mă întind puțin pentru că în curând vom avea nevoie de toate forțele pentru confruntarea finală. Vă rog să trimiteți tanchiştii când vin să se culce şi ei şi odihniți-vă şi dumneavoastră cu rândul.

La plecare se apropie de cei doi şi spuse foarte încet, ca să nu audă ceilalți din Centrul de comandă:

— Şi, vă rog, fără inițiative de ultim moment. Avem un plan care pare bun, aşa că hai să ne ținem de el dacă nu vrem să mai pierdem oameni în zadar.

Capitolul 15

Pregătiri de taină

Pe cei trei detectivi îi aştepta la pensiune chestorul Nistorescu, care a considerat că este mai sigur să nu se implice direct în operațiune, considerând că patru civili puneau destulă presiune pe un biet general obişnuit să se descurce de obicei fără intruşi prin preajmă.

— Ei bine, cum este? întrebă el de cum îi văzu.

Chestorul Nistorescu închiriase tot un apartament, aşa că au hotărât să ia masa la el şi să-l pună la curent cu ceea ce văzuseră. Unul dintre motivele ascunse pentru care stăteau la această pensiune era, pe lângă prietenia veche care îl lega pe patron de chestor, şi faptul că, la cerere, se servea masa în camere, astfel că puteau discuta în voie, fără să atragă atenția altor consumatori.

În timp ce li se servea masa, Spiridon l-a pus scurt la curent:

— Militarii sunt eficienți, dar cam rigizi în gândire şi e clar că nu sunt făcuți pentru aşa ceva. Vor da greş mai devreme sau mai târziu, aşa că va trebui să pregătim un plan de rezervă.

După ce chelnerul a plecat, a fost chemat şi Petrică, care, fără să arunce nici măcar o privire mesei bogate, a meşterit ceva la televizorul prins pe perete şi l-a întrebat pe Malamut.

— Nu prea am semnal, cât de aproape de pupitrul de comandă ai plantat dispozitivul?

— Chiar sub masă, dragul meu, chiar sub masă.

— Atunci să sperăm că masa nu este metalică în întregime pentru că, în acest caz, va trebui să te întorci şi să spui că ți-ai uitat ceva ca să-l poziționezi în altă parte…

Malamutul se strâmbă, dar chiar în acel moment ecranul se lumină şi pe el apăru imaginea transmisă de cele două drone ale armatei, pe două jumătăți separate de ecran.

— Ei, atunci hai să mâncăm! De acum măcar îl avem sub ochi pe general, spuse chestorul.

Tocmai terminau când, în josul ecranului, au apărut pirotehniştii îmbrăcaţi în costumele lor masive.

— Doamne, oamenii ăia vor muri! Ce naiba fac acolo? întrebă consternat Spiridon.

— Şi domnul Marcu de ce nu face nimic? întrebă şi Malamutul.

Chestorul clătină nedumerit din cap:

— Cred că este depăşit de situaţie, sau pur şi simplu militarii au vrut să-şi impună punctul de vedere, fără să ţină seama de consecinţe şi de posibilele pierderi.

Au asistat neputincioşi la moartea pirotehniştilor, apoi au sunat după chelner să vină să strângă masa, pe urmă s-au mutat în apartamentul lui Spiridon, care era puţin mai mare.

Spiridon a scos flaconul cu pastile în faţa lor, a luat două, apoi a spus:

— Să sperăm că mă vor ajuta să găsesc o cale pentru a ieşi din această încurcătură fiindcă, să nu uităm, tot două pastile din astea ne-au adus în situaţia de faţă.

Malamutul părea nedumerit, aşa că îl întrebă:

— Cum aşa? Eu unul nu văd legătura.

Spiridon ridică supărat din umeri:

— Cum nu vezi legătura? Ai uitat că planul ăsta minunat, de a alimenta cartierele Braşovului, pe rând, cu dimextrozină a fost al meu? Şi că mi-a venit ideea exact după ce luasem două minunăţii rubinii din astea?

— Nu ar trebui să te simţi vinovat, spuse chestorul împăciuitor. În situaţia dată, era cea mai bună soluţie. Ia imaginează-ţi cum ar fi fost dacă am fi alimentat cu dimextrozină întreg Braşovul, dacă numai un cartier ne-a creat atâtea probleme? Măcar acum suntem pregătiţi să o rezolvăm, într-un fel sau altul… Încă nu ştiu cum, dar sunt sigur că vei găsi şi de data asta o soluţie.

Spiridon se apropie de flipchart şi începu să deseneze şi toţi îl urmăreau cu atenţie, fiindcă aşa începuse şi rezolvarea cazului Vampirul.

— Mai daţi-mi o dată copiile după interogatoriul Loredanei, prietena Căpcăunului. Am impresia că este acolo o informaţie pe care am omis-o.

După ce i-au dat vraful de hârtii pe care îl primiseră de la Poliţie, ceilalţi s-au retras într-un colţ, discutând în şoaptă şi lăsându-l să le studieze. După graba pe care au dovedit-o când i-au dus copiile după interogatoriile fetei, se vedea că aşteptau de la el într-un fel sau altul o rezolvare.

Timpul trecea, iar dinspre Spiridon se auzeau numai mormăituri din care nu se înţelegea nimic. Din când în când se ridica şi mai făcea câte un desen pe flipchart, după care se întorcea la hârtii.

După o oră şi ceva se ridică bucuros şi se apropie încă o dată de flipchart:

— Cred că am găsit soluţia, deşi zău că nu ştiu cum o vom aplica.

Cei doi detectivi şi chestorul ridicară curioşi privirile şi îl priviră pe Spiridon desenând, destul de stângaci, o cutie de pizza pe foaia lucioasă. Pentru a-şi suplini lipsa de talent, scrise pe cutie, cu litere mari, PIZZA, să fie sigur că o recunosc toți şi apoi se uită triumfător spre ei, parcă aşteptând aplauze.

Văzând că niciunul dintre ei nu reacționează, bătu cu markerul în cutia de pizza desenată şi-i întrebă:

— Ei? Ştie careva cum vom proceda?

Într-un târziu Pisica îndrăzni:

— Cred că am înțeles: îi livrăm o pizza şi când ajungem cu ea acolo i-o trântim în față, în loc să i-o punem frumos în mână.

În ciuda atmosferei încordate, gluma făcută de Pisică destinse atmosfera şi toți izbucniră în râs.

După ce râsetele s-au potolit, Spiridon completă:

— În principiu ai dreptate, Pisico… dar numai pe jumătate.

— Dumneavoastră chiar vreți să-i livrăm o pizza? întrebă consternată Pisica.

Spiridon nu răspunse, ci doar înclină afirmativ din capul lui mare.

Pisica pufni dispreţuitoare şi întrebă:

— Şi cine, mă rog, o să facă prostia asta?

Toate privirile se întoarseră ca la comandă spre ea şi, în cele din urmă, Spiridon răspunse:

— La o astfel de întrebare se răspunde de obicei: cine-ntreabă, ăla e!

Văzând strâmbătura de pe fața Pisicii, Spiridon spuse:

— Dacă mă lăsați să vă explic, o să vedeți că totul este cât se poate de simplu.

Se apropie de teancul de hârtii, ridică una şi le-o arătă:

— Prietena lui, Loredana, a spus în vreo trei rânduri că Vasile Tudorache adoră pur şi simplu pizza Prosciutto Speciale, pe care o coace o singură pizzerie din Braşov, la un preț destul de piperat. Iar primul lucru pe care l-a făcut, după ce a avut acces la bani, a fost să-şi comande Prosciutto Speciale, de câteva ori pe zi. Ei, cu speranța că şi Căpcăunul a moştenit gusturile lui Vasile Tudorache, vom încerca să-i livrăm pizza lui preferată, cu totul şi cu totul specială.

— Ei, aşa începe să-mi placă, comentă Malamutul. Îi otrăvim pizza… sau îi punem o bombă în ea?

La privirea dojenitoare a lui Spiridon, Pisica încercă să-l domolească:

— Taci, omule, şi lasă-l să vorbească!

Spiridon îi mulțumi din priviri şi continuă:

— Coroborând această informație cu faptul că Vasile Tudorache a pus-o pe Loredana să acopere toate oglinzile din apartament chiar în timp ce avea loc transformarea lui în Căpcăun, avem şi rezolvarea problemei.

Urmară câteva clipe de tăcere întreruptă, de data asta, de Malamut:

— Am înțeles, spuse el, deşi nu părea foarte convins de asta. Până haleşte Căpcăunul pizza, Pisica va înlătura ziarele de pe oglinzi…

— Eşti pe aproape, Malamutule, doar cu o mică modificare…

Urmărit de privirile tuturor se apropie iar de flipchart şi începu să deseneze, dar, dându-şi seama că subiectul este prea complex pentru talentul lui, se întoarse spre ei:

— Mai bine vă explic, pentru că e greu de desenat. Să presupunem că Petrică va meşteri cutia de pizza în aşa fel încât să-i ataşeze o tavă grea, în partea de jos, lustruită suficient de bine încât să joace rolul unei oglinzi. Dacă Pisica, în loc să-i servească pizza, va ridica tava pentru ca monstrul nostru să se vadă în toată splendoarea, sunt convins că va fi impresionat suficient timp cât să-i dea Pisicii timp să acționeze.

Desenă un interior de bloc, cu interiorul scării evidențiat, apoi, consultând planurile blocului, spuse:

— Căpcăunul locuieşte la etajul patru din câte ştim noi, iar intervalul dintre o balustradă şi alta este de un metru. Mă gândesc ca dacă, profitând de momentul de stupoare al Căpcăunului, Pisica l-ar lovi, să spunem, în testicule, acesta s-ar apleca, iar ea l-ar apuca de părul care i-a crescut mult în ultimele zile şi i-ar da un brânci peste balustradă, totul s-ar termina perfect. Bănuiesc că nici măcar un căpcăun nu ar supraviețui unei căderi de la etajul patru, pe o suprafață de beton…

Un timp ceilalți au rămas tăcuți, apoi Pisica întrebă:

— Într-adevăr, planul pare perfect, dar am o singură nedumerire: de ce eu şi nu el? arătă ea spre Malamut.

Spiridon oftă greu şi întoarse laptopul spre ei:

— După cum vedeți, unul din atuurile Pizzeriei Adela este că livrarea la domiciliu se face de către tinere fete îmbrăcate în uniforme roz, care le conferă o înfățişare inocentă. Am foarte mare încredere în talentele Malamutului de a-şi schimba înfățişarea, dar nu cred că i s-ar potrivi niciuna din rochițele pe care Pizzeria Adela le are în garderobă. Poate doar Petrică s-ar mai potrivi, dar am înțeles că el are cu totul alte talente…

— Aşa este, spuse în cele din urmă Pisica, Petrică are cu totul alte talente, mai degrabă tehnice, pe care am să mă duc chiar acum să le pun în valoare.

Ieşi din apartament înainte ca cineva să apuce să o întrebe ceva, iar Malamutul spuse privind la uşa închisă:

— Între noi fie vorba, cred că aş fi preferat să mă duc eu, dar îmi dau seama că nu se poate…

Chestorul Nistorescu aprobă şi el, fără plăcere:

— Sunt sigur că te-ai fi descurcat mai bine, dar îți dai seama cum ar fi reacționat Căpcăunul dacă în locul unei fete tinere şi delicate, s-ar trezi în față cu o masă de muşchi ca a ta? Sunt convins că nu ți-ar permite să te apropii foarte mult.

Văzând fețele înnegurate ale celorlalți continuă:

—Nu uitați că acesta este doar un plan de rezervă. Să sperăm că tancurile armatei vor reuşi să-l termine, fără ajutorul nostru.

Un murmur de aprobare îi însoți vorbele, dar fiecare se gândea, în sinea lui, că foarte curând planul lor secundar este posibil să devină singurul plan viabil.

Va urma….

William Mitchell
Spiritul
Dunei

SPIRITUL DUNEI

Fanfiction de **William Mitchell**

În traducerea lui **Sorin Panait**

Spiritul Dunei: Capitolul 15

> M-am întrebat ce vom găsi pe acest Dune ascuns, în special ce s-a întâmplat cu ghola Muad'Dib. Îl va fi tratat această lume ca o figură marcantă sau un zeu, la atâtea mii de ani de la renaşterea sa, se va fi depăşit el însuşi sau va fi făcut ideea de Kwisatz Haderach depăşită ? Ce mă aşteptam să găsesc aici, o reproducere perfectă a Puritanismului ortodox, o retrogradare la nivelul culegerii mirodeniei şi călăririi viermilor de nisip ?
>
> \- *Memoriile Ghanimei Ampre.*

Acul cheie de criptare fusese scos din locaşul cranial al Yanimei şi dat Maestrului Dansator Faţă, care purta forma unui pilot ixian de non-navă, înainte de a intra în navă. Thunhun uitase că ea era ixiană, şi gradul în care cultura Ixiană îi propulsase din timpurile mitice ale Zeului Tiran.

Şi dacă te gândeşti că a existat cândva un Jihad Butlerian împotriva unor asemenea lucruri. Învăţaţii vor folosi Visul Mirodeniei pentru a vedea acea vreme timp de secole înainte ca orice judecată, dacă au avut dreptate sau nu, să poată fi făcută.

Ceilalţi Maeştri Dansatori Faţă care-i însoţeau purtau feţele tovarăşilor Visători ai Mirodeniei ai Yanimei, şi intrară în navă ca şi cum ar fi fost ceva obişnuit. Pilotul îşi ocupă locul în faţa staţiei-pivot metalice care servea drept control al navigaţiei. Yanima îi urmări fiecare mişcare în timp ce intrau în navă, în special poziţia acului după ce programase planurile Non-navei de pliere a spaţiului.

În buzunarul de la piept. Cel cu clapă. Acel ac este acum cel mai valoros secret din univers.

Yanima se aşeză aproape de Thunhun iar nava Ixiană începu procesul de pliere a spaţiului care avea să-i ducă pe acea Dune ascunsă din timpurile Sheeanei.

Acestea încă sunt timpurile Sheeanei.

Yanima apucă strâns mâna lui Thunhun, un gest pe care el îl consideră afectuos. Când procesul de pliere a spațiului începu, se întoarse să-i citească expresia feței.

Yanima știe ceva ce nu spune.

În timp ce momentele încetineau, cei doi intrară într-o formă subtilă de Împărtășire a Sinelui ce scăpă neobservată Maeștrilor Dansatori Față prezenți. Cei doi lăsară gânduri să treacă între ei, mascate ca niște gânduri răzlețe ale conștiinței ordinare, dar codat în amintirile personale pe care fiecare învățase să le folosească drept cod în limbaje private pe care doar spionii, hoții și, în acest caz, iubiții învață să le folosească.

Thunhun primi gândurile ei, abia „auzind" ce avea de împărtășit:

Yeshika mereu ascundea lucruri în cele mai ciudate locuri când eram mici. Eram lăsate singure să ne jucăm. Prințese gemene. Locuri micuțe.

Apoi, când ea era Imperator, trebuia să se mulțumească cu cei de genul extremiștilor ca Nro. Euri ca al lui nu sunt vreodată uitate cu adevărat. Ațe.

Yeshika câștiga mereu aceste jocuri. De asta ea e politician iar eu visătoare.

Thunhun evita să se gândească la conexiuni, dar simți implicațiile.

Ață în ac. Nro Pathay, nu tocmai dispărut.

Yanima îl distrase din gândurile sale punând o întrebare.

„Ce nu pot încă să-mi dau seama este, de ce Tej-Chani ?"

„Ce vrei să spui ?" Thunhun nu reușea să o urmărească.

„Doar asta - dacă Chiani a trăit în timpul lui Muad'Dib, iar Teg a trăit în timpul Sheeanei, mii de ani mai târziu, de ce să ai o Școală de Păstrăvărese bazată pe linia lor comună de sânge ? Nici nu a existat o bază genetică precedentă."

„Poate amicii noștri Maeștri Dansatori Față au oferit inspirația." Yanima nu era mulțumită.

Nu se leagă. De ce amestecul ăsta ?

Echipajul Ixian fals ocupa poziții pentru ieșirea din pliurile spațiului. Yanima își menținu privirea pe cel care ducea acum acul criptat.

Cred că secretul nostru ținut de multă vreme a funcționat. Trebuie să fiu atentă pe acela. El e cheia pentru mult mai mult decât a ajunge acasă.

În timp ce spațiul pliat se egaliza cu spațiul real, ajunseră pe Spiritul Dunei. Primul lucru pe care îl remarcară fură cele cinci luni.

Ca în Visul Mirodeniei.

Unul dintre Maeștrii Dansatori Față deghizat ca una dintre mai tinerele Visătoare ale Mirodeniei, Hilia, alese acest moment să revină la o formă mai neutră. Trăsăturile lui se împliniră și se estompară, astfel că arăta mai rotund. Yanima presupuse că asta era probabil un comportament învățat, o stare mai relaxată pentru o astfel de ființă. Hibridul care fusese Hilia lătră o comandă scurtă.

„Pregătiți-vă pentru intrarea în orbita planetei." Aleseseră un loc de aterizare în afara zonelor locuite, dar destul de aproape pentru ca alaiul să ajungă repede la un loc unde să poată afla mai multe informații. Primul

lucru pe ordinea de zi era procurarea distraielor pentru deşert. Yanima privea planurile grăbite pe care Maeştrii Dansatori Față păreau să le pună în aplicare.

Vor să ne amestecăm printre localnici, ca să o găsim pe Sheeana. De unde ştiu ei că nu Sheeana va fi cea care ne va găsi ?

Distraiele fură uşor de procurat. Întâlniseră o bandă de indigeni la o oră după aterizare. Thunhun observă asemănarea dintre aceşti oameni, care călătoreau pe jos, cu un par înalt şi un steag orizontal, şi oamenii din timpurile străvechi.

Fremeni. Şi duc totemul unui pelerinaj în deşert.

Cel mai în vârstă din grup vorbi primul. „Sunt Amyn, din pelerinajul Sia'aba. Ce nebuni sau demoni umblă în adâncul deşertului fără distraie ?" Maeştrii Dansatori Față se apropiară de ei în timp ce alții îi păzeau pe Yanima şi Thunhun. Înainte ca Thunhun să-şi dea seama ce se întâmplă ca să strige un avertisment, Maeştrii Dansatori Față căsăpiseră micul grup rapid, într-o mişcare neclară ca un roi, absorbind cunoaşterea şi înfățişarea lor Fremenă. Cel care ducea acul luă rolul conducătorului grupului, care se numise Amyn.

„Repede, în costumele astea. Păstrați cadavrele, poate vom avea nevoie de ele pentru apa lor." Thunhun ştia că ar fi o prostie să se opună la a purta distraiele morților. Simțul istoriei îl făcu să realizeze că trebuia să se conformeze planurilor Maeştrilor Dansatori Față.

„Sunteți pe malul unei noi mări," auzi Thunhun vocea, şi se uită la Yanima să vadă dacă şi ea auzise.

Era vocea Sheeanei.

Spiritul Dunei: Capitolul 16

> Continuă Bene Tleilax Cărarea de Aur a lui Leto ? Cărarea lui Leto este a creației fără sfârşit. Acesta este Platonismul inversat, unde adevărul nu este în ideal, ci în ceea ce este creat, lumea făcută să se manifeste de către oamenii care o creează. Asta este religia, adevărata credință. Ştiința din spatele Ghola devine renaşterea însăşi a Dunei,. Într-un univers Tleilaxu, rolul „naturii" se schimbă. Nu mai suntem sub vraja naturalului – care implică o plimbare prin pădure, ci sub a manifestării, cum suntem fiecare legați în actul creației. Nu mai suntem la bunul plac al naturii, legați de actul creației de simpla biologie. Ascultați, căci este sunetul artistului în acțiune.
>
> \- *Noile Cărări ale Sheeanei.*

În non-nava Celor cu Multe Fețe, Scytale era ținut captiv într-o stare de corpuri amestecate. Se întrebă care era agenda lor, şi dacă Duncan se va obosi să-l salveze.

Mă vor pentru un motiv anume. Are oare ceva de-a face cu facțiunile pe care le suspecta Duncan – vor să mă studieze ca individ extins ? Să se opună propriilor facțiuni dizidente. Cu excepția poate a lui Duncan, sunt cea mai veche personalitate unică.

Cei cu Multe Fețe deveniseră agitați în întregul roi. Scytale simțea cumva fiecare gând al lor ca şi cum ar fi fost între ei.

Această facțiune doreşte să exploreze Individualul pentru a-i distruge misticismul. Ar fi vrut să-l captureze şi pe Duncan, sunt sigur.

Individualul era ceva cu care ei pierduseră contactul, ceva ce Maeştrii Dansatori Față doriseră să păstreze (în mod pervers). Oricum – din moment ce ei nu mai puteau fi indivizi, dar puteau asuma prin atingere toate personalitățile unui individ – pierduseră imaginea a ceea ce înseamnă a fi individual.

Nu mai existau individuali pe care să-i poată studia, nu mai exista nici un individual la nivelul de care aveau ei nevoie. De aceea aveau nevoie de un hiper-individual, un nemuritor. Duncan şi cu mine am fost aproape de asta.

Scytale gândea de unul singur, dar se trezi că spune vorbele cu glas tare.

”Erau zei – şi îl căutau pe Dumnezeu. Nu cunoşti idea de credință în Dumnezeu.” Scytale simți ceva mişcându-se la baza craniului. Apoi o scurtă durere intensă, când ceva îi perforă pielea lângă şira spinării.

Mă sondează. Un fel de versiune organică a sondei-T.

Îşi descoperi gândurile năvălind în afară, ca şi cum erau vise cu ochii deschişi iar cineva lua note din plin. Scytale auzi o voce venind din interiorul minții sale.

”Salutări. Te rog să te referi la mine ca Thrynthl”. Foloseşte numele unui mentat antic, un nume mitic Tleilaxu. Accentul lui… ciudat… deformat.

Gândurile lui Scytale alergau mai repede decât putea să le stăpânească.

Mi-au blocat abilitatea creierului de a opri gândurile. Sunt singur pe drumul ăsta.

”Te rog să nu rezişti sondei. Noi care suntem Cei Cu Multe Fețe dorim doar să ne apropiem de originile noastre, ca să putem urma mai deschis multitudinea de cărări prin haosul etern.” Poate erau pur şi simplu pasul următor în progresul vieții dacă se transformau la acest nivel. Scytale se descoperi relaxându-se cumva în timp ce gândurile începeau să-i alunece dincolo de conştiență.

Galaxiile se ciocnesc într-o distrugere atât de groaznică încât nu mai există apoi nici măcar o asemănare cu fostele lor forme – doar nebuloasa de sori sfărâmați şi un miez nou de gravitații amestecate şi adunate care se încăpățânează în permanența lor.

La naiba cu Zeul Tiran… nu puteam să fi descoperit mai curând natura lui Duncan… toți acei ghola… frânarea a fost programul de înmulțire… reflectând asupra istoriei noastre comune toate precauțiile şi credința noastră… cât de separați suntem eu şi Duncan.

Cei cu Multe Fețe descompuseseră memoria la nivel de conştiență celulară şi dincolo de ea – transcendeau limitele materiei fizice – şi în acest

proces ajungeau pe partea opusă a curbei clopotului – conştiinţa infinită se deplasa spre absenţa conştiinţei – sau cel puţin – o transformare. Puteau să se întoarcă uneori la un grup de sub-entităţi separate – deşi rareori o făceau – ce se numărau cu cvadrilioanele, deseori călătoreau în grupuri variate de capsule – fiecare capsulă compusă din numeroase sub-grupuri. Cei Cu Multe Feţe vor supravieţui şi se vor extinde. Scytale realiză asta, în timp ce sonda-T biologică continua să măture trecutul.

Eurile multi-viaţă mereu revin… entitatea călătoreşte singură… Întotdeauna, două, viaţa curentă şi vieţile care s-au dus… Imaginea unui mare vierme cu faţa Sheeanei… Kull Wahad… Dumnezeu are amândouă genurile… chiar credinţa mea mă tachinează. Cu toţii am fost îngrădiţi, până la urmă. Toate schemele noastre măreţe să extindem limitele Limbajului lui Dumnezeu, să prezentăm măreţia genetică într-un corp care era culmea adorării, au ajuns în ruină.

Tleilaxu din Dispersie s-au întors, dar ei adus adevărata integrare… au devenit emanaţii ca… Cei Cu Multe Feţe… Oribil şi Minunat. Nu am visat vreodată că vor realiza atât de multe… Cel ce-şi spunea Thrynthl executa un fel de folosire schimbată a sondei biologice…

Scytale aproape că o putea simţi dar nu reuşea să o prindă. Deodată realiză că Thrynthl sonda fiecare multinivel al său individual, separându-le şi recombinându-le în alt proces.

Scytale avu un frison în timp ce anii săi se desfăşurau încet la comanda Celor Cu Multe Feţe.

Cu toţii am devenit puţin învechiţi.

Spiritul Dunei: Capitolul 17

Căile observatorului şi observatului se încrucişează.
Căile omului şi viermelui de nisip se încrucişează.
Căile conştiinţelor se încrucişează.
Viitorul e acum Shai-Hulud.
Destinul umanităţii este Shaitain.
Îngerul melanjului îi duce mesajul.
Faptul că Shai-Hulud mă consumă este soarta umanităţii.
Faptul că visul-mirodeniei îi păstrează secretul şi toate secretele este soarta lui Shaitain.
Faptul că melanjul este mesagerul este soarta tuturor viitorurilor.

-Noile căi ale Sheeanei.

În al treilea an al său printre surori – impulsurile sexuale începură să apară în tânărul ghola Paul. Cum Teg era cel mai apropiat ca vârstă fizică de ghola Paul, mai în vârstă cu vreo şase ani, Paul era mai înclinat să-l întrebe pe el în problemele legate de sex. Sexualitatea lui Teg era un joc pe

care-l juca cu surorile renegate mai tinere, şi chiar întreținea o anumită relație reținută cu Maia.

”Am citit în istoriile mele că Jessica era perechea lui Leto. Tu şi Maia sunteți pereche acum ?” Teg fusese intim cu Maia curând după capturarea lui Scytale, în urmă cu câteva luni, dar în nici un caz nu erau o pereche. În această zi, ziua în care memoriile lui Paul trebuiau trezite, Paul îl abordase pe Teg în chestiuni sexuale cu care nu se simțea confortabil să-l întrebe pe mentorul său Duncan.

”Care este puterea pe care o au Onoratele Matre asupra bărbaților ? Vreau să spun, cum funcționează?” Această consiliere îi ocupă gândurile lui Teg cu originile sale Atreides.

Aceasta e o lume nouă, unde linii de sânge cum e a mea, a Sionei, a tuturor Atreizilor, cad în uitare.

”Sexul nu e un lucru obişnuit, băiete. Nu e o jucărie, indiferent ce vezi printre surorile Sheeanei, sau zvonurile pe care le auzi despre puterile Onoratelor Matres. Vorbeşte cu Maica Rebecca, sunt sigur că-ți va spune destule.”

Paul se gândi un moment. ”Duncan vorbeşte mereu de antrenament, de aptitudini de Mentat. Totuşi nu vorbeşte niciodată de legătura lui cu Murbella.” Duncan nu era un subiect uşor – co-subjugarea lui cu Murbella îl făceau o alegere ciudată pentru sfătuirea unui adolescent.

Paul întreabă acum, dar curând îşi va aminti totul ca Muad'Dib. Aşa cum eram şi eu naiv înainte ca Duncan să mă facă conştient de viața mea trecută. Singurul tău răspuns azi, băiete, e tăcerea, căci adevărul va veni mult prea curând.

Teg cumpăni tradițiile numelor de familie onorate de-a lungul timpului, Harkonnen, Atreides, Corrino.

”Asta e o monedă care nu mai are valoare.”

Aceştia erau zorii unei noi vremi, unde persoane cheie depăşeau în greutate calea colectivă. Desigur, Paul, şi Leto, şi Siona... toți Atreizii – şi toate genele lor erau propagarea unicității lor.

Dar statutul lor ca indivizi ? E vorba doar de faptul că umanitatea însăşi a investit în succesul familiei.

De acum, Sheeana şi surorile ei, alaiul Rabinului, Teg, Duncan şi Paul se stabiliseră toți în seitch-ul Tleilaxu, construit numai pentru ei ca să slujească credința Tleilaxu. De la răpirea lui Scytale, mulți dintre Tleilaxu de pe Novo Tleilax veniseră să se stabilească aici, conduşi de Vechiul Tleilaxu Nahual, deşi majoritatea Vechilor Maeştri aleseseră să rămână în izolare pe luna lor. Aici aveau să fie trezite memoriile lui Paul. Aici avea să bea Paul Apa Vieții.

Seitch-ul devenea o copie funcțională a Seitch-ului Tabr, completat cu noile achiziții ghola produse de Tleilaxu pe luna Novo Tleilaxu, numită L'Katib printre aceşti ghola vorbind limba fremenă.

Teg observă că toți ghola păreau tineri, nici unul trecut de adolescență.

De ce să-i ții la vârsta asta ? Cu siguranță Tleilaxu îi puteau îmbătrâni pe ghola la o vârstă fixată exact, mai ales cu noile lor cuve axlotl îmbunătățite cu sonde-T.

Teg o observă cu atenție pe o anumită femeie fremenă. Purta un distrai tradițional şi mergea cu alte ghola fremene.

Cum o privea Teg, realiză cine era ghola, iar sângele i se încălzi aşa cum înainte pățise doar în luptă.

Ghola e Chani ! Iubita soție a lui Paul.

Teg nu mai era tânărul ghola al fostului său sine. Nu mai era tatăl copiilor săi sau soțul soției sale de mult decedate. Nu mai era generalul care acum petrecea o a doua viață în serviciul unui stil al umanității pe care îl găsea că merită protejat. În timp de ghola Chani trecea pe lângă el, Miles Teg era doar un bărbat.

E frumoasă.

Teg găsi ciudat că ghola Paul nu observase acest nou lot de ghola, în timp ce se apropiau de o fântână să umple containerele etanşe pe care aveau să le folosească să ducă apă lucrătorilor ce construiau seitch-ul. Teg urmări fiecare mişcare a ei, în timp ce ea aştepta rândul să umple pielea sintetică cu apă. Paul părea nerăbdător, întrebându-se ce-l putea distrage într-atât pe Teg.

Pentru el încă nu e Chani.

În momentul în care Teg se întoarse spre Paul, încercând să-şi amintească ce discutaseră, el se întorsese şi o văzuse pe ghola Chani stând cu brațele deschise, oferind apă în pielea sintetică.

Ea vorbi, ”Apă pentru cei vii ?” Era o întrebare de genul vechilor fremeni.

Acest ghola e copia strămoşului meu.

Ochii lui Teg îi spuseră că e frumoasă. Chani răspunse, în timp ce Teg unea un tub cu sursa de apă, ”Ochii tăi par cel mai însetați, Miles Teg.” Sângele îi năvăli în cap lui Teg.

”Ne-am gândit că ai putea fi încântat de ea.” Vocea îl luă pe Teg prin surpriză, era a lui Tleilaxu Nahual, care venise în spatele său. Chani şi ceilalți ghola fremeni se întorseseră şi-şi continuau sarcina de a duce apă celor vii, în timp ce Vechiul Maestru Tleilaxu îl zgândărea pe Teg.

Se joacă cu țesătura ființei mele. Totuşi sunt un Bashar.

Nahual, însoțit de unul din hibrizii săi de război, spuse cinstit. ”N-am fost niciodată de acord cu fascinația lui Scytale pentru tine, Teg – sau cu Duncan. Dar amândoi jucați un rol mare în venirea noului Muad`Dib.”

Teg spuse cu sarcasm, ”Încă sunt Atreides, dacă asta vrei să spui.”

”Desigur. Reprezinți ceva foarte special pentru Paul al nostru. Eşti atât tată cât şi fiu, nu-i aşa, m-am gândit că e potrivit să înveți din acel aranjament cu un stimul în plus.”

Sunt menit să fiu atras de Chani.

”Vorbeşti de `*credință*`, Nahual, dar de jur împrejurul tău sunt atitudini şi pregătiri de război.”

”Eşti un războinic, Miles Teg. Doar îți ofer şansa de a duce un război cu tine însuți. Vei fi atât învingătorul cât şi învinsul. Şi vei sluji cu credință.” Nahual făcu semn hibridului de război să-l urmeze, cu un gest pe care cineva l-ar face unui câine feroce. Cum plecau, Nahual întrebă, ”Ce ar crede tânărul Paul de acest aranjament dacă ar fi să fie trezit ?”

Paul fusese derutat de întreaga scenă. ”Cred că acea fată fremenă te place, Miles. Îşi dai seama după ochii ei, zâmbetul ei. E genul de fată pe care aş putea-o iubi.”

Teg răspunse cu tăcere.

Va urma...

KEITH DOUGLASS
USS CARRIER
06
NUMĀRĀTOARE
INVERSĀ

Keith Douglass

USS CARRIER 06

COUNTDOWN

NUMĂRĂTOARE INVERSĂ

Versiunea în limba română
UNCRIS

EPISODUL XII

CAPITOLUL 28

Marți, 17 martie

1305 Zulu +2
Flight deck
USS Thomas Jefferson

Douăzeci de minute mai târziu, cu căștile în mâini, Tombstone și Tomboy traversau puntea de zbor către Tomcat 200, parcat la babordul lui *Jefferson*, în dreptul *insulei*. *Pasărea* lui CAG, rezervată de obicei pentru Tombstone când vroia să mai *adune* niște ore de zbor,

fusese pregătită de câțiva tehnicieni în veste verzi cu dungi negre, personal din Air Wing care realiza mentenanța.

Înainte de a urca în carlingă, amândoi au dat roată avionului, verificând dacă totul e în regulă – capace de acces închise, armamentul bine asigurat în suporți, etc. Patru rachete Sidewinder și patru AMRAAM erau montate sub fuselaj și aripi. Rezerva de AIM-54C se cam *subțiase*, și oricum, luptele de deasupra Kola se duseseră, în general, de aproape. Deci, folosirea unor rachete Phoenix de înaltă tehnicitate și valorând câte un milion de dolari fiecare, era curată risipă. Pe când Flynn se așeza în scaun și-și punea casca, Tombstone finaliza inspecția vizuală a exteriorului avionului, apoi a urcat scara în carlingă, la locul său.

— Verificarea a fost deja făcută, ca și planul de zbor, CAG! a raportat căpitanul avionului, un om solid într-o vestă maro. Te vor fixa în Cat-1 imediat după KA-6.

Tombstone a salutat confirmând luarea la cunoștință, apoi a început verificările din lista de *preflight*. Nu prea era sigur de ce făcea asta… cu excepția faptului evident că efectivul de piloți înregistrase destule pierderi până acum, și poate că prezența sa în acțiune ar fi fost de ajutor.

Moralul era în continuare scăzut și va fi și mai rău când vor realiza ce pierderi reale au. Unii dintre ei ar putea fi tentați să se lanseze în cascadorii prostești, ca aceea care-i terminase pe Striker și K-Bar.

Poate că dacă Șefu' apare în mijlocul acțiunii, asta i-ar ajuta să rămână concentrați.

Eh,de fapt, știa foarte bine cum stă situația. Coyote și cu Batman făceau o treabă excelentă și fără el. Dar vroia să fie și el acolo. Cu ei. Cu oamenii lui.

— Atențiune! a izbucnit din difuzoarele 5-MC montate pe laterala insulei. Atențiune! Se ridică baricada. Acum, se ridică baricada. Echipajul de intervenție, pompierii și personalul medical, să fie pregătit la pupa.

Uhh! Tombstone s-a răsucit în scaun, privind cerul cețos dinspre pupa. *Shotgun* 1-3 trebuia să apară. Jos, în Ops, urmărise ce se întâmpla cu avionul avariat și, fără tragere de inimă, a aprobat cererea lui Arrenberger de a încerca aterizarea pe *Jefferson* în loc să se catapulteze deasupra mării. Încă nu aveau nici un semn de la RIO. Dacă Blue Grass era în viață, șocul unei ejectări – ori prăbușirea în stare de inconștiență în apa rece ca gheața – cu siguranță l-ar fi ucis. Slider vroia să-și aducă avionul infirm – lucru riscant, desigur, dar era singura metodă de a salva viața lui Blue Grass. Și Tombstone se aflase în aceeași situație, cu ceva ani în urmă, când a aterizat pe punte cu RIO rănit.

Chiar în spatele locului unde staționa avionul lui Tombstone – la linia de cincizeci de yarzi, ca la fotbal – două șiruri de personal de punte se ocupau cu ridicarea baricadei pentru prăbușire, o *scară* orizontală confecționată din cabluri și fâșii textile rezistente concepută să stopeze un avion care, din diverse motive, nu putea executa o aterizare normală cu ajutorul cablelor arestoare. Tomcat 209 avea un motor oprit, iar cârligul neputând agăța vreun cablu, nu avea nici puterea de tracțiune necesară pentru a completa un *touch-and-go* urmat de un *bolter*. Din acest motiv, Slider și Blue Grass vor face o aterizare cu barieră.

În apropiere, oameni în veste roșii cu dungi negre erau pregătiți să-intervină cu extinctoarele sau cu micile tractoare utilate pentru stingerea incendiilor.

Alții, cu veste albe cu cruce roșie erau din personalul medical, erau în *standby* cu trusele de prim ajutor și brancardele ușoare tip Stokes.

Strania alcătuire de grinzi metalice pe patru roți, macaraua pentru manipularea avioanelor cunoscută sub numele de „Tilly”, se proiecta deasupra lor în umbra insulei lui *Jefferson*. Un om aflat sus pe macara era complet anonim în costumul său voluminos-argintiu, ignifug. Avea o misiune precisă. Dacă *Shotgun* 1-3 exploda, el era cel care trebuia să sfideze focul și să se arunce în tona de combustibil arzând, în încercarea de a-i scoate pe Slider și Blue Grass din epavă.

Privind din nou către pupa, Tombstone a văzut Tomcat-ul „căzând” direct către *Jefferson*. În partea opusă lui a punții, LSO și echipa sa erau lângă *meatball,* ghidând avionul avariat pe lunga pantă ce trebuia să-l aducă pe punte. Aproape… mai aproape… nasul sus, flapsurile coborâte, trenul de aterizare scos… Cu aripile extinse la maxim, F-14 plana, generând o imensă portanță, încât părea suspendat, mișcându-se parcă cu încetinitorul pe cerul din spatele portavionului. Tombstone îl și vedea aterizat în siguranță pe punte…

…când brusc și cu o viteză amețitoare, plonjând după propria sa umbră peste pupa, s-a trântit jos într-un vacarm de scrâșnete de cauciuc și oțel, direct în barieră. Din motorul din dreapta ieșeau valuri de fum… apoi nasul a trecut printre benzile verticale, stârnind jerbe de scântei la frecarea cu puntea… iar aripile și coada au fost învăluite de structura de cabluri și avionul s-a oprit.

Echipa de intervenție înconjurase deja aparatul… galbena Tilly s-a apropiat cu marinarul în costum de protecție gata să-intervină.

Tombstone și a dat seama că și ținea respirația. Cineva a deschis canopia și-l ajutau pe Slider să iasă din cockpit. A mai durat câteva momente până l-au scos și pe Blue Grass. De la cei aproape șaizeci de metri depărtare, Tombstone putea vedea costumul de pe RIO îmbibat de sânge, când l-au pus pe brancardă.

— Dumnezeule Mare! o auzi pe Tomboy spunând. Nu mai are picioare!

Orice o fi lovit Tomcat-ul 209, l-a nimerit în partea ventrală și a secționat picioarele lui Blue Grass între șolduri și genunchi. Omul era mort; hemoragia l-a ucis în doar câteva clipe după ce a fost lovit.

— Tot mai vrei să zbori? a întrebat o pe Tomboy prin ICS.

— Da! Nu era în voce nici o urmă din umorul ei obișnuit. Și hai odată să ne mișcăm, OK?

În jurul lor, operațiunile curente își continuau nesfârșitul *dans de punte*. Operațiunile de lansare și au încetinit tempo-ul pentru a permite recuperarea avioanelor întoarse din misiune, iar Air Boss alterna lansările spre prova cu aterizările dinspre pupa. După activitatea frenetică din această dimineață, cu scurte reprize încărcate de adrenalină –

precum aterizarea cu barieră a lui Slider – munca părea aproape ușoară, oamenii îndeplinindu-și sarcinile cu o eleganță a mișcărilor care le dezmințea epuizarea.

După ce verificările au fost terminate, iar Tomboy a raportat că toate comutatoarele sunt setate și sistemele de bord pornite, el și-a întors atenția către motoare. Pe măsură ce puterea lor creștea, întreg avionul trepida ca și cum ar fi vrut să plece singur din saboții de pe punte către înaltul cerului.

— Tomcat 2-0-0, Air Boss.

Hmm… dacă ceva trebuia să se întâmple, acum era momentul.

— 2 dublu zero. *Copy*.

— CAG. E cineva aici care vrea să ți vorbească.

— Ascult.

— CAG? Aici *Admiral* Tarrant.

— Da, domnule. Tombstone putea paria că Tarrant ar fi dorit să nu știe de această lansare neautorizată… sau, și mai bine, să afle de ea doar după ce Tombstone s-ar fi aflat departe de *Jeff*. Tombstone nu putea refuza un ordin direct de a rămâne *la sol*, dar spera din tot sufletul că un astfel de ordin nu va fi dat.

— Stoney, Air Ops raportează că se desfășoară acțiuni grele deasupra golfului Kola, peste Polyarny. Păzește-ți fundul pe acolo, auzi?

— *Yes, sir!*

— Chestia aia în care ești e o mașinărie foarte scumpă. Adu-o înapoi întreagă.

— *Aye, aye, sir!* Tombsone se surprinse rânjind prostește.

Un dirijor de avioane se îndepărta cu spatele de avion, semnalizându-i lui Tombstone. Cu grijă, a slăbit frânele, urmându-l cu avionul de treizeci de tone pe lângă locul unde se rupsese *nasul* lui Slider și Blue Grass, înainte spre catapultă.

1314 Zulu
Tretyevo Peschera
Lângă Polyarny, Rusia

Căpitanul de rangul întâi Anatoli Chelyag s-a aplecat în afară peste margine cockpit-ului aflat în vârful turnului submarinului Typhoon.

Soldați din trupele de Infanterie Navală erau aliniați la cheiul unde *Leninskiy Nesokrushimyy Pravda* fusese amarat, cei mai tineri dintre ei aruncând priviri speriate când sunetul îndepărtat al tirurilor de arme reverbera pe sub bolțile cavernei.

Cei de la manevră îndepărtaseră enormele otgoane ce legau Typhoon-ul de babale. Acum, Chelyag supraveghea cum crește treptat distanța dintre chei și flancurile rotunjite ale monstrului metalic.

— Liber la babord, a spus în receptorul telefonului. Încet înainte.

— Încet înainte, tovarășe căpitan, a venit confirmarea de la ofițerul din centrul de control.

Uriașul submarin își lua avânt alunecând prin apa murdară, împins de ursuzul *chug-chug-chug* al celor două enorme elice.

Chelyag își reaminti din nou vocea lui Karelin care-i ordonase să scoată *Pravda* de la adăpostul peșterii în infernul de foc de afară. Să ajungă în Marea Barents? Ar fi teribil de norocoși dacă vor reuși să iasă măcar din golful Polyarny până în șenalul navigabil central. Amiralul Marchenko trimetea din oră în oră rapoarte informative către eșaloanele inferioare. Ultimul preciza că pușcașii marini americani ocupau poziții chiar pe înălțimile de deasupra locului unde se ascundea *Pravda*.

Dar nu se punea problema să refuze executarea ordinelor date de Karelin. Chelyag va face ceea ce i s-a comandat: va ieși din Tretyevo Peschera, apoi va lansa racheta numărul unu, deja setată pe ținta Celiabinsk. După aceea… ei bine, supraviețuirea lor va depinde în totalitate de unitățile din *Frontovaya Aviatsiya* care se apropiau acum de Polyarny venind dinspre sud.

Duse din nou telefonul la gură.

— *Pervâi*[1] Mizin. Transmite celor de la țărm să deschidă porțile adăpostului.

— Am înțeles, tovarășe căpitan. Urmă o pauză. Tovarășe căpitan? Avem un mesaj de la amiralul Marchenko.

— Citește-mi-l.

— Spune… *„Noroc,* Pravda. *Mergeți cu Dumnezeu.”*

Chelyag aproape că putea vedea strâmbătura buzelor lui Mizin, când citea mesajul. Secundul său era un ateist convins, un om care spera cu o convingere aproape *religioasă* că revenirea la putere celor duri în Moscova ar însemna stoparea maniei religioase care a explodat în întreaga națiune pe vremea lui Gorbaciov și Elțân.

Evident, era dezamăgit.

— Transmite-i amiralului Marchenko: *„Mulțumim. Mesaj primit și apreciat foarte mult.”*

Și se întrebă: ce credea Mizin despre asta?

[1] Первый – primul (ofițer), numărul unu, secundul navei.

1317 Zulu
Tomcat 200
Deasupra Golfului Kola

— Ne apropiem de coastă, spuse Tomboy prin ICS. *Dry feet*.

— Mai mult sau mai puțin, replică Tombstone. Încă nu suntem deasupra pământului.

El virase departe, spre est, de CBF, survolând flota amfibie a celor din Marine, apoi s-a îndreptat spre sud, direct către golful Kola.

Deschiderea golfului era la patru mile distanță de acest punct. Spre est erau dealurile joase, domoale ale ostrovului Kildin. Construcții cu aspect militar erau împrăștiate de a lungul ambelor linii de coastă, printre stânci golașe și petice de gheață și zăpadă. Gheața încă acoperea mare parte din suprafața apei, totuși canalul navigabil din centrul golfului îngust a fost păstrat permanent deschis de spărgătoarele de gheață.

Fumul se încolăcea spre cer, în partea dreaptă. În acest moment, țărmul vestic al golfului era controlat de forțele americane, iar cel din est de ruși. O navă mare – Tombstone presupunea că este un distrugător – era pe jumătate scufundată în apele puțin adânci dintre bancurile din partea de vest, înconjurată de gheață. Din ea ieșea o perdea groasă de fum. Dincolo de ea săgetau cerul niște elicoptere, pe sub liniile albe de la altitudine, ce marcau traiectoriile rachetelor.

— Nouăzeci și nouă avioane, Nouăzeci și nouă avioane, s-a auzit pe frecvența tactică. Aici *Echo-Whiskey* 2-1. Depistăm un mare număr de *bogies* venind dinspre sud, probabil de la bazele din Kirovsk și Revda. Ar putea fi un atac general.

— Ce? Alți *bandiți*? a întrebat Tomboy. Credeam că până acum au rămas fără MiG-uri.

— N-ai auzit, Tomboy? Au rezerve inepuizabile. Pe undeva au fabrici care scot MiG-uri pe bandă rulantă la fel de repede pe cât le doborâm noi. Verifică armamentul.

— Armat și gata de tragere. Păcat că *ferma* a rămas fără AIM-54.

— E-n regulă. Trebuie doar să-i fraierim să vină mai aproape.

— Admirabil plan, CAG. Altceva nu ți-a dat prin minte?

Tombstone verifică suprafața apei. Soarele se reflecta în ceva argintiu ce survola golfului.

— Ba da. Hai să ne *plimbăm* împreună cu acel *flight* A-6 de acolo jos.

— Acela e *Red Hammer* 1, l-a informat RIO. Câțiva dintre băieții noștri de pe *Jeff*.

— Foarte bine. Hai să ne cuplăm cu ei. Cheamă-l pe lider și spune-i că suntem aici.

— *Rog*.

Mai multe avioane rusești venind dinspre sud. Era evident că loviturile aeriene și rachetele de croazieră din ultimele douăzeci și patru de ore nu au avut succesul scontat. Așa

ceva se întâmpla mereu în războaiele moderne; armele *high-tech* erau deosebit de precise și distructive… dar se pare că inamicul avea întotdeauna rezerve, adaptabilitate, inteligență… de care nu se ținuse seama în planificarea inițială. De asemenea, arme gândite să aibă o precizie de peste 90% se dovedeau mai târziu ca având doar 60% sau chiar mai puțin. Oamenii deveneau obosiți, neglijenți. Sau descurajați.

Desigur, aceleași probleme puteau afecta și partea inamică. Una dintre provocările strategiei militare era aceea de a ști când a ajuns inamicul la sfârșitul rezervelor sale, când ajungea doar un mic *bobârnac* ca să doboare apărarea aparent impenetrabilă.

Se întreba: care parte va ceda prima în această confruntare?

1319 Zulu
Intruder 504
Deasupra golfului Kola

— CAG? Willis Payne s-a răsucit în scaun, încercând să se uite în spatele și deasupra avionului său, care zbura la joasă înălțime. Ce naiba caută p’aci?

— A coborât în rândurile maselor largi, populare? a replicat Sunshine, cu fața îngropată în manșonul ecranului radar. Sau poate au dat de greu acolo, în Ops. I-au trimis pe cei din REMF…

— Hey, stimată doamnă, din câte am auzit, Magruder nu e deloc un REMF…

— Mda, e un *patru trese*[2], nu? Care stă la birou, scrie rapoarte, își șterge nasu’… Suntem la nouă mile de Polyarny. Armele desinguranțate. *Pickle hot*.

— *Rog*. Ascultă, se spune că a pilotat Hornet-ul care a dat anul trecut lovitura de grație lui *Kreml*. Știi de portavionul ăla baban al rușilor? Tipul are mai multe medalii decât am putea obține noi amândoi la un loc, chiar dacă am zbura tot timpul pe *overbust*, și un record de luptă mai mare decât puntea de zbor a lui *Jefferson*. Nu e deloc un sulangiu. Ba chiar e un pilot al dracului de bun. E numărul unu pe lista mea.

— Am ÎNȚELES!

— Și… de ce ești așa înverșunată împotriva celor cu *patru trese*?

— Păi… nu prea știu. Moralul la bordul lui *Jefferson* a cam scăzut în ultimul timp.

— Moralul la bordul lui *Jeff* e la pământ.

— Cum spuneam. Mă gândeam că vina e și a lui.

— Aiurea… tipi ca el țin unit echipajul lui *Jefferson* în asemenea situații. Ar fi trebuit să-l vezi săptămâna trecută la inițierea *Nasurilor Albastre*.

[2] Patru galoane aurii țesute pe mâneca vestonului de uniformă - *Captain* în US Navy.

— A cui?

— Ăăă… nu contează. A trecut. Ce vezi pe radar?

— Vin o mulțime de chestii. Golfuri la dreapta. Ar trebui să vezi niște coloane de fum drept în față. Acolo e Polyarny.

— Le văd. Doamne, da’ e o grămadă de fumuri.

— N-o să ne încurce deloc. Trec pe FLIR.

Intruder zbura direct către cea mai importantă bază de submarine a Rusiei.

1319 Zulu
Tretyevo Peschera
Lângă Polyarny, Rusia

Imensa barieră care separa adăpostul trei de lumea exterioară se deschidea încet. Dincolo de ea, lumina soarelui se răsfrângea în apele golfului Kola.

Ținând binoclul la ochi, cu pleoapele strânse împotriva luminii orbitoare, Chelyag observa câteva dintre submarinele ce fuseseră amarate în afara pereților de stâncă ai adăpostului.

Acela era *Kolosov*, un PLARB cu silueta gheboasă cunoscut în vest sub numele de Delta IV. Era deplasat cam la treizeci de grade față de chei și cu prova scufundată. Se părea că o rachetă de croazieră l-a lovit chiar în fața turnului.

Blestemații! Dincolo era sub-ul lui Lovchikov, unul dintre cele mai rapide submarine de atac. Cunoscut de vestici sub indicativul Alfa, acest tip de navă de înaltă tehnologie era atât de scump încât a fost poreclit *Zolotaya Râbka*[3]. Doamne, ce i-au făcut? Turnul era îndoit, periscoapele rupte ca bețele de chibrit. Peștișorul de aur nu va mai înota niciodată în adâncul oceanului. În curând, nici *Leninskiy Nesokrushi Pravda* nu va fi într-o stare mai bună, dacă Karelin nu-și va onora promisiunea de a trimite cât mai multe interceptoare din *Frontovaya Aviatsiya*.

— Eliberați puntea exterioară, a ordonat. Toată lumea sub punte!

O scară spiralată, împodobită aiurea cu balustrade de lemn, ducea de la puntea exterioară prin coca dublă, până la centrul de atac al lui *Pravda*, care se întindea dintr-o parte a cocii interioare până la cealaltă, ca șeaua pe spatele unui cal.

— Căpitanul pe punte! a strigat un marinar, când Chelyag a pășit de pe scară.

De la consolele din jurul compartimentului, fețe palide îl priveau, unele în așteptare, altele pline de teamă.

[3] Золотая Рыбка – Peștișorul de aur.

— Ofițerul cu rachetele! s-a răstit.

— Da, tovarășe căpitan!

— Starea rachetelor.

— Silozul numărul unu este deschis, tovarășe căpitan. Manevrele de pre-lansare executate, codurile verificate și autentificate. Racheta e fixată pe țintă și gata pentru lansare.

— Foarte bine. Fii pregătit. Vom lansa imediat ce ieșim din radă.

Avea nevoie de suficientă adâncime sub navă pentru ca șocul lansării rachetei de șaizeci de tone să nu izbească chila submarinului de fundul apei.

Pe ecranul unui televizor plasat în partea de sus a încăperii intrarea spre larg ocupa orizontul.

1319 Zulu
Tomcat 200
Deasupra golfului Kola

— *Bandiți*, Tombstone! Mulți!

— Câți și unde?

— Zece… doisprezece… al dracului de mulți… vin la joasă altitudine, de la 1-6-0 până la 1-8-0! Distanța, cinci mile!

— Uite unu', spuse Tombstone, alegând o țintă dintre multele afișate pe HUD. A acționat selectorul… Trimitem o AMRAAM. A urmat o pauză, apoi a auzit în cască *ciripitul* plin de satisfacție al locării radar. Locat! Și un *Fox* 1!

Sub el, Intruder-ele se împrăștiaseră, dar tot își mențineau cursul spre sud, săgetând la doar câțiva metri înaintea propriilor umbre proiectate pe suprafața apei.

Altfel, cerul era gol, cu excepția dârelor albe lăsate de rachete mult deasupra.

— Aici Tomcat 2-0-0, a apelat Tombstone. Mă apropii de Polyarny dinspre nord. Am un *flight* de Intrudere care are nevoie de ajutor.

— 2 dublu 0, aici *Shotgun* 1-1. Tombstone, ce naiba cauți pe acolo?

— Îmi pun fundu' la bătaie, Coyote. Tu pe unde bântui?

— Realimentăm la altitudinea bază plus zece, Delta 3-5-5, *Charlie* 1-8-1. Tombstone și-a cercetat harta. Coordonatele îl situau pe *Shotgun* cam la optsprezece mile spre nord vest. Suntem pe curs de revenire la *Jefferson* după ce l-am escortat pe *White Lightning*.

— Vreunul dintre voi a alimentat deja?

— Da. Trei dintre noi.

— Dacă mai sunteți înarmați, am avea nevoie de o mână de ajutor la Polyarny. Multe *bogies* vin dinspre 1-8-0.

— Le văd. OK, Tombstone. Vine *Cavaleria*.

— Mă bucur, Coyote. Tombstone a locat a doua țintă, apoi a apăsat pe trăgaci. *Fox* 1!

— Hey, lasă ne și nouă câteva!

Dar, cănd MiG-urile au apărut pe cerul sudic, Tombstone și-a dat seama că Coyote nu avea de ce să se teamă că ar rămâne *șomer*.

În câteva secunde, MiG-urile 29 Fulcrum erau pretutindeni, avioane suple cu două stabilizatoare, dotate cu *ciorchini* de arme mortale sub aripi.

Apoi, Tombstone și Tomboy luptau pentru propria lor viață.

Va urma....

Ernest Haycox

DILIGENTA DE LORDSBURG

Western clasic

ERNEST HAYCOX

Diligența de Lordsburg

În româneşte de HORIA MATEI

Era prin anii când, în Teritoriul Indian, focurile de semnalizare aprinse de războinicii apaşi îşi înălțau spiralele de fum deasupra coamelor stâncoase ale munților, şi din multe case de bârne ale ranchurilor nu mai rămăsese decât o grămadă de cenuşă înnegrită, iar plecarea unei diligențe din Tonto era începutul unei aventuri despre care nu puteai fi câtuşi de puțin sigur că se va sfârşi cu bine...

Diligenta cu cei şase căi ai ei aştepta în fața prăvăliei lui Weilner, în partea dinspre nord a pieții din Tonto. Happy Stuart şedea pe capră, cu hățurile între degete şi frământând frâna cu piciorul. Lângă el John String, în chip de însoțitor, cu o puşcă de mare calibru, iar cei zece cavalerişti care formau escorta aşteptau în spatele diligenței, pe jumătate adormiți în şei.

La patru şi jumătate dimineața, aerul din această regiune muntoasă era destul de rece, deşi către răsărit soarele începuse să dea culoare cerului. În piață se adunaseră câțiva oameni care făceau ultimele recomandări pasagerilor pe cale de a se urca în diligență. Se afla aici o tânără care pleca să se mărite cu un ofițer de infanterie, un negustor de whisky din St. Louis, un englez înalt şi osos care căra cu el o puşcă de vânătoare, un jucător profesionist, un crescător de vite voinic în drum spre New Mexico şi un tânăr blond asupra căruia Happy Stuart şi însoțitorul înarmat aruncară pe furiş o privire plină de curiozitate.

Cam ăştia păreau să fie toți, când iată că tânărul blond se dădu în lături din fața uşii diligentei, şi pe urmă o tânără cunoscută pe întregul cuprins al teritoriului sub numele de Henriette ieşi cu paşi liniştiți din mijlocul celor adunați acolo. Era scundă şi calmă, cu obrajii acoperiți de o uşoară paloare, iar în ochii ei liniştiți, de culoare închisă, apăru o sclipire de surpriză în fața neaşteptatului gest curtenitor al tânărului blond. A fost doar o clipă de nemişcare, pe urmă fata îşi ridică un pic fusta şi dispăru în interiorul diligentei.

Câțiva bărbați dintre cei de față zâmbiră, dar tânărul blond se întoarse

spre ei cu o privire ascuțită că tăişul unui cuțit, o privire care acoperi întregul grup până ce zâmbetele dispărură de pe fețe. Era înalt, îngust la şolduri, iar silueta lui îşi întregea contururile cu cele două tocuri de pistoale atârnând foarte jos de-a lungul coapselor. Dar nu erau numai pistoalele; o expresie nedefinită de pe fața lui atât de atentă şi de calmă arăta de ce era în stare. Pe urmă se urcă în diligență şi închise uşa.

Happy Stuart eliberă frânele şi urlă „Hei!”. Oamenii din Tonto mai strigară câteva urări de drum bun şi cei şase cai porniră la trap şi diligența începu să se legene pe arcurile din față şi pe cele din spate şi ieşi din oraş, în timp ce praful se prelingea de pe roțile ei ca nişte şuvoaie de apă şi cavaleriştii o urmau în trap vioi. În felul acesta coborâră panta care ducea afară din oraş, pornind într-o călătorie pe care nicio diligență nu reuşise s-o ducă la bun sfârşit în ultimele patruzeci şi cinci de zile. În fața lor, departe, undeva în deşert, se aflau stațiile de poştă pe care sperau să le atingă şi să le depăşească. Între ei şi ținta lor se afla o regiune pustiită de expedițiile rapide ale oamenilor lui Geronimo.

Englezul, jucătorul profesionist şi tânărul blond şedeau înghesuiți pe banca din față, cu spatele către direcția de mers a diligenței. Negustorul de whisky şi crescătorul de vite ocupau banca incomodă de la mijloc, cele două femei îşi împărțeau banca din spate. Crescătorul de vite şedea în fața Henriettei, genunchii lui aproape că o atingeau. Cu brațul se sprijinea de pervazul ferestrei practicată în uşa diligenței, spre a-şi păstra mai bine echilibrul; pe vesta lui, un bulgăre mare de aur se legăna încet, prins la capătul unui lanț de ceas, iar o şuviță de păr negru se ivea pe sub borurile pălăriei. Ochii lui o cercetau pe Henriette, părând să ajungă la o anume concluzie care-l făcea să-i zâmbească fetei într-un fel semnificativ. Henriette îşi coborî privirea către vârfurile degetelor ei înmânuşate, fără să schițeze nici cea mai mică mişcare cu capul.

Şedeau strânşi laolaltă, străini unii de alții, neavând comun decât destinația. Şi cu toate acestea zâmbetul crescătorului de vite şi insolența privirii lui răsunau în spațiul strâmt tot atât de limpezi ca vorbele, percepute de fiecare dintre cei de față cu excepția englezului, care şedea drept şi rigid cu fața împietrită într-o indiferență totală. Logodnica ofițerului, înaltă şi frumuşică, aruncă o privire scurtă, într-o parte, către Henriette şi pe urmă îşi întoarse ochii în timp ce pe obrajii ei se ivi o uşoară îmbujorare. Jucătorul profesionist, căruia nu-i scăpă acest schimb de priviri, începu să-i acorde crescătorului de vite o atenție din care răzbătea oarecare iritare. Ochii negustorului de whisky se îngustară devenind mai atenți, iar gura lui îşi schimbă aproape imperceptibil expresia, începând să oglindească un anume cinism. Îşi scoase pălăria dezvelind un craniu pleşuv, pe care se şi iviseră picături de transpirație; fumul țigării sale de foi plutea peste tot în diligență, iar scrumul îi cădea mereu.

Tânărul cel blond observase că Henriette îşi plecase ochii în fața privirii crescătorului de vite, îşi trase pălăria adânc pe frunte şi continuă s-o privească pe fată - fără insolență, ci doar ca un om care nu ştie ce să creadă.

La un moment dat privirea ei se ridică şi zăbovi o clipă asupra lui. Dar el era pregătit pentru această eventualitate şi-şi întoarse iute ochii în altă parte.

Când logodnica ofițerului începu să tuşească uşor acoperindu-şi fața cu mâna, jucătorul profesionist îl bătu pe umăr pe negustorul de whisky:

— Arunc-o.

Negustorul de whisky păru surprins. Pe urmă mormăi” Scuzați” şi aruncă țigara pe fereastră.

Toate acestea se întâmplau în timp ce diligența străbătea în goană nenumăratele şerpuiri ale drumului de munte, legănându-se pe arcuri când în față, când în spate, frecându-şi roțile grele în făgaşurile şi hârtoapele şoselei şi scârțâind prelung la cotituri. Din când în când răzbătea țipătul pătrunzător al lui Happy Stuart:

— Hei, Nellie! Lua-te-ar naiba...!

Negustorul de whisky se rezemă de uşa diligenței şi închise ochii.

După trei ore de la plecarea din Tonto, drumul făcu o ultimă cotitură largă şi ieşi la şes; deşertul se întindea cât vezi cu ochii. Diligența se opri şi oamenii coborâră să-şi dezmorțească picioarele.

Jucătorul profesionist se adresă politicos logodnicei ofițerului:

— Îngăduiți-mi să vă ofer locul meu; cred că veți sta mai comod.

Logodnica ofițerului răspunse „Mulțumesc” şi cei doi se înțeleseră să schimbe locurile.

Sergentul de cavalerie se apropie de diligență şi vorbi către Happy Stuart:

— Pentru noi a sosit vremea să ne întoarcem... vă urez drum bun.

Călătorii se urcară în diligență; jucătorul profesionist se aşeză lângă Henriette. Tânărul blond îşi strânse picioarele lungi pentru ca logodnica ofițerului să aibă mai mult loc; în acelaşi timp urmărea fața Henriettei cu o îngrijorare plină de blândețe. Soarele îşi asmuțea nemilos razele asupra diligenței şi praful începu să se ridice ca fumul stârnit de un incendiu. Astfel străbăteau fără escortă pustiul peisajului întrerupt doar de câțiva cactuşi ce se ridicau în lumina orbitoare a soarelui. Departe, foarte departe, în spatele unui văl de ceață fierbinte, se contura extrem de vag silueta unor munți.

Crescătorul de vite îşi ridică mâna, îşi răsuci mustața şi zâmbi către Henriette. Logodnica ofițerului se adresă tânărului blond:

— Ce distantă mai este până la stația următoare

Tânărul blond răspunse politicos;

— Douăzeci de mile.

Jucătorul profesionist o privea pe logodnica ofițerului şi asprimea întipărită pe fața lui se îndulcea treptat, de parcă timbrul vocii ei i-ar fi amintit de lucruri de mult uitate.

Milă după milă rămânea în urma diligenței şi mirosul de praf alcalin se întărea mereu. Henriette se sprijinea în colțul diligenței, cu ochii plecați către vârfurile degetelor înmânuşate. Silueta ei avea aici ceva misterios, rupt parcă de lumea înconjurătoare; părea că nu mai poate percepe senzațiile, că nu mai poate nici să râdă. Era tânără, şi totuşi avea o experiență de viață care o ajuta să aşeze exact la locurile lor pe crescătorul de vite şi pe jucătorul profesionist

şi pe negustorul de whisky şi pe logodnica ofițerului; şi ştia de ce jucătorul profesionist îi oferise logodnicei ofițerului locul său. Logodnica ofițerului făcea parte dintr-o lume, iar ea, Henriette, din altă lume - fiecare dintre cei aflați în diligentă înțelegea acest lucru. A fost un gest care n-a avut niciun efect asupra ei, fiind vorba de o discriminare cu care se obişnuise de multă vreme. Numai tânărul blond reuşea să răzbată într-o anume măsură dincolo de indiferența ei. Numele lui era Malpais Bill şi fata putea să vadă sălbăticia oglindindu-se în colțurile ochilor şi în linia alungită a buzelor lui; era un stigmat care nu va dispărea niciodată. Şi totuşi ceva nelămurit emana de la el către ea, ceva cu totul diferit de curiozitatea avidă a celorlalți bărbați; era un fel de curtoazie modestă, o neaşteptată amabilitate.

Sus, pe capră, Happy Stuart arătă spre un vag contur cețos situat cam la două mile depărtare:

— Să nu fie vreo ispravă de-a pieilor-roşii.

Soarele se afla drept în amiază, inundând peisajul cu o lumină crudă, galbenă ca alama lustruită. Albia întortocheată a unui pârâu secat tăia de-a curmezişul cele două făgaşe care constituiau drumul propriu-zis. Johnny String potrivi puşca pe genunchi:

— Ce caută Malpais Bill în diligență?

— Nu ştiu şi n-am de gând să-l întreb, răspunse Happy Stuart în timp ce cerceta albia secată cu ochi neliniştiți. Drumul se prăbuşea aici ca într-o surpătură şi Happy strânse cu putere hățurile şi urlă: „Haide! Hei, Nellie! Bătu-te-ar Dumnezeu, hei!”

Cei şase cai se năpustiră în jos, pe malul surpat al pârâului, şi pentru o clipă diligență rămase izolată sus, apariție ciudată în pustietatea înconjurătoare, apoi porni clătinându-se la vale, peste marginea abruptului. Lovi pietrişul de pe fundul albiei cu zgomot, în timp ce roțile din față săreau ricoşând, iar cele din spate patinau pieziş. Caii începură să şovăie, dar Happy Stuart îi învioră pe înaintaşi cu câteva înjurături şi diligența porni din nou în ritm susținut. Caii se cățărau doi câte doi pe malul opus al pârâului, în timp ce muşchii li se încordau şi de sub copite zburau bucăți de pământ galben moale. Roțile din față loviră cu putere în partea de sus a malului şi se auzi un zgomot ca o împuşcătură de pistol; diligența apăru din surpătura pârâului, se răsuci în loc, pe urmă căzu greoaie într-o parte sfărâmându-şi panelele.

Johnny String sări de pe capră. Happy Stuart stătea agățat cu o mână de speteaza caprei şi cu celaltă trăgea de hățuri; pe urmă se ridică în picioare în timp ce pasagerii se cățărau afară prin uşa din partea de sus. Toți bărbații, cu excepția negustorului de whisky, puseră umărul şi ridicară din nou diligenta pe roți. Negustorul de whisky stătea într-o atitudine ciudată în lumina strălucitoare a soarelui şi-şi clătina capul fără să scoată vreo vorbă, în timp ce ceilalți se urcară iar în diligență. Happy Stuart spuse:

— Gata, frățioare, urcă.

Negustorul de whisky se cățără încet pe scară, apoi diligență porni. Se afla acolo, undeva înaintea lor, ghemuită în deşert, o stație de poştă - o clădire scundă, cu pereții de pământ cenuşiu bătătorit, cu câteva corraluri risipite în

jurul ei şi un steag care atârna moale de o prăjină strâmbă. Din interiorul întunecos al clădirii de pământ ieşiră câţiva oameni şi se opriră în umbra de sub arcul porţii.; Happy Stuart se opri în faţa lor. Spuse către un lungan uscăţiv:

— Noroc, Mack. Blestemaţii ăia de indieni s-au arătat p-aici?

Pasagerii coborâră îndreptându-se spre sala de mese a staţiei. Lunganul cel uscăţiv spuse tărăgănat:

— O să daţi de ei mâine, înainte de a se însera.

Rândaşii începură să deshame caii ca să-i schimbe.

Mica sală de mese părea răcoroasă după atmosfera încinsă din diligenţă - răcoroasă şi liniştită.

O femeie grasă, o mexicană, intra şi ieşea ducând tăvile cu mâncare. Happy Stuart spuse: „Zece minute”, şi-şi şterse praful alcalin de pe gură şi începu să înfulece din farfuria aflată în faţa lui.

Mack cel cu obrazul alungit spuse:

— Ranchul lui Catlin a ars noaptea trecută. Ieri a trecut pe-aici un detaşament de cavalerie. Au venit şi au plecat. Până diseară ajungeţi la defileu, dar nu ştiu ce-o să faceţi după aia, în munţi. Aţi avut necazuri?

— Am avut, zise Happy scurt şi se sculă în picioare.

Era sfârşitul popasului. Pasagerii îl urmară, cu negustorul de whisky târându-se în coada grupului, transpirând şi respirând greu. Diligenţa porni la drum, urmărită de vocea lui Mack:

— Dă-le bice, Happy, dacă vezi cumva ridicându-se praf dinspre răsărit.

Arşiţa zilei se condensase în diligenţă şi curentul uşor de aer stârnit de goana cailor ardea plămânii; deşertul nisipos îşi emana neîncetat sclipirea albicioasă pierzându-se undeva departe, într-o pâclă deasă ca fumul. Genunchii crescătorului de vite se izbeau uşor de ai Henriettei, în timp ce el continua să se uite la ea, cu o scobitoare de celuloid înfiptă între buze. Vocea lui Happy Stuart răzbătea când şi când, proferând ocări şi îndemnuri menite să păstreze constantă viteza diligenţei în făgaşele drumului. Ochii negustorului de whisky se rotunjiseră şi se holbaseră, îşi ţinea gura deschisă şi din obrajii lui dispăruse orice urmă de culoare. Jucătorul profesionist privea inexpresiv, complet indiferent; la un moment dat, când crescătorul de vite simţi că negustorul de whisky se sprijină de el cu umărul, îl împinse deoparte. Englezul şedea drept, rigid, privind indiferent defilarea deşertului. Logodnica ofiţerului se adresă lui Malpais Bill:

— Unde este popasul următor?

— La Cap Creek.

— Vom găsi militari acolo?

El răspunse:

— Cred că vom avea o escortă prin defileu, până la Lordsburg.

Iar la orele patru ale acestei după-amiezi fierbinţi ca un cuptor, negustorul de whisky schiţă un gest uşor cu mâna şi căzu înainte, pe genunchii jucătorului profesionist.

Crescătorul de vite dădu din umeri şi-şi scoase capul pe fereastră, strigând

către Happy Stuart i

— Opreşte o clipă.

Când diligență se opri, coborâră cu toții şi tânărul blond îl ajută pe jucătorul profesionist să-l întindă pe negustorul de whisky pe peticul de umbră fierbinte aruncată de diligență. Nici Happy Stuart şi nici însoțitorul înarmat nu se osteniră să coboare. Buzele negustorului de whisky se mişcară puțin, dar nimeni nu spuse nimic şi nimeni nu ştia ce să facă - până ce Henriette ieşi din grup şi se apropie.

Se aşeză pe jos, îl ridică pe negustorul de whisky rezemându-i umerii şi capul de pieptul ei. El îşi deschise ochii, în care se oglindi ceva ce putu fi văzut de către toți cei de față, un fel de uşurare, de relaxare, împletită cu recunoştință. Ea murmură „Ți-ai revenit”, şi zâmbetul ei era blând şi afectuos, dând buzelor o expresie maternă. Şi iat-o din nou, această înțelepciune ce sălăşluia în ea, această experiență a ei despre neliniştile pe care bărbații le tăinuiesc în spatele felului lor de a se purta, despre foamea cumplită care-i roade până în adâncuri şi despre însingurarea care-i mână către femei de felul ei. Repetă „ Ți-ai revenit” şi văzu cum din ochii acestui negustor de whisky dispare sălbăticia lucrurilor pe care le ştia şi care-l înfricoşa.

Logodnica ofițerului păru contrariată şi asta i se citea pe față. Jucătorul profesionist şi crescătorul de vite priveau în jos către negustorul de whisky - priviri indiferente, impersonale. Tânărul blond o observă pe Henriette pe sub genele pe jumătate coborâte, dar liniile aspre ale obrazului său nu reuşeau să ascundă complet sclipirile din ochii lui, stând mărturie că scena îl interesa în cel mai înalt grad. Între degete ținea o țigară; uitase de ea.

Happy Stuart spuse:

— Nu putem zăbovi aici.

Jucătorul profesionist se aplecă să-l apuce pe negustorul de whisky pe sub umeri. Henriette se ridică în picioare şi spuse „Aduceți-l lângă mine”, apoi se urcă în diligență. Tânărul blond şi jucătorul profesionist îl cărară pe negustorul de whisky, strecurându-l prin uşă astfel că rămase întins pe bancheta din spate, cu capul rezemat în poala Henriettei. Apoi se urcară cu toții şi diligența porni. Negustorul de whisky gemu de câteva ori, bolborosind ”mulțumesc... mulțumesc” şi tânărul blond, pândind-o mereu pe Henriette ca să nu piardă nici cea mai mică expresie ce se oglindea pe fața ei, trase adânc aer în piept.

Astfel îşi continuară călătoria, cu roțile mari bătătorind făgaşele drumului, în timp ce soarele coborând spre asfințit strălucea fierbinte prin ferestrele diligenței. Siluetele masive ale munților începură să se apropie într-o continuă mişcare, mai precis conturate în ceața albăstruie. Ochii crescătorului de vite se îngustară şi străluceau şi se adresau Henriettei personal, dar jucătorul profesionist se aplecă spre Henriette spunându-i:

— Dacă ați obosit...

— Nu, spuse ea. Nu. E mort.

Logodnica ofițerului scoase un țipăt scurt. Jucătorul profesionist se aplecă mai aproape de negustorul de whisky, şi pe urmă priviră cu toții la Henriette; până şi englezul îşi întoarse pentru o clipă privirea către ea, şi în ochii lui se putea citi o vagă curiozitate. Un zâmbet obosit plutea în jurul buzelor ei pline şi moi. Ținea capul negustorului de whisky cu ambele mâini şi continuă să-l țină astfel până când, la căderea bruscă a întunericului, străbătură ultima porțiune de drum în deşert şi opriră în fața stației de poştă de la gura defileului.

Crescătorul de vite deschise uşa şi ieşi, scoțând un geamăt când picioarele lui amorțite atinseră solul. Jucătorul profesionist îl ridică pe negustorul de whisky pentru ca Henriette să se poată scula. Ieşiră cu toții, obosiți de ceasurile îndelungi în care fuseseră zgâlțâiți în diligență. Happy Stuart coborî de pe capră, cu fața transformată într-o mască de pulbere alcalină cenuşie şi ochii injectați. Spuse „Cine a murit” şi privi prin uşa diligenței.

Oamenii se iviră în curtea stației, apropiindu-se cu mişcările apatice pe care le capătă siluetele în lumina nesigură a crepusculului. Happy Stuart spuse „Ăstuia nu-i mai pasă de ce va fi mâine”, şi se depărtă.

Un bărbat scund cu o burtă uriaşă se desprinse cu paşi târşâiți din ambră. Spuse:

— N-aş fi crezut, Happy, c-ai să-ncerci să răzbați pân-aici.

— Unde-s soldații care-o să ne-nsoțească mâine?

— De partea ailaltă a munților. Au plecat cu toții într-acolo. Care n-au avut post fix p-aici, au fost trimişi la Lordsburg. Voi bărbații o să dormiți în şopron. Pentru domnişoare o să aranjăm noi ceva.

Privi către logodnica ofițerului, apoi către Henriette dându-şi imediat seama cu cine are de-a face. Privirea îi alunecă spre Malpais Bill care stătea deoparte şi după o clipă în ochii lui apăru o luminiță - îl recunoscu şi vocea lui deveni prevăzătoare:

— Hello, Bill. Ce vânt te-aduce p-aici?

Vârful țigării lui Malpais Bill străluci brusc în pâcla care devenea din ce în ce mai deasă şi Henriette reuşi să-i zărească o clipă fața senină şi atentă. Malpais Bill spuse încet, cu blândețe:

— Călătoresc.

Se îndreptară către casa de bârne ale cărei colțuri păreau să se prelungească fără de sfârşit într-un şir de umbre legate unele de altele. Lumini apărură tremurătoare la ferestre şi peste tot oamenii umblau de colo până colo vorbind tărăgănat. Caii deshămați se depărtară în trap. Fata cea înaltă intră în încăperea principală a stației îndreptându-se către un soldat într-o uniformă cam zdrențuită.

Soldatul spuse:

— Miss Robertson? Locotenentul Hauser trebuia să vă întâlnească aici. Se află la Lordsburg. A fost rănit noaptea trecută într-o ambuscadă cu apaşii.

Fata cea înaltă, logodnica ofițerului nu scoase nicio vorbă. Într-un târziu întrebă:

— Grav?

— Oarecum, zise soldatul, da.

Bărbatul cel gras interveni, trăgând adânc aer în piept:

— Ce nenorocire... ce nenorocire. Domnișoarelor, vă voi conduce la camerele dumneavoastră, singurele pe care le am.

Rochia de culoare deschisă a Henriettei se detașa limpede de fundalul întunecat. Henriette o urmărea cu atenție pe logodnica ofițerului și văzu că de pe fața ei dispăru orice urmă de culoare. Dar în logodnica ofițerului sălășluia o anume tărie, un soi de curaj care amintea de cel al militarului, căci ea răspunse încet:

— Probabil că drumul pe care l-ați făcut a fost foarte obositor.

— Nu... deloc, spuse soldatul și părăsi încăperea.

Jucătorul profesionist se afla de față și pe obrazul lui prelung, întors către logodnica ofițerului, era întipărită o ciudată încordare, de parcă și-ar fi amintit de unele întâmplări dureroase. Malpais Bill se oprise în pragul ușii, urmărind cu atenție blândețea și umilința pe obrajii Henriettei. Apoi, ambele femei îl urmară pe hangiul gras de la Cap Station de-a lungul culoarului strâmt ce ducea către camerele lor.

Malpais Bill se întoarse și ieși în curte, rezemându-se alene de peretele stației situate în deșert; ochii lui urmăreau cu atenție fiecare mișcare pe care o făceau oamenii care rătăceau de colo până colo prin curte, urechile lui înregistrau vocile atenuate de întunericul înconjurător. Pământul fierbinte se răcea treptat și un val de răcoare cobora dinspre munții ce se ridicau, înalți și masivi, în spatele clădirii. Soldatul se urcase în șa și mormăia somnoros către Happy Stuart:

— Ce să-i faci, drumul până la Lordsburg e lung și în blestemații ăștia de munți apașii mișună peste tot. Nici vorbă să aveți vreo escortă de cavalerie mâine. Toate unitățile sunt angajate în operații.

Malpais Bill ascultă până ce zgomotul pe care-l făceau copitele calului se stinse în depărtare și în același timp se gândea la uriașa însingurare a unui călăreț pierdut în trecătorile acestor munți înnegurați, apoi se întorse și se îndreptă către salonul aflat la celălalt capăt al clădirii. Era o încăpere joasă, cu dușumeaua pe pământ bătătorit și pereții văruiți, care înainte vreme făcuse parte dintr-un grajd mai mare. În mijlocul acestui spațiu strâmt, sub o lampă, stăteau trei bărbați, iar reflexele lămpii aveau sclipiri șterse în luminile ochilor lor întorși către noul venit. La celălalt capăt al tejghelei crescătorul de vite și jucătorul profesionist beau într-o tăcere totală. Malpais Bill își luă paharul de whisky pe care barmanul i-l turnă din sticlă și înregistră semnul tainic pe care omul din spatele tejghelei i-l făcu din ochi. Hangiul își vârî capul pe ușă și strigă respirând greu „Seria a doua la masă” și ceilalți bărbați din încăpere începură să iasă pe rând.

Cuvintele barmanului se întretăiau, rostite aproape în șoaptă:

— Mai bine nu te duce la Lordsburg. Plummer și Shanley sunt acolo.

Buzele lui Malpais Bill se subțiară și se alungiră de parcă ar fi fost pe cale să izbucnească în râs, iar în ochi îi apăru o sclipire de sălbăticie. Spuse „Mulțumesc, prietene” și ieși îndreptându-se spre sala de mese.

Când se întoarse în curte, noaptea se aşternuse sălbatică şi adâncă peste întinderea deşertului, iar lumina lunii, argintie şi îngheţată, nu făcea decât să atingă bezna de necrezut a lumii fără s-o poată împrăştia. Henriette mergea încet pe drumul spre Tonto - o siluetă legănându-se uşor în umbrele vagi ale nopţii. Bărbatul porni după ea, şi pintenii lui care zornăiau când călcâiele atingeau pământul tare o făcură să se întoarcă.

Faţa ei era limpede şi ciudată şi nu vădea niciun fel de curiozitate în noapte, de parcă femeia s-ar fi aşteptat să vină ceva şi ar fi ştiut ce va fi acel ceva. Iar el spuse:

— Te-ai depărtat prea mult de clădire. Apaşii obişnuiesc să stea la pândă în apropierea aşezărilor şi să atace pe cei ce se izolează.

Pe faţa ei se citea numai indiferenţă, nici urmă de teamă. Vocea ei era rece şi bărbatul putu să distingă în ea acea vagă însingurare, fatalismul care făcea ca vorbele ei să fie atât de liniştite:

— Dinspre munte coboară o adiere, răcoroasă şi plăcută.

El îşi scoase pălăria şi stătu cu picioarele lui lungi strâns lipite şi ochii lui erau atenţi şi totodată descumpăniţi. Părul blond avu o scurtă sclipire în lumina nesigură.

Ea întrebă respirând adânc:

— De ce faci asta?

Buzele lui se agitau fără încetare, iar cântecul tumultuos al unor sentimente nespus de intense îl învăluia ca suflul unui vânt năprasnic:

— Ai rude la Lordsburg?

Ea vorbi într-un fel direct şi răbdător, de parcă i-ar fi explicat un lucru pe care el trebuie să-l fi ştiut fără să mai pună întrebări:

— Conduc o casă la Lordsburg.

— Nu, spuse el, nu asta am întrebat.

— Rudele mele au murit... aşa cred. A fost un masacru în Munţii Superstiţiilor când eram foarte tânără.

El stătea cu capul descoperit şi mintea lui încerca să pătrundă în trecut pentru a întregi acea imagine din viaţa ei. Ţinutul acesta avea în el ceva aspru, brutal, iar pentru cei slabi nu exista decât foarte puţină înţelegere. Ea supravieţuise şi plătise tribut supravieţuirii ei, şi acum se uita la el într-un fel tăcut care nu oferea explicaţii şi nici nu-şi cerea iertare pentru orice vorbe ar fi fost rostite aici: nu era decât o fată drăguţă în ochii şi pe buzele căreia se oglindea într-un fel expresiv răbdarea nemărginită a tuturor anilor ce s-au scurs.

El spuse:

— Dincolo de munţi, în valea Tonto, e o regiune foarte frumoasă. Am o bucată de pământ acolo, bună pentru un ranch... şi o casă ridicată pe jumătate.

— Dacă acolo ţi-e pământul, ce cauţi aici?

Buzele lui râseră, iar nesăbuinţa dinlăuntrul lui se aprinse din nou, dogoritoare, şi în lumina lunii el păru deodată să crească şi mai înalt:

— Trebuie să plătesc o datorie.

— De aceea pleci la Lordsburg? Dacă vei continua să plăteşti acest soi de datorii n-ai să ajungi departe. Toată lumea te cunoaşte aici la Frontieră. A fost o vreme când erai un simplu rancher. Pe urmă ai avut o neînțelegere, cu cineva şi ai încercat s-o rezolvi, apoi s-a ivit o neînțelegere şi mai mare care trebuia rezolvată... şi datoriile creşteau mereu şi mereu, şi tot mai mulți sunt cei care abia aşteaptă să te ucidă. Într-o zi, unul are să reuşească. Mai bine ai renunța să mai plăteşti asemenea datorii.

De pe fața lui, toată numai zâmbet, nu se clinti niciun muşchi, şi atunci fata dădu din umeri cu resemnare. „Nu, murmură ea, n-ai să renunți". El putu să-şi dea seama de dulceața pe care o emanau buzele ei şi de felul în care ochii fetei se întristau din pricina lui: putu să vadă în ei şi răbdarea pe care el nu reuşise vreodată să şi-o însuşească.

— Mai bine să ne întoarcem, spuse şi o apucă de braț.

Străbătură curtea în tăcere, urmăriți de murmurul vocilor bărbăteşti - frânturi de fraze tărăgănate ce răzbăteau până la ei dinspre umbrele clădirii, în timp ce licărul roşiatic al pipelor se ivea când şi când în colțurile întunecate. Malpais Bill se opri şi privi în urma fetei care deschisese uşa stației; ea se întoarse să-l mai privească o dată, cu ochii foarte umbriți şi buzele moi şi serioase, pe urmă porni pe culoarul strâmt către camera unde urma să doarmă. Sub fereastra ei, în curte, un bărbat murmura către un altul:

— Plummer şi Shanley sunt la Lordsburg. Malpais Bill ştie.

Prin peretele subțire care despărțea camera ei de cea alăturată, Henriette o auzi pe logodnica ofițerului plângând înnăbuşit şi totuşi cu o regularitate nestăpânită. Privi către peretele întunecos, cu umerii şi fruntea înclinate; pe urmă se întoarse în hol, bătu la uşa camerei unde se afla logodnica ofițerului şi intră.

Şase cai odihniți frământau pământul în fața diligentei; hangiul cel gras de la Cap Station străbătu curtea de-a curmezişul, agitând în mână un felinar care nu reuşea să spargă pâcla deasă, inertă. Pasagerii ieşiră din clădire unul câte unul, amețiți de somn, rebegiți. Johnny String zvârli cutia cu poştă în cufărul de sub capră şi Happy Stuart spuse morocănos, „E-n regulă. Plecarea!".

Pasagerii începură să urce în diligență. Veni la rând crescătorul de vite, şi Malpais Bill spuse tărăgănat „Aşează-te pe locul din colț, domnule", apoi se urcă şi el, închizând uşa. Hangiul mormăi;

— Dacă nu vă atacă în timpul urcuşului, pe panta cea abruptă, înseamnă că ați scăpat. După ce ajungeți la ranchul lui Al Schrieber sunteți în siguranță.

Vocea ascuțită a lui Happy Stuart sparse cu stridență liniştea întunecoasă şi diligența țâşni înainte cu arcurile de piele scârțâind.

Călătoriră vreme de un ceas în această întunecime compactă, zgâlțâiți şi înghesuiți şi pe jumătate adormiți, simțind cum diligența urca în pantă foarte abruptă. Bezna fu spartă de zorile cenuşii, apoi se ivi o lumină lipsită de

soare, pornind în jos, din deşertul care acum rămăsese departe în urmă. Drumul sărea peste hârtoape de la o groapă la alta, şi când soarele răsări dintr-o parte ajunseră la prima strungă, apoi străbătură cu toată viteză un plai presărat cu bolovani. Crescătorul de vite şedea în colțul din față, iar colțul din stânga al gurii lui era umflat şi vânăt, şi când Henriette văzu acest lucru privirea ei alunecă spre încheieturile degetelor lui Malpais Bill. Logodnica ofițerului şedea cu ochii închişi şi cu umerii rezemați de englez, care continua să şadă țeapăn cu arma de vânătoare între genunchi. Lângă Henriette jucătorul profesionist părea să doarmă, iar pe bancheta din mijloc Malpais Bill supraveghea cu oarecare atenție peisajul care defila prin fața ferestrei.

La zece începură să urce din nou, printr-un defileu presărat cu tufe de ienupăr şi pini pipernicíți, în timp ce deşertul aflat sub ei se acoperea cu pulberea cețoasă a unei noi zile dogoritoare. Pe la amiază ajunseră în vârful muntelui şi caii îşi luară avânt pentru a străbate serpentinele strâmte, mărginite de pereții de piatră. Jucătorul profesionist, care multă vreme şezuse tăcut şi nemişcat, îşi întinse picioarele şi prinse privirea logodnicei ofițerului:

— Ranchul lui Schrieber e în fața noastră, aproape. Ce a fost mai greu a trecut.

Tânărul blond îşi întoarse privirea către jucătorul profesionist, dar nu scoase nicio vorbă; chiar în această clipă Henriette simți, în aerul împietrit de lipsa oricărei adieri de vânt, mirosul de fum. Happy Stuart tocmai ocăra după obiceiul lui, şi butucii frânelor începuseră să scârțâie frecându-se de roți. Privind pe fereastra diligenței, de unde i se oferea o privelişte în unghi ascuțit, Henriette văzu un horn de piatră şi lut ridicându-se în lumina limpede a zilei ca o schelă dărăpănată. Casa care se aflase aici nu mai era decât o grămadă de dărâmături înnegrite, răspândite pe sol, iar fumul continua să se ridice de pe bucățile de lemn care nu arseseră complet.

Diligența se opri şi bărbații coborâră imediat. O sobă de tuci zăcea răsturnată pe pământ, cu o bucată de burlan îndreptată în sus. Mici flăcări se prelingeau alene în lungul unor bucăți înnegrite care fuseseră odată o bârnă. Dincolo de curtea casei, la picioarele unui corral, zăceau două făpturi despuiate şi grotesc de pleşuve, ou trupurile crestate de lovituri aplicate cu cuțitul într-un fel anume. Happy Stuart se duse până acolo şi le privi; pe urmă se întoarse: — Schrieberii. Şi acum...

Malpais Bill spuse:

— Azi dimineață, chiar în zori.

Privi către jucătorul profesionist, către crescătorul de vite, către englez, pe fața căruia nu se citea nicio emoție:

— Urcați-vă în diligență.

Se cățără pe acoperişul diligenței, întinzându-se acolo cât era de lung. Happy Stuart şi Strang îşi reluară locurile. Caii porniră în goană.

Jucătorul profesionist vorbi către logodnica ofițerului „Vei fi destul de bine apărată între cei doi domni", apoi scoase dintr-un buzunar de la spate un

pistol de calibrul 44 şi-l puse pe genunchi.

Şi cum trecuse peste firea-i tăcută, privi mai atent şi către Henriette. Spuse „Câți ani ai?”

Umerii ei se ridicară şi coborâră la loc, şi acesta a fost singurul ei răspuns. Dar jucătorul profesionist spuse amabil:

— Eşti destul de tânără ca să fii fiica mea. Trăim într-o lume putredă. Când am să-ți spun, întinde-te pe jos.

Englezul scosese puşca dintre genunchi şi-i rezemase țeava de prichiciul ferestrei aflate în partea lui. Crescătorul de vite dădu deoparte pulpana hainei ca să poată ajunge mai lesne la tocul pistolului.

Drumul de creastă, îngust, săpat în piatră, deveni şi mai strâmt, pereții de stâncă păreau să se împreune deasupra lui. Roțile diligenței izbeau în hârtoapele bolovănoase, săreau în sus şi cădeau din nou cu zguduituri pe care arcurile nu le puteau îndulci. Îndemnurile urlate de Happy Stuart acopereau mereu zgomotul acestor izbituri şi hurducăiala asurzitoare. Pulberea fină făcea ca totul să pară cenuşiu.

Henriette şedea cu privirea pironită către vârfurile degetelor înmânuşate, amintindu-şi silueta înaltă a lui Malpais Bill conturându-se limpede în lumina lunii, lângă Cap Station. Îi zâmbise aşa cum orice bărbat zâmbeşte unei femei pe care o găseşte atrăgătoare, şi în vocea lui simțise o nuanță de voioşie; şi ochii lui fuseseră amabili. Jucătorul profesionist vorbi foarte încet şi ea nu-l auzi până ce degetele lui n-o apucară de braț. El repetă, fără să ridice vocea:

— Aşază-te pe jos.

Henriette se lăsă în genunchi şi auzi focuri de armă amestecându-se cu zgomotele pe care le făcea diligența în goana ei. Happy Stuart încetă să mai strige la cai şi ochii logodnicei ofițerului erau mari şi întunecați. Pereții canionului se lărgiseră. Ridicându-şi privirea prin fereastra aflată în dreptul jucătorului profesionist, Henriette văzu silueta în mişcare a unui războinic apaş, complet despuiat, călare pe un armăsar indian, trecând în goană cu o puşcă ridicată, sprijinită în îndoitura cotului ascuțit. Jucătorul profesionist ținti calm; crescătorul de vite slobozi un foc şi ținti iar. Puşca de vânătoare a englezului trezea ecouri grele în spațiul strâmt al diligenței, izbind dureros urechile fetei, iar mirosul prafului de puşcă se simțea greu şi amar. Cizmele tânărului blond zgâriau acoperişul diligenței şi găuri mici şi rotunde începură să sfredelească lemnul panourilor în locurile unde izbeau gloanțele apaşilor. Un indian de o îndrăzneală nebunească se apropie foarte mult de diligență şi oferi o țintă care nu putea fi ratată. Crescătorul de vite îl doborî cu un singur foc. Roțile gemeau când erau nevoite să încetinească la cotiturile bruşte şi diligența greoaie făcea sărituri mari, rămânând câte o clipă suspendată în aer într-un fel ciudat. Pe urmă o porneau în goană la vale.

Jucătorul profesionist spuse liniştit „Mai bine ia-o dumneata”, întinzându-i Henriettei arma. Se rezemă de uşă cu degetele lungi încleştate de pervaz. Paloarea din obraji îl făcea să pară detaşat de lumea din jur. Spuse către logodnica ofițerului „Ai grijă, stai mereu între aceşti doi gentlemen”, şi o

privi într-un fel în care era şi deznădejde şi renunțare şi fruntea îi căzu pe pervazul ferestrei.

Henriette văzu stâncile apropiindu-se şi depărtându-se ca nişte pereți galbeni masivi. Coborau acum muntele fără să folosească frânele. Focurile de armă se răriră, iar strigătele de luptă ale indienilor se pierdeau în urmă, Ridicându-se în genunchi, Henriette zări, undeva dedesubtul lor, întinderea nesfârşită a deşertului, cu contururile ascuțite ale Lordsburgului apărând nelămurit în marginile cele mai depărtate ale ceții fierbinți. Nu se mai auzeau împuşcături şi vocea lui Happy Stuart se înălță din nou, iar frânele scârțâiau frecându-se de roți, apoi se desfăceau şi iarăşi scârțâiau. Englezul privea pe fereastră cu o mutră ursuză; logodnica ofițerului părea cufundată într-un vis adânc, deznădăjduit; fața crescătorului de vite strălucea acoperită de o sudoare nefirească. Henriette se întinse pentru a-l ajuta pe jucătorul profesionist să se ridice, dar acesta avea în trup o greutate neobişnuită şi alunecă spre colț. Ea îşi dădu seama că murise.

La orele cinci ale acestei lungi după-amieze, diligența îşi croi drum pe străzile înguste ale Lordsburgului, mărginite de case de lut galben şi de bârne, ajunse astfel în piața din centru şi opri în fața unei mulțimi adunate în arşița cețoasă. Pasagerii coborâră cu membrele înțepenite. Un băiat mexican se urcă iute, îl văzu pe jucătorul profesionist care murise şi începu să țipe într-o mexicană stridentă răspândind vestea. Malpais Bill coborî de pe acoperiş, dar Happy Stuart rămase la locul lui şi privi în tăcere mulțimea adunată lângă diligență. Şi atunci Henriette îşi dădu seama că însoțitorul înarmat nu se mai afla acolo.

Un bărbat cărunt, într-un costum alb de pânză subțire, spuse către Happy:

— Ei, până la urmă ați reuşit.

Happy Stuart spuse:

— Da. Până la urmă am reuşit.

Un ofițer trecu prin mulțime, zâmbind către logodnica ofițerului. O luă de braț şi spuse:

— Miss Robertson, dacă nu mă înşel. Locotenentul Hauser se simte foarte bine. Voi avea grijă de bagajul dumneavoastră...

Şi atunci logodnica ofițerului începu să plângă — un plâns la care participa întreagă ei făptură. Stăteau cu toții pe marginea străzii, cu oasele dureroase şi amețiți de zdruncinături. Malpais Bill rămăsese lângă roata diligenței, cu o trăsătură aspră pe fața ridicată către lumina soarelui şi ochii ațintiți spre cei doi bărbați care stăteau sub apărătoarea de soare a unei prăvălii alăturate. Henriette observă felul în care aşteptau şi înțelese de ce se aflau aici. Observă şi că ochii tânărului blond erau albaştri şi că o flacără strălucitoare ardea în ei. Logodnica ofițerului se întoarse către Henriette, şi avea lacrimi în ochi. Şopti:

— Dacă vreodată vei avea nevoie de mine...

Dar Henriette făcu un pas înapoi, clătinându-şi capul. Se aflau la Lordsburg acum, şi fiecare cunoştea locul ei - fiecare în afară de logodnica

ofițerului. Henriette spuse un „Adio” formal, înregistrând cât de tăcuți erau în atitudinea lor de aşteptare cei doi bărbați de sub apărătoarea de soare. Se întoarse către tânărul blond şi spuse:

— Eşti bun să-mi duci valiza?

Malpais Bill o privi cu acea sclipire de voioşie din ochii lui şi întinse mâna spre portbagaj, de unde scoase valiza ei ponosită. Continua să zâmbească în timp ce păşea alături de ea, prin mulțimea de oameni şi pe lângă cei doi bărbați care aşteptau. Dar când dădură colțul şi intrară pe una dintre ulițele strâmte şi prăfuite, o stradă laterală care nu avea nici nume şi unde casele stăteau îngrămădite una într-alta fără grație şi fără demnitate, el deveni serios. Spuse:

— Îți rămân obligat dar trebuie să mă întorc.

Se aflau în fața unei case care nu se deosebea cu nimic de cele învecinate; se opriseră în uşa ei. Ea putu să vadă cum ochii lui parcurgeau strada în lungul ei şi înțelese semnificația acestei priviri şi intențiile ce se aflau îndărătul ei. Dar el tocmai spunea, cu vocea lui amabilă, cu timbrul atât de plăcut:

— Te-am observat vreme de două zile. Se opri, încordându-şi mintea să găsească vorbele care să exprime ceea ce voia să spună. Pe urmă vorbi încet: Dumnezeu te-a făcut femeie. Tonto e o regiune frumoasă,

Răspunsul veni brusc, şi simțămintele ei păreau că nu participă la această hotărâre:

— Nu. Sânt cunoscută pe întregul cuprins ai Teritoriului. Dar îmi voi aminti de propunerea pe care mi-ai făcut-o.

El spuse:

— E singurul motiv?

Ea nu răspunse, dar ceva din ochii ei făcu ca trăsăturile feței lui să se destindă. Bărbatul îşi scoase pălăria, iar femeii i se păru că privirea lui pătrundea prin această zi fierbinte până în regiunea aceea depărtată, unde se aflã păşuni răcoroase şi atrăgătoare. El murmură;

— Există lucruri de care un bărbat nu poate scăpa. Trebuie s-o fac. Dar mă voi întoarce.

Porni în lungul străzii înguste, iar la capătul ei coti brusc şi dispăru. Aerul fierbinte se prăvălea asupra acoperişurilor Lordsburgului ca un val greu iar mirosul de pulbere se întețea. Femeia îşi ridică valiza, şi o lăsă iar jos şi stătu astfel, mută şi serioasă, în fața casei ei cu fațada posomorâtă. Îşi amintea ce înalt fusese el în lumina lunii, la Cap Station.

Au fost patru focuri de armă, repezi, furioase, sfârtecând atmosfera liniştită şi înăbuşitoare, apoi încă un foc, şi după aceea o linişte îndelungată, foarte îndelungată. Ea se sprijini cu o mână de uşă ca să-şi potolească amețeala, şi ştiu că aceste împuşcături însemnau sfârşitul unui bărbat şi sfârşitul unei speranțe. El nu se va mai întoarce vreodată; nu va mai sta alături de ea. Înalt, în lumina lunii, cu zâmbetul lui deschis şi amabil pe buze şi cu acel ton plin de voioşie pe care îl avea când vorbea despre lucruri obişnuite. La toate acestea se gândea femeia, cu umilința şi cu uriaşa răbdare

pe care viața le întipărise adânc în făptura ei...

La toate acestea se gândea femeia când auzi zgomot de cizme pe pământul bătătorit al străzii; şi se întoarse să-l vadă înalt şi colțuros, în lumina difuză a soarelui, venind spre ea cu zâmbetul lui.

Nota: Povestirea a stat la baza scenariului pentru filmul „Diligența”(1939) regizat de John Ford si avându-i ca protagonisti pe John Wayne şi Claire Trevor.

CITITI !

GAZETA SF

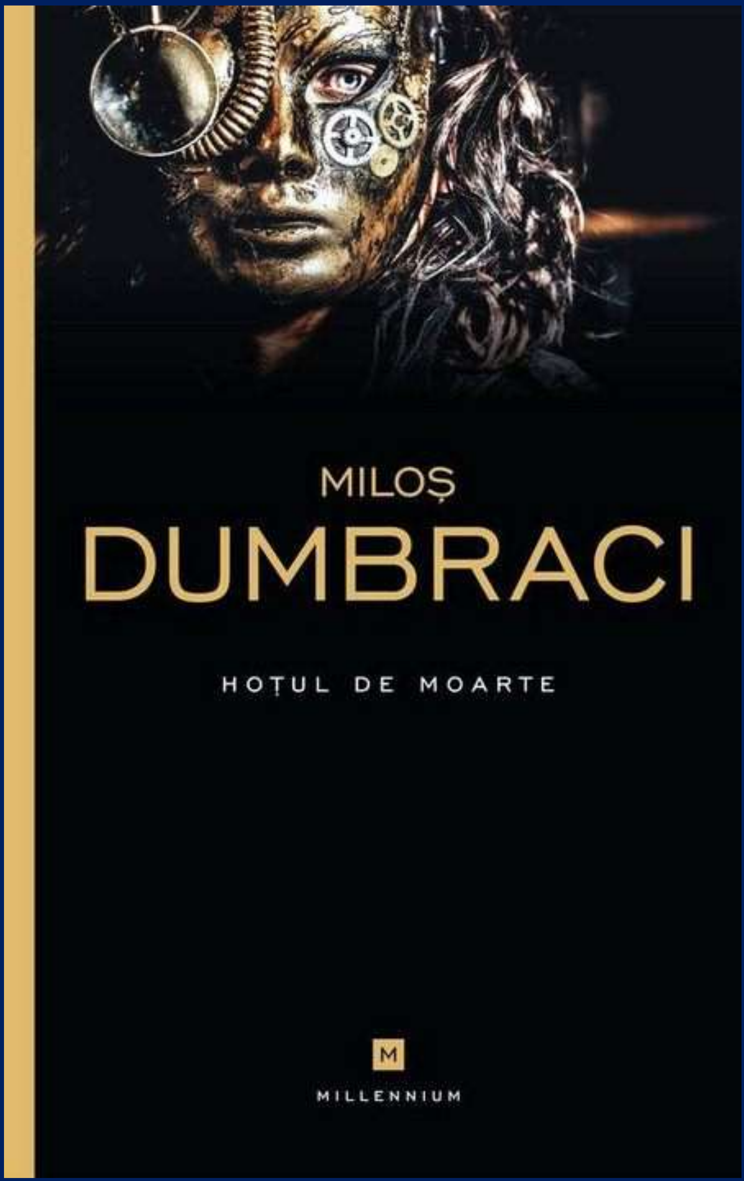
Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro

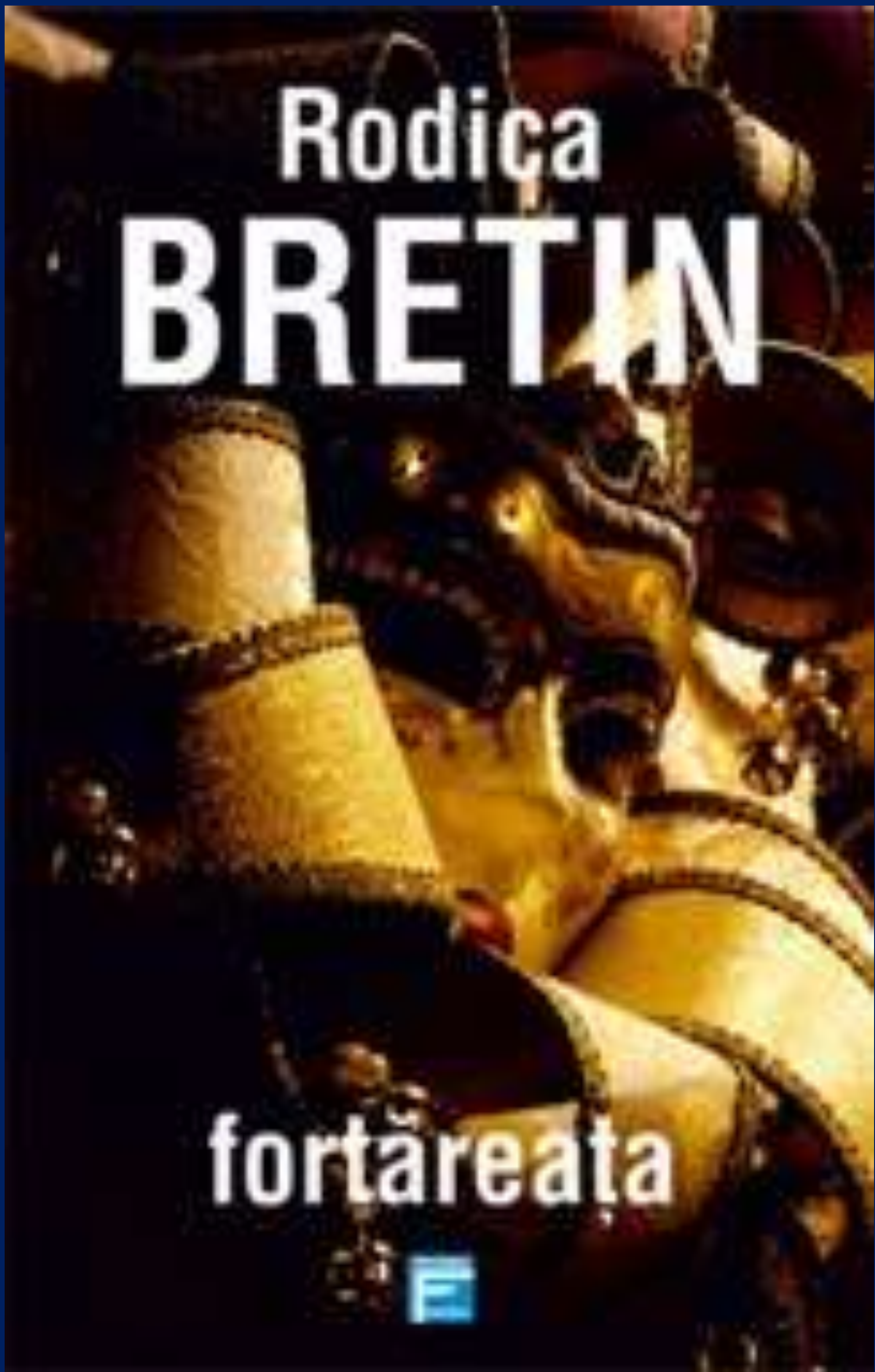
Debut la Gaudeamus:

MILOS DUMBRACI

Rodica BRETIN

Debut la Gaudeamus:

Florin PURLUCA

